

சோழர் சரித்திரம்

முதற் பாகம்.

(குறிப்புரையுடன்)

திருச்சிராப்பள்ளி பிஷப் ஹீபர் காலேஜ்

தலைமைத் தமிழாசிரியராகிய

நடுக்காவேரி

மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

எழுதியது.

திருச்சிராப்பள்ளி :

ஜேகம் அண்டு கோ., டாட்ஸன் பிரஸில்

அச்சிடப்பெற்றது.

1928

பதிவு செய்தது.]

[விலை : ரூபாய் 1.

ஈ. அ. இராமசாமிப்பிலவர்,
கருப்பக்கிளர். (அஞ்சல்)
கோட்டூர் வழி, தஞ்சை மாவட்டம்.

உள்ளுறை.

எண்.	பொருள்.	பக்கம்.
...	முகவுரை	i
I	தமிழகத்தின் பழமை	1
II	சோழ நாட்டின் பழமை	4
III	சோழர் குடி	6
IV	மனு	11
V	முசுகுநதன்	16
VI	சிபி	26
VII	காந்தன்	32
VIII	தூங்கெயிலெறிநத, தொடித்தோட் செம்பியன்	34
IX	கரிகாலன்	35
X	கிள்ளிவளவன்	57
XI	நலங்கிள்ளி	68
XII	தித்தன்	72
XIII	பெருங்கிள்ளி	74
XIV	நல்லுத்தரன்	77
XV	கோப்பெருஞ்சோழர்	79
XVI	கோசசெங்குட்சோழர்	90
XVII	அரசியல்	97
XVIII	கைத்தொழில் வாணிகம்	102
XIX	கல்வி	103
XX	சமயம்	105
...	குறிப்புரை	115

முகவுரை.

“வண்புகழ் மூவா தண்பொழில் வரைப்பு” எனப்பெற்ற தமிழகத்தின் வரலாறு மிகக் பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்த தென்பதனைச் சரித்திர அறிஞர் நாளுக்குநாள் நன்குணர்நது வருகின்றனர். தமிழ் நாட்டின் சரித்திரம் தொன்று தொட்டு அதனை ஆண்டுவந்த சேர சோழ பாண்டிய வேந்தர்கள், இடைக்காலத்தே ஆட்சி புரிந்த பல்லவர்கள என்போரின் வரலாறுகளில் பெரும்பாலும் அடங்கியிருக்கிறது. சரித்திர நோக்கில் ஏனை மனனர்களின் வரலாற்றினும் சோழர் வரலாறு விரிவுடையதாகத் தோன்றுகிறது. ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் பயிலப்பெற்று வருகின்ற இந்திய தேச சரித்திரப் புத்தகங்களில் தமிழ் நாட்டின் வரலாறு எங்கோ ஒரு மூலையில் சிறிதளவாகக் காணப்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றினை அறிந்து கொள்ளுதற்குரிய சாதனங்களும் சில பெரியார்களின் அரிய முயற்சியால் முப்பது நாற்பது ஆண்டுகளாகவே வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழ் நாட்டின் பழைய வரலாறு, நாகரிகம் முதலிய வற்றைத் தாய்மொழி வாயிலாக நம் இளைஞர்கட்கு நன்கு தற்பிக்க வேண்டுமென்றும் உணர்ச்சி இக்காலத்தில் இந்நாட்டுப் பெரியார் பலரிடை உண்டாகியிருப்பது வெளிப்படை. இந்நிலைமையில்,

“குரங்குகள் மலையை நூக்கக் குளித்துத்தான்
புரண்டிட் டோடித்
தரங்கரீர் அடைக்க லுற்ற”

அணில் போனது, யானும், சோழர் சரித்திரத்தின் முதற் பகுதியாக இதனை எழுதலாயினேன்.

பதது ஆண்டுகளின் முன் நாட்டுக்கோட்டை வணிகர்களின் ஊர் ஒன்றில் தமிழ்நீயின் தவப்புதல்வராகிய மகா மகோபாததியாயா ஸ்ரீமத உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் தலைமையின கீழ் நடந்த பேரவையில் யான் சோழர் சரித்திரம் என்னும் பொருள் குறித்துப் பேச நோந்தது. ஐயரவர்கள் முடிப்புரையில் அதனைச் சிறிது பாராட்டிப் பேசியதுடன், சென்னைவிலிருந்து என் நண்பராகிய பண்டிதமணி திருவாளர் மு. கதிரேசச் செட்டியாரவர்கட்கு விடுத்த கடிதத்திலும் அதனைக் குறிப்பிடெழுதி யிருந்தார்கள். தலைமை சான்ற புலமையுடைய பெரியாரொருவரின் மதிப்பிற்கு அச் சிறு நூலை இலக்காபினமையின், பின்பு அதனை எழுத்துருவிற்கொணரும் ஊக்கம் எனக்கு உளதாயிற்று. சிற்சில பகுதிகளைச் சில தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டேன். அங்ஙனம் வெளியானவற்றைப் பின்பு செப்பஞ் செய்தும், முன் எழுதாதிருந்த பகுதிகளை எழுதிச்சேர்த்தும் இப்புத்தகத்தை வெளியிடலானேன்.

ந் கூறப்பெற்ற வேந்தர்களில் மனு, முசுருந்தன், சிபி, காரதன், தொடித்தோட் செம்பியன் என்போர் கால வரையறைக்கு உட்படாதோராவர். அவருள்ளும் முசுருந்தனனவன் சரித்திரக் காரர்க்கு முற்றிலும் புறம்பான பழம்பிறப்பு, வானவர், அவுணர் என்னும் செய்திகளுடன் தொடர்புடையனாகின்றன. எனினும், அன்றோர் சோழ குல முன்னோராகக் கொள்ளப்பெற்று அவர் வரலாறுகள் நல்லிசைப்புலவரின் செய்யுட்களில் பயின்றிருத்தலானும்,

பல நற்பொருளை அறிவுறுத்துவன ஆகலானும் இந் நூலிற் கூறப்படுதற்கு அவர்கள் முற்றிலும் உரிமையுடையராவர். அன்றியும்,

“கொற்ற வள்ளை யோரிடத் தான”

என்னும் தொல்காப்பியப் புறத்திணையிற் சூத்திரவுரையில், ‘அவுணரான் முற்றப்பட்ட துறக்கத்தினை அகத் துழிஞையானாகி மனுவழித்தோன்றிய முசுகுநதனோடு இந் திரன் காத்தாற்போல்வனவும் பிறவும் தேவாக்குக் கூறுத லால்’ என நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பது போன்றவற்றின் பொருள் விளக்கத்திற்கும் அவர் வரலாறுகள் தமிழ் மக்க ளால் ஒருதலையாக அறியத்தகுவன வாகும். கரிகாலன் முதலிய ஏனை மன்னர்களின் வரலாறுகட்கு அவர்கள் காலத்தில் விளங்கிய புலனழககற்ற சான்றோராகிய நல் லிசைப்புலவர்கள் நேரிற் கண்டு கூறியனவும், சிறிது பிற் காலத்திருந்த புலவர்கள் அறிந்தது கூறியனவு மாகிய புறச் சான்றுகளும், ஒரோவழி அம்மன்னர்களே கூறியனவாகிய அகச்சான்றுகளும் உண்மையின் அவற்றை உறுதியுடைய சரித்திரமாகக்கொள்ளல் தரும். கல்வெட்டும், செப்புப் படையமுமாகிய கருவிகள் கிடைக்கப் பெறாமையொன் றானே அறிவுடையோர் இவை சரித்திரமாகா என ஒரு பொழுதும் கூறத்துணியார்.

கல்லூரி மாணவர்களுக்கேபன்றி உயர்திறப் பள்ளியிற் (ஹைஸ்கூலில்) படிப்போர்க்கும் நன்கு விளங்கவேண்டு மென்னும் எண்ணத்தினால் எளிய நடையில் கூடியவரையிற் சீந்தி பிரித்தெழுதியும், மேற்கோள் பலவற்றுக்குப் பொருள் மாத்திரம் தந்தும், எடுத்துக் காட்டிய செய்யுட் பகுதிகட்குப் பொருள் விளக்கியும் இதனை எளிதாக்கியிருக் கின்றேன். இறுதியிற் குறிப்புகளையும் எழுதிச்சேர்த் துள்ளேன். கல்வி கேள்விகளில் மிகவும் குறைபாடுடைய

யான் எழுதிய இதன்கண் பல பிழைகள் இருத்தல்கூடும். அறிவுடையோர் அவற்றைப் பொறுத்து, இத்தகைய பணியில் சிறியேறகுமேனமேல் ஊக்கமுண்டாக்குவார்கள் என்னும துணி புடையேன்.

இதனை அச்சிடுதற்கு எழுதும் பொழுது கீழைச்சிவற்பட்டி, மீனாட்சிசுந்தரேசா கலாசாலைத் தலைமையாசிரியரும் என் நண்பரும் ஆகிய திருவாளர் அ. மு. சரவண முதலியாரவர்கள் புரிந்த உதவி பாராட்டற்குரியதாகும். வழக்கம்போல் ஊக்கமெடுத்து இதனை நன்கு அச்சிட்டுத்தந்த டாடசன் அச்சககூடத் தலைவர் திருவாளர் V. P. ஜெகநாத பிள்ளையவர்கட்கு நன்றியறிதலுடையேன்.

ந. மு. வேங்கடசாமி.

சோழர் சரித்திரம்.

முதற் பாகம்.

I

“நீராருங் கடலுடுத்த நிலமடநதைக் கெழிலொழுகுஞ்
சீராருங் வதனமெனத் திகழ்பரத கண்டம்தில்
தககசிறு பிறைறுதலும் தரித்தநலுந் திலகமுமே
தெக்கணமும அதிற்சிறந்த திரவிடநற் றிருநாடும்”

என்றாற்போல அறிஞர்களாற் புகழ்ப்பெற்ற நம் தமிழகத்தி
லிருந்து தொன்றுதொட்டு அரசபுரிந்து வந்தோர் சேர,
பாண்டிய, சோழர் என்னும் மூவேந்தராவர்.
தமிழகத்தின் தமிழகம் என்பது ஒருகாலத்தே தெற்கில்
பழமை. கடல் கொள்ளப்பட்ட குமரி (லெமூரியா)

கண்டத்தின் தென்கோடியிலிருந்து வந்தமலை
வரையில் தொடர்புற்றுக்கிடந்த பெருநிலப் பரப்பாகும்
என்று இப்பொழுந்தய ஆராய்ச்சிவல்லார் துணிகின்றனர்.
குமரி கண்டமானது மிக்க பழமை வாய்ந்ததென்றும்,
அவ்விடத்திற்குள் முதன் முதல் மக்கள் தோன்றி யிருக்க
வேண்டுமென்றும் நில நூல் வல்லாரும், வான நூல் வல்
லாரும், தொல்லுயிர் நூல் வல்லாரும் ஆராய்ந்து கூறுகின்ற
னர். தென்னாடு கடல் கொண்ட செய்தி, பிறநாட்டு
ஆராய்ச்சியாளரார் கூறப்படுவதேயன்றி, நம் பழைய
தமிழ் நூல்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கலித்தொகை,
சிலப்பதிகாரம், இறையனாகப்பொருளரை, தொல்காப்பிய
வுரை, சிலப்பதிகாரவுரை என்பன கடல் கோளைத் தெரி
விக்கின்றன. சுருங்கச் சொல்லின் தமிழகம் என்பது
பாலுழி காலமாக நன்மக்களின் பிறப்புக்கும், வாழ்க்கைக்

கும் நிலைக்களனாய் விளங்கிவருவதொரு நாடு என்று கூறுதல் அமையும். பாரதகண்ட முழுவதுமே தமிழகம் என்பது ஒரு சாரார் கொள்கை. பிற்காலத்தில் (பிற்காலம் எனினும் இப்பொழுதைக்குப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு) வடக்கில் வேங்கடமும், தெற்கில் குமரியாறும், கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடலும் எல்லையாகவுடைய நிலமே தமிழகம் எனப்படுவதாயிற்று. இவ்வெல்லையிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தோரே மூவேந்தராவர்.

கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளின் முன்பே தமிழ் மன்னர் ஆட்சியில் தமிழகமானது செல்வத்திலும், நாகரிகத்திலும் சிறந்திருந்த தென்பதற்கும், எகிப்து, கிரீசு முதலான தேயங்களோடு வாணிகம் நடத்தி வந்த தென்பதற்கும் கிறிஸ்தவர்களுடைய பழைய மதநூலும், மேல நாட்டு யாத்திரைக்காரர்களின் குறிப்புகளும் முதலானவையே சான்றாகவுள்ளன. பாரதகாலத்திலே சேர, பாண்டிய, சோழ நாடுகள் மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்தன. பாண்டு மைந்தனான அருச்சுனன் பாண்டி நாட்டரசன் மகளை மணஞ்செய்து கொண்டான். பாரதப்போரிலே மூவேந்தரும் பாண்டவர்க்குத் துணையாய் நின்று போர் புரிந்த செய்தியைப் பாரதத்திலிருந்தே அறியலாகும். உதியன் சேரலாதன் என்னும் சேரமன்னன் பாண்டவர் சேனைக்குப் போர் முடியும்வரைப் பெருஞ்சோறு அளித்துக்காப்பாற்றி, சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் என வழங்கப்பெற்றான் என்பதனை,

“அலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈரைம் பதினமரும் பொருணுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்”

தமிழகத்தின் பழமை.

என்னும் புறப்பாட்டு அறிவுறுத்தும். பாண்டியன் ஒருவன் பாண்டவா வெற்றிக்குக காரணமாயிருந்தான் என்பது,

“பாரதபபேபார், செற்றாணங் கண்டாயிச சேய்”

என்று நளவேண்பா விற குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. சோழன் ஒருவன் பாண்டவ சேனைக்கு முழு உதவியும் புரிந்தனன் என்னும் செய்தியை,

“தாங்கள் பாரத முடிப்பளவு நின்று தருமன்

றன் கடறபடை தனக்குதவி செய்த வவனும”

என்று கலிங்கத்துப்பரணி எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவை களிலிருந்தே, நூற்றுவர், ஐவர் என்னும் இருதிறத்தாரில் யாவா பக்கம் நீதியிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதும், பாண்ட வரது வெற்றியில் பெரும் பங்கு கசுரியவர் யாவா என்பதும் ஒருவாறு துணியலாகும்.

இராமாயணகாலத்திலும் மூவரசர் நாடுகள் மிகமேனமை யுற்றிருந்தன என்பதற்கு ஆதரவுகள் உள்ளன. பாண்டிய ரது தலைநகரம் கபாடபுரம் எனப் பெயர் சிறக்குமாறு, அதன் கோட்டை வாயிற் கதவு பொன்னாற் செய்யப்பட்டு, முததாலும் மணியாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்று விளங்கிய தனை வால்மீகி தம் இராமாயணத்துக் கூறுவரேல், அந் காலத்தில் தமிழகம் அடைந்திருந்த மேன்மைக்கு வே றென்ன சான்று வேண்டும்? . அதற்கு முன்னும்எத்துணைத் தூரம் சென்று பார்க்கிலும், மூவேந்தருடைய ஆட்சியின் தொடக்கம் கண்டுபிடிக்கக் கூடியதாயில்லை. அதனாலன்றோ தமிழ்க்கடலும், வடசொற் கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த பெரும் புலவராகிய பரிமேலழகர்,

“வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி

பாண்டிற் நிலைபெரிந்த ளின்று”

என்னுங் குறளுரையில், 'பழங்குடி' என்பதற்குச் 'சேர, சோழ, பாண்டியா என்றூற்போலப் படைப்புக்காலந் தொடங்கி மேம்பட்டுவருங்குடி' என்று பொருள் விரித்தார்.

II

இனி, சோழ நாட்டின் பழமையைத் தனியே விளக்க லுறும் சில மேற்கோளும் இங்கே காட்டு சோழ நாட் றும். கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவரான டின் பழமை. கூல வாணிகன் சாத்தனாரால் இயற்றப் பட்ட மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் பதிகத் தில், முதல் முப்பத்திரண்டு அடிகளில் புகார் நகரின் பழமை மிக அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சம்புத்தீவின் தெய்வமாகிய சமபு என்பாள் சம்பாபதியில் (புகாரில்) தவஞ் செய்துகொண்டிருக்குமபொழுது, அகத்திய முனி வர் தமது கமண்டலத்தினின்றும் கவிழ்த்து விடுத்த காவிரிப்பாவையானவள் நேர் கிழக்கே சென்று, சம்பா பதியின் பக்கத்தையடைநது, அகத்தியரால் அறிவுறுத்தப் பட்டு, சம்புத்தெய்வத்தை வணங்கி நிற்ப, அவள் மிக மகிழ்ச்சியுற்று அருகணைத்து, 'தெய்வகண பிண்டங்களை யும், பிரமகண பிண்டங்களையும் பிரமதேவர் படைத்த கால த்தில் என் பெயருடையதாகச் செய்த பெரும் புகழ்வாய்ந்த இம்முதாரை இப்பொழுது நின் பெயருடையதாக்கினேன்; நீ வாழ்வாயாக' என, அன்று தொட்டுச் சம்பாபதி என வும், காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனவும் இருபெயருடையதாக விளங்குகின்ற பழைய பதி; என்பது அதன் சுருக்கம்.

“ பாடலசால சிறப்பிற் பரதத் தோங்கிய

கோடாச் செங்கோற் சோழர் தங் குலங்கொடி.

கோனிலை திரிந்து கோடை நீடினும்

தானிலை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை
தொழுதனள் நிற்பவத் தொன்மூ தாட்டி
கழுமிய வுவகையிற் கவாற்கொண் டிருநது
தெய்வக கருவும் திசைமுகக கருவும்
செமமலா முதியோன் செய்த வந்நாள்
என்பெயர்ப் படுத்தவின் விரும்பெயர் மூதூர்
நின்பெயர்ப் படுத்தேன் நீவாழிய வென

இருபாற் பெயரிய வருகெழு மூதூர்” (பதிகம் 22-32)
என்பது காண்க. பழமையும், பெருமையும் வாய்ந்த
பாத கண்டத்திலே சோழர் தலை நகராகிய காவிரிப்பூம்
பட்டினம், தனக்கு முந்திய தொன்றின்றித் தானே எவற்
றினும் முந்திய பழமையுடையதென்றும் கருததன்றோ
தண்டமிழ் ஆசானாகிய சாததனூரால் இவ்வளவு அழகாக
வருணிக்கப்பெற்றுள்ளது.

இளங்கோவடிகளும், சிலப்பதிகார மங்கல வாழ்த்தின்
கண்ணே,

“பொதியி லாயினும் இமய மாயினும்
பதியெழு வறியாப் பழங்குடி கெழீஇய
பொதுவறு சிறப்பிற் றுகாரே யாயினும்
நடுக்கின்றி நிலைஇய வென்ப தல்லதை
ஒடுக்கங் கூறார் உயர்ந்தோ ருண்மையின்
முடிதத கேள்வி முழுதுணர்ந் தோரே”

என்று புகார் நகரைப் பொதியிலோடும், இமயத்தோடும்,
ஒப்புமைப்படுத்து, அதனைப் பொதுவறு சிறப்பிடையது
என்றும் கூறி வைத்தார். சோழ நாட்டின் கண்ணதாகிய
திருவாரூர்த் திருப்பதியின் பழமையை, திருநாவுக்கரசு நாய
னார் திருத்தாண்டகத்து ஓர் பதிகம் முழுவதிலும் வைத்துப்
பாராட்டியிருப்பது சிந்திக்கற்பாலது.

“ஒருவனா யுலகேதத நின்ற நாளோ

வோருருவே மூவுருவ மான நாளோ

கருவனாய்க் காலனைமுன் காய்ந்த நாளோ

காமனையுங் கண்ணழலால் விழித்த நாளோ

மருவனாய் மண்ணும்விண்ணும் தெரித்த நாளோ

மான்மறிக்கை யேந்தியோர் மாதேதார் பாகம்

திருவினா சேர்வதற்கு முன்னோ பின்னோ

திருவாறா கோயிலாக் கொண்ட நாளே ”

என்பது காண்க. இங்ஙனமே இந்நாட்டின் பழமையைக் குறிப்பன மற்றும பலவுள்ளன. இனி, சோழரது மரபு வரலாறு ஆராய்தற்பாலது.

III

தமிழ் நாட்டின் பழங்குடிகளினின்றும் தோன்றி அரசு நிலையிட்டுத் தலைவராயினோர் மூவேந்தரும் எனல் வேண்

டும. உலகிலே எவ்வகுப்பினரும் சிறிது

சோழர் குடி. நாகரிகமுற்ற காலையில், தம்மை எனையவரி

னும மேம்பட்டவர் என்று காட்டிக்கொள்

வதற்காக, சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்பவரில் ஒருவ

ரிடத்திலிருந்தோ அல்லது வேறு யாதாவது ஒரு தெய்

வத்தினிடமிருந்தோ தமது மரபு தோன்றியதாகக் கற்பித்

துக்கொள்வது வழக்கமாகவுள்ளது. இத்தகைய எண்

ணம் தமிழ் நாட்டாரையும் பற்றாமல் விடவில்லை. சூரிய,

சந்திர குலக்கற்பனை வட நாட்டரசரிடமும், தமிழ் நாட்டா

ரசரிடமும் ஒருபெற்றியே காணப்படுகிறது. இதுமுதலில்

எங்கே தோன்றியதென்பது ஐயப்பாடே. வடமொழிப்

புராண இதிகாசங்களிற் சில, வடவரசரையும், தமிழ்மன்ன

ரையும் சோத்துப் பிணைப்பனவாகவுள்ளன.

பாரத அரிவமிசம் கூறுவது பின் வருமாறு காண்க; திருமால் உரதியில் பிரமன் தோன்றினன்; பிரமன் மகன் அதிதிரி; அவன் புதல்வன சந்திரன்; சந்திரனுக்குப் புதனும, அவனுக்குப் புருரவனும் தோன்றினா; புருரவன் மககள் ஆயு முதலானவர்கள்; ஆயுவின் மககள் நகுடன் முதலானோ; நகுடன் மககள் யதி, யயாதி, சமயாதி, ஆபாதி உததமன் என்ற ஐவருமாவா; அவருள் யயாதியின் மக்கள் யது, துருவசு, துருகியன, அனு, பூரு என்றும் ஐவரும்; அவருள் துருவசு எனபான் மகன் வன்னி; அவன் மைநதன் கோபாநு; அவன் புதல்வன திரைசாநு; அவன் மகன் காந்தமன் எனபான்; அவனுக்கு மகன் மருத்தன்; அவனுக்குத் தத்துமைநதன் பூருமரபில உதித்த துட்டியந்தன்; அவன் மகன் கருத்தாமன்; அவன் மகன் ஆககிரீடன்; ஆக்கிரீடன் மககள் பாண்டியன், கேரளன், சேரன், சோழன் என்போர். இப்பெயராகுநிற் சில, வெவ்வேறு புராணங்குநிற் சிறிது திரிநதுங் காணப்படுகின்றன. வழி முறைகள் சில கூடக்குறையவும உளளன. விட்டுனு புராணமானது துட்டியந்தன் வலாயிற் கூறி, மேற் செல்லாது நின்று விட்டது. அதில், வன்னிகும்கோபாநுக்கு மிடையே பார்க்கன் எனபான ஒருவன் கூறப்படுகின்றன்.

அரிவமிசத்தில் கேரளன் வேறு, சேரன் வேறு கூறப்படுவ தென்னையோ? இந்நூல் கூறுகின்றபடி. தமிழரசர் யாவரும் சந்திரகுலத்தவராதல் வேண்டும். தமிழ் நூல் ஒன்றிலாவது சோழர் சந்திர குலத்தவராகக் கூறப்படவில்லை. கலிங்கத்துப்பரணி, விக்கிரம சோழனுலா முகூரிய வற்றினெல்லாம் சோழர் சூரிய குலத்தவராகக் கூறப்படுகின்றனர்.

“செங்கதிர்ச் செல்வன் றிருக்குலம் விளக்கும்
கஞ்ச வேட்கையிற் கார்தமன் வேண்ட”

என்று மணிமேகலையும் சோழரைச் சூரிய குலத்தவராகவே கூறுகின்றது. இங்ஙனமே பாண்டியர் சந்திர குலத்தவராகக் கூறப்படுகின்றனர்.

“திருகட் செல்வன் றிருக்குலம் விளங்கச்
செங்குண யிரததோன் றிறல்விளங் காரம் .
பொங்கொளி மார்பிற் பூண்டோன் வாழி”

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவது காண்க. இவற்றிலிருந்து, தமிழரசர் யாவரையும் சந்திர குலத்தவர் என்று கூறும் அரிவமிசககதை பிறகாலத்தில் கற்பிக்கப்பட்டதென்று துணியவேண்டியிருக்கிறது. இனி, சோழர் சூரியகுலத் தவராதல எப்படி யென்று பார்ப்போம். கலிங்கத்துப்பரணி, அரசபாரம்பரியத்திற் கூறியிருக்கும் சோழ மன்னர் வழி முறை பின் வருவது :

திருமால், பிரமன், மரீசி, காசிபன், சூரியன், மஹி, இக்குவாகு, புரந்தரனை வாகனமாகக்கொண்டு தான வரை வென்றவன் (ககுஸ்தன்), புலியும் மாஹும் ஒரு துறையில் நீருண்ண அரசபுரிந்தவன், முசுகுந்தன், தேவர்களுக்கு அமுதமளித்தவன், புறவுக்காகத் துலைபுக்கவன் (சிபி), சோழ மண்டலம் அமைத்தவன் (சுராதிராசன் முதலாக வரு சோழன்), இராசகேசரி, பா கேசரி, காலனிடதே வழக்குரைத்தவன், காவிரிப்புனல் கொணர்ந்தவன் (கார்தன்), அகிலலோகமும் வென்று கொண்டவன், இந்திரனைப் புலியாகக் கொடியில் கைத்த ணன், ஒரு கடலில் மற்றொரு கடலைப் புகவிட்டவன், தன் குருதியை உண்ணுமாறு அளித்தவன், வாதராசனை (கூற்

றினை) வலிந்து பணிகொண்டவன், தூங்கெயிலெறிந்தவன், வானத்தில் விமானங்களைச் செலுத்தினவன், பிலத்தின் வழியே சென்று நாக கன்னியை மணந்தவன், பொய்கையாரா பாடிய களவழிக்கனிதை கேட்டுச் சேரனைச் சிறையி னின்றும் விட்டவன் (செங்கணன்), பதினாறு நூற்றிரம் பொன் கொடுத்துப் பட்டினப்பாலை என்னும் பாட்டினைக் கொண்டவன் (கரிகாலன்), சேர மண்டலத்தை வென்று சதைபநாள் விழாவை ஏற்படுத்தியவன், கங்கையும் கடா முங் கொண்டவன், கல்யாணியை வென்றவன், கொப்பத் துப் போரிலே வென்று போர்க்களத்தில் முடி கனித்தவ வன், சூரதளரைக் கூடல சங்கமத்து வென்றவன், அப்பன்.

விக்கிரம சோழனுலாவும இதுபோன்றே கூறிவந்துளது. எனினும், இரண்டிலும் சிற்சில வேறுபாடுகள் உள்ளன. காசிபன்மகன் மரீசி என உலாக்கூறுகிறது. உலாவில் கரிகாலன் முன்னும், பாணியில் செங்கணன் முன்னும் கூறப்படுகின்றனர். வேறு சில வேற்றுமைகளும் உள்ளன. இரண்டிலும் பல அரசர்கட்குப் பெயர் கூறாமல், அன்றோர் புரிந்த அருஞ் செயல்கள் மாத்திரமே கூறப்பட்டுள்ளன.

திருவாளர் டி. ஏ. கோபிநாத ராவ், எம். ஏ. அவர்கள் எழுதிய சோழ வமிச சரித்திரத்தில் பின் வருமாறு கூறப் பெற்றுள்ளது :

“சோழர்கள் சூரிய வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர் கள் வைவச்சுதமனுவினிடமிருந்து பரம்பரையாயிழிந்தவர் கள் என்று அடியில் வரும் பொளராணிகவழியைத் தமக் குக் கற்பித்துக்கொள்கின்றனர். வைவச்சுதமனு, சூரிய வமிசஸ்தாபகனான இச்சுவாகு, முசுசூந்தன், (இவன் மக னாகிய) வல்லபன், சிபி. இச்சிபியின் பின்பு சோளன்,

இராசகேசரி, பரகேசரி, இராஜேந்திரமிருதனுஜித், வியாக் கிரகேது, அரிகாலன் முதலியவர்கள் ஆண்டதாகச் சொல்வது வழக்கம்.”

இவை எல்லாம் சோழர், சூரிய வமிசத்தவர் என்று தொடர்பு படுத்திக் காட்டுதல் காண்க. சூரிய வமிசத்தில் மாந்தாதா எனும் சக்கரவர்த்திக்கு மக்கள் மூவரென்றும், அவருள் முசுருதன் ஒருவனென்றும் பாகவதம் முதலிய புராணங்களிலிருந்து தெரிகிறது. மாந்தாதாவின் மகனாகிய புருகுசசனுடைய வழியில் வந்தோரே அரிச்சந்திரன், சகரன், பகீரதன், ரகு, தசரதன், இராமன் முதலானவர்கள். மற்றொரு மகன் அமபரீடன் என்பான். முசுருதன் வழி எவ்வாறு பெருகிறது என்பதை விட்டுணு, பாகவத, கூடா புராணங்கள் கூறவில்லை. சோழகுல முன்னோரில் முசுருதனும ஒருவனாகக் கூறப்பட்டதிலிருந்து முசுருதன் வழியினர் சோழரென்று நாம் கருதலாம். முசுருதனுக்கும் தென்னாட்டிற்கும் உள்ள தொடர்பு மிகுதியைப் பின்பு அன்றோன் வரலாறு கூறும் வழிக் காணலாகும். ஒருகால் சோழமன்னரைப் பிறப்பால் சூரிய குலத்திலே பிணைக்கக்கருதியோர், சோழர் முன்னோரைய முசுருதனை மாந்தாதாவுக்கு மகனாகி விட்டனரோ என்று சிலர் கருதவும் கூடும். எனினும் புராணங்கள் கூறுகிறபடி முசுருதன் சூரிய குலத்து மாந்தாதாவின் மகனே என்றும், அவன் வழியினரே சோழரென்றும் இப்பொழுது வைத்துக்கொண்டு பார்த்தலே சால்புடைந்தாம். பரணி, உலா முதலியவற்றிற் கூறப்படும் சோழகுல முன்னோரைப்பற்றிய செய்திகள் பல சரித்திர எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டன. இப்பொழுது உண்மை பென்று நிலைநாட்டவும் காலத்தால வரையறைப் படுத்துரைக்கவும்

அருமையாயிருப்பது கொண்டு அவற்றை யெல்லாம் பொய்மமை யென்று தள்ளுதலோ, ஆராய்ச்சி இன்றியே எல்லாவற்றையும் முழு உண்மைகளாகக் கொள்ளுதலோ நேரிதன்று. பழைய நூல்களில் புனைதூரை வகையாற் கூறப்பட்டனவும், சிறிதைப் பெரிதாகவும், ஒன்றைப் பலவாகவும் கூறியுள்ளனவும் இவை இவை என நுண்ணறிவாளாகட்டு ஒருவாறு புலனாகக்கூடும். அவ்வாறு கூறியபனவும் சில நன்மைபின் பொருட்டெனின் அவை இகழற்பாலவல்ல. இப்பொழுது உண்மைகாணும் நோக்கத்துடன் ஆராய்ந்து வெளிப்படுபன பழங்கொள்கையுடன் ஒரோ வழி மாறுபடின் இவையும் வெறுக்கத்தக்கனவல்ல.

இனி, பாணி முதலியவற்றால் அறியப்பட்ட பழைய மன்னருள் மனு, முசுருதன், சிபி, காவிரி கொணர்ந்தவன், தூங்கெயிலெறிந்தவன், நாக கன்னியை மணந்தவன், கரி காலன், செங்குணன் என்போர் புறநானூறு முதலிய பழைய தமிழ்ச்செய்யுட்களிற் குறிக்கப்படுதலின் இன்னோர் செய்திகளும், சங்கச்செய்யுட்களால் அறியப்படுகின்ற வேறு சில சோழ மன்னரைப்பற்றிய செய்திகளும் முதற் பகுதியில் முறையே கூறிவரலாகும்.

IV

சோழர் குல மன்னவனாகிய இம் மன்னவன் திருவா

ளநிலிருந்து அரசு புரிந்தவன்; தனது செங்

மனு. கோள்மையினால், மனுவினால் உண்டாக்கப்

பட்ட நீதியைத் தன் பெயராகச் செய்து

கொண்டவன்; மண்ணில் வாழும் உயிர்கட்குக் கண்ணும் ஆவியும்போன்றவன். இக்காவலன் நெடுநாள் மகப்பே

றின்றி யிருந்து அருந்தவமுழந்து ஓர் ஆண் டிள்ளையைப் பெற்றான். அவ்விறை மகன் நிறைமதி போல் வளர்ந்து பல கலைகளும் கற்றுணர்ந்து, படைக்கலப் பயிற்சியிலும், யானை யேற்றம், குதிரை யேற்றம் முதலியவற்றிலும் சிறந்து விளங்கினன். அன்னவன் ஓர் நாள் தேருர்ந்து வீதியிற் செல்லும்பொழுது ஓர் ஆண் கன்று அவனறியாதபடி துள்ளி யோடிவந்து தேர்க்காலிற்பட்டு உயிர் துறந்தது. உடனே கன்றை யிழந்த தாய்ப் பசுவானது விரைந்து வந்து கதறிப்பதறி வருந்தா நின்றது. அந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட அரசாளங்குமரன் எய்திய துயரம் அளவிடற்பாலதன்று. அறிவு கலங்கித் தேரினின்றும் வீழ்ந்தவனாய், அலறுகின்ற ஆவினை நோக்கி உயிர்பதைத்துச் சோர்வான்; நிலத்தில் உயிர் துறந்து கிடக்கும் கன்றை நோக்கிப் பெருமூச்செறிந்து இரங்குவான்; மலர்தலை யுலகம் காக்கும் மஹுவெனும் எங்கோமானுக்கு இப்பழி வந்தெய்த யான் ஒருவன் டிறக்கலுற்றேனே என்று தன்னை வெறுப்பான்; இவ்வாறு வருந்தி, இதற்குச் செய்யலாவதோர் கருவாய் உள்ள தெனில் எந்தை இதனை அறிதற்கு முன்பே செய்வேன் என்றெண்ணி, மறைவல்ல அந்தணர் இருப்பிடம் அடைந்தான். கன்றை யிழந்த பசுவும் சும்மா இருந்திலது. அளவற்ற துயரத்துடன் அங்குமிங்கும் ஓடியது; அலறியது; அரசனுடைய கோயில் முற்றத்தை யடைந்து அங்கே தூங்கியதாகிய மணியினைக் கொம்பாற் புடைத்தலும் செய்தது. என்றும் அசையாத நானியுடைய அம் மணியின் ஓசை பழிப்பறை முழக்கெனவும், பாவத்தின் ஆர்ப்பொனவும், அரசன் செனிகளிற் சென்று புக்கது. உடனே நெஞ்சம் துணுக்குற்றோடி வந்தான்; நிகழ்ந்ததனை அறிந்துளோர்

கூறக் கேட்டான்; ஆவின் உறுதுயர் கண்டான்; தானும் துயரக் கடலில் மூழ்கிக் கரை காணாயினான். அத் தன்மையான அரசன் பின்பு ஒருவாறு தெளிந்து அமைச்சர்களோடும் சூழ்வுற, அவர்கள் இவ்வழுவினை ஆய்ந்து கழுவாய் உருற்றுதல் தகவெனக் கூறினர். அதனை உறுதி யென்று கொண்டிலன்; அமைச்சர் என்ன கூறியும் மன்னன் கொள்கையை மாற்றக் கூடவில்லை. கன்றை யிழந்த பசுவினது துயரத்தைத் தானும் எய்துவதே கடனெனத் துணிந்தானாய், மகனைத் தேர்க்காலில் வைத்துருமாறு ஊர் அமைச்சனுக்குக் கட்டினையிட்டான். அன்னவன் சென்று அது செய்யானாய்த் தன்னுயிரை துறக்கவே, அரசன் தானே சென்று தன் அருமருந்தனைய ஒரே மகனைத் தேர்க்காலிற்கிடத்தி ஊர்ந்தான். அப்பொழுதே கருணையங்கடலாகிய சிவபெருமான் உமையம்மைபாருடன் இடபவாகனத்திலே தோன்றி அரசனுக்குக் காட்சியளித்து அருள்புரிவாராயினர்; ஆன்கன்றுடன் அரசருமாரனும் அமைச்சனும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர்; தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர்; யாவர்களும் களிப்புற்றனர்.

இவ்வரலாறு தெய்வ மணக்குஞ் செய்யுள் பாடவல்ல சேக்கிழார் பெருமானால் பெரிய புராணத்தில் மிக அழகாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது; அதன் பெருமையை அறிதற்கு அரசனுடைய நீதியைப் புலப்படுத்தும் சில பாடல்களை இங்கே தருதும்:

“மாளிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலைத் தானதனுக் கிடையூறு தன்னுற்றன் பரிசனத்தால் ஊனமிகு பகைத்திறத்தாற் சள்வரா லுயிர் தம்மால் ஆனபய மைந்துந்தீர்த் தறங்காப்பா னல்லோ.”

“என்மகன்செய் பாதகத்துக இருந்தவாககள் செயவியைசந்தே
அன்னியனோ ருயிரகொன்ற லவனைக்கொல் வேனானால்
தொன்மனுநூற் றொடைமனுவாற் றுடைப்புண்ட தெனும்வார்த்தை.
மன்னுலகிற் பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள் வழக்கென்றான்.”

“ஒருமைந்தன் மன்குலத்துக் குள்ளானென் பதுமுணரான்
தருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன்
மருமந்தன் றேராழி யுறவூர்ந்தான் மனுவேந்தன்
அருமந்த வரசாட்சி யரிதோமற் றெளிதோ தான்.”

இனி, கறவையின் பொருட்டு மகனை முறை செய்த இவ்
வரலாற்றினைச் சயங்கொண்டாரும் ஒட்டக்கூத்தரும்
முறையே,

“அவ்வ ருக்கன்மக னாகிமனு மேதினிபுரந்
தரிய காதலனை யாவினது கன்றுநிகரென்
றெவ்வ ருக்கமும் வியபப முறை செய்த கதையும்” எனவும்.,

“சுந்தனை யாவிற்கு முற்றத் திருத்தேரின்

மைந்தனை யூர்ந்த மனுவோனும்”

எனவும்.,

பரிதி மைந்தனாகிய வைவச்சுத மனுவுக்கே உரியதாக்நிக்
கூறுகின்றனர். அவன் பொன்னி நாட்டிருந்து அரசு
புரிந்த ஓர் சென்னியா மென்பதே சேக்கிழார் கருத்தாகும்.
இளங்கோவடிகள் முதலிய பண்டைச் சான்றோர் கருத்து
மாகும். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள்,
சிலப்பதிகாரம் முதலிய பழைய இலக்கியங்களில் மனு,
மனுநீதி, மனுநூல் என்னும் பெயர்கள் யாண்டும் காணப்பட
வில்லை. அவைகள் வேதத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றன.
அவற்றில் மறை யென்றும், கேள்வியென்றும் வேதம்
கூறப்படுகின்றது. அதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளின்
பின்பெழுந்த தமிழ்த் திருமுறைகளில் நான்மறை,
ஆறங்கம் என்பன பலவிடத்துக் கூறப்பட்டுள்ள திரு.

முறைகள் சிலவற்றில் ஆகமங்களும் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள், ஓரிடத்தும் வடமொழி மிருதிகளைப்பற்றிய குறிப்பு யாதொன்றுங் காணப்பட வில்லை. பிற்காலத் தனவாகிய பிங்கல முதலிய நிகண்டுகளில் மனு முதலிய பதினெட்டு நூல்கள் தரும் நூலென்னும் பெயருடன் காணப்படுகின்றன. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த கலிங்கத்துப்பராணி, பெரிய புராணம் முதலியனவே மனுநீதி யென்னும் ஒன்றைக்குறித்துப் பேசுகின்றன. ஆகையால், அது வடமொழியில் எழுந்தது என்காலத்தாயினும், ஒன்பது பத்தாம் நூற்றாண்டுகளின் பின்பே தமிழ் மக்களுள்ளும் பயிலப்படுவதாயிற்றென்று கருதலாகும்.

இனி, சோழர்குல முதல்வன் புரிந்த மகனை முறை செய்ததாகிய இவ்வருஞ் செயலைப் பண்டைப் புலவா பெருமக்கள் ஒரோவழி எடுத்துக் காட்டிச் சோழரது குலப்பெருமையை நிலைநாட்டிச் செல்கின்றனா; அவற்றுள் சில காட்டுதும் :

“வாயிற கடைமணி நடுநா நடுங்க
ஆவின் கடைமணி யுருநீர் நெஞ்சுடத் தானறன்
அரும்பெறற் புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன்
பெரும்பெயாப் புகாரென் பதியே”

—சிலப்பதிகாரம்.

“மகனை முறைசெய்த மன்னவன் வழியோ
துயர்வினை யாளன் றோன்றின னென்பது
வேந்தர் தஞ்செனி யுறுவதன் முன்னம்”

—மணிமேகலை.

இவற்றுள் முன்னது, கோவலனை விழுந்த நங்கை நண்ணி நெடுஞ்செழியன் முன் சென்று அவனது தவற்றினைக்

கட்டுரைப்பான்புககவன் தனது ஊர் இன்னதெனக் கூறுங் கூற்றாக வுள்ளது. ஓர் மானு அரசன் முன் சென்று சிறிதும் அஞ்சாது அவனது தவற்றினை எடுத்தாக்காட்டி இடித்துரைப்பான்புக்கதும், அதினும், தன் ஊர்ப்பெயர் கூறும் பொழுதே, 'என்னார் நின்போலும் நீதியற்ற மன்னரால் ஆளப்படுவதன்று' என்பது போதா 'ஓர் பா வுற்ற துயிரினையும் சகிக்கலாற்றாது தன் அருமந்த மகனைத் தேர்க்காலில் வைத்துார்ந்து நீதி செலுத்திய மன்னனால் ஆளப்படுவது காண் என்பதி' என்றுரைத்ததும் எவ்வளவுபெரு மித உணர்ச்சியை விளைவிப்பன பாருங்கள்!

பின்னது, புகார நகரிலிருந்த கிள்ளிவளவன், தன் மகனாகிய உதய குமரனென்பான் மணிமேகலை என்னும் தவமகனைக் காதலித்து ஓர் விஞ்சையனால் வெட்டுண்டிறந்தான் என்பது தெரிந்தது அவனை உடனே புறங்காட்டைவிக்குமாறு கூறியது. தன் மகன் புரிந்த தீமை பிறவேந்தர் செனியை யடையுமுன் அவனை நமத்தேற்றுக் என்கிறான்! மகனை முறை செய்த. மன்னவன் வழியில் வந்து, தன் குலத்திற்கு ஓர் சிறுமறையும் உளதாகாது காத்தல் கருதிய இம் மன்னனது மாட்சியை என்னென்றுரைப்பது!

V

மாரதாதாவின் மக்கள் மூவரிலொருவனாகப் பாகவதமுதலிய புராணங்களிற் கூறப்பெற்றுள்ள முசுகுந்தன் இம்மன்னனைக் குறித்துக் கந்துபுராணத்தால் அறியலாகும் செய்திகள் பின்வருவன :

பண்டொரு காலத்தில் வெள்ளியங்கிரியில் வானளாவிய பூங்காவிலே ஓர் வில்வ மரத்தடியில் சிவபெருமான் உமா தேவியாரோடும் எழுந்தருளியிருந்தனர். அப்பொழுது

மாங்களில் வாழும் இயல்புடைய ஓர் முசுக்கலையானது அவ் வில்வ மரத்தின் இலைகளைப் பறித்து அம்மையப்பர் திருமேனி மறையுமாறு போட்டுக்கொண்டிருந்தது. அது கண்டவளவில் அமமைக்குக் குரங்கின்மீது சிற்றமுண்டா யிற்று. பாங்கருணைத் தடங்கடலாய் பெருமான் அமமை பாரின் சிற்றத்தை மாற்றி யருளி, அமமுசுனிறகு நல்லுணர் வளித்து, 'நீ புரிந்த பூசனையுவநதனம்; வில்வத்தழை கொண்டு இங்ஙனம் அமமைக் குற்றமறப் பூசித்தமையால், நீ, பகலவன் குலத்திற் றேன்றிப் பார் முழுதும் அரசாளுவை' என்று அருள் புரிந்தார். அங்ஙனம் அருள் பெற்ற முசுவும் பெருமானது திருவருளை என்றும் மற வாமைப் பொருட்டு, தான் அரசனாய் காலத்தும் முசு முகத்துடன் இருக்க வரம் பெற்றுக் கருபூரின் கண்ணே அரசர் குலத்திலே தோற்றஞ் செய்தது. பெற்றோர்கள் முசுமுகத்துடன் தோன்றிய தம் குழந்தைக்கு முசுகுந்தன் எனப் பெயரிட்டுச் சிறப்பியற்றி, இளம் பருவத்திலேயே சகல கலைகளையும் நற்குமாறு செய்து, அரச வரிமையை அவனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தவமியற்றச் சென்றனர். முசுகுந்த மன்னனும் சிவபெருமான் திருவருளைக் கணப் பொழுதும் மறத்தல் இலனாய், அளியும் ஆற்றலும் மிக்கு, மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிர் போல் ஒம்பி முறை வழுவாது ஆட்சி நடாத்தி வருவானாயினன்.

இப்படி இருக்கும் நாளில், முருகப்பெருமானாவர் சூரபன்மனைச் சங்கரித்துவிட்டுத் திருப்பாங்குன்றமெய் தித் தெய்வயானையாரைத் திருமணம் புரியும் செய்தியைக் தேவேந்திரனுடைய ஒற்றரால் அறிந்து, அவண் சென்று திருமணத்தினைத் தரிசித்துக் குமாரக் கடவுளின் திருவருள் பெற்றுத் திரும்பினன்.

பின்னும, கந்தபிரானுக்குரியவாகும் வெள்ளிக்கிழமை, கார்த்திகை, கந்த சஷ்டி என்னும் விமதங்களின் மேன்மையும், பெரியோர் பலர் அவற்றை அநுட்டித்துப் பேறு பெற்ற வரலாறுகளும் விசிட்ட மிக்க வசிட்ட முனிவரால் அறிந்து தானும் அவவாறே அவற்றை அநுட்டித்துச் சிறப்பெய்தினன். மற்றும் இம்மன்னர் பெருந்தகை, பொன்னுலகாளும் புரந்தானானவன் வலன் முதலிய அவுணர்களுக்கு ஆற்றுகிற தன்னைத் துணைவேண்டிய காலத்தில் வானுலகடைந்து அவுணர்களை வென்று வாகை மிலைந்தனன். அப்பொழுது, இந்திரன், தனக்குச் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறளிக்க விருமாடு, கற்பகத்தரு முதலிய சில வறறைத் தவிர்த்து யாகு வேண்டினும் தருவதாகக் கூறினன். கூறலும், இம்மன்னன், முன்பு திருமாலால் புரிக் கப்பெற்றதும், டின் திருமாலிடமிருந்து பெற்று இந்திரன் பூசித்து வருவதுமான தியாகேசர் திருவுருவத்தைத் தருமாறு பரமசிவனுடைய திருக்குறிப்பின்படி வேண்டினன். இந்திரனே ஆன்மலாபப்பேறு கருதித் தான் வழிபட்டு வரும் அவ்வருட் குறியினைத் தருதற்கு மனநிலைநீர், அதுபோலும் வேறு ஆறு திருவுருவங்களைத் தேவதர்சனைக்கொண்டு இயற்றி வைத்து, 'இவற்றுள் யாகு வேண்டினும் பெறுக' என மொழிந்தனன். முகஞ்நன் இவ்வேழினுள் எத்னைப் பெறுவதென்று தடுமாற்றமெய்தி, பின்பு, திருமாலும் இந்திரனும் வழிபாடு செய்த அவ்வுருவையே திருவருட்பாங்கால உணர்ந்து வேண்டி, பரந்தான் வேறு செய்வதற்குரிய வழியிலனார் அவ்வேறுபடிவங்களையும் பெறுமாறு அளித்தனன். முகஞ்நன் வேறதனும் அவைகளைப் புலியின்கட்கொணர்ந்து, திருவாரூர், திருநாகைக்காரோணம், திருக்காடியால், திருக்கோ

ளிலி, திருமறைக்காடு, திருநளளாறு, திருவாய்மூர் என்
னும ஏழு திருப்பதிகளிலும முறையே ஒரோ வொன்றுகப
பிரதிடடை செய்தனன்.

இங்ஙனம் ஏழு தியாகராச மூர்த்திகளும ஏழுந்தருளப்
பெற்ற இவ்வேழு திருப்பதிகளும் சதத் விடங்கத்தலம்
என்று கூறப்படும். இதனை,

“சீரார திருவாரூர் தென்னுகை நளளாறு
காரார் மறைக்காடு காராயல்—பேரான
ஒத்ததிரு வாய்மூர் உவந்ததிருக் கோளிலி
சதத் விடங்கத் தலம்”

என்னும வெண்பாவானறிக.*

* இங்கே கூறிய வரலாறுகளைப் பின்வரும் பாடல்கள் சுருக்க
மாக உணர்த்துவன :

“மிக்க வின்னது நின்றிட முன்னம்
வெள்ளி விணடுவில் விண்டொடு காவில்
இக்கு வேளை யெரித்த நுதற்கண்
எம்பி ரானுமை யோடு மிருப்ப
அக்க ணத்தின் முசுக்கலை யொன்றை
காதி மீதினும் ஆரியை மீ தும்
தக்க வில்லுவ நல்லிலை சிந்தத்
தையல் சேறலும் ஐயன் விலங்கி.”

“கூவி ளத்தழை கொண்டெமை யிநுநன்
கோதில் பூசை குயிற்றிய பண்பால்
நீவ னீர்திட வேலை சுலாவும்
நீன்பு விக்ர சாகுதி யென்றே
மாவ னைக்கை யிடத்த னிசைப்ப
வைய சுத்திடை வந்து பிறந்தே
காவ னைத்த வயற்குரு ளூர்வாழ்
காமர் சேர்முசு குந்த னிடத்தின்.”

இனி, முசுகுநதனைப்பற்றி விண்டு புராணத்தில் ஓர் கதை கூறப்பெற்றுள்ளது. அது,

“யவன தேசத்ததிபனான காலயவனன் என்பான் ஒரு வன் பஸ்கோடி மிலேசசர்களுடனும், நால்வகைப்படை யுடனும், புறப்பட்டுவநது கண்ணபிரான் இருந்த மதுரா புரியை முற்றுகையிட்டனன். அவன் படையெடுத்து

“மேக வாகனன ஒற்றா படர்ந்தே
 வென்றி வேலவன் மன்றல் விளம்ப
 ஓகை யெய்தி யெழுந்தனி கதகோ
 மெபா நாத னுறுகிரி யற்றான்
 சேக ரம்செறி சாகர மண்ணிற்
 சேரு மன்னவர் யாரு மடைந்தார்
 மாக நேரிடை மாதர்கண் மைந்தர்
 வாவி காவி லுலாவி மகிழ்ந்தார்”

“கூறிது நின்றிட வேறொரு நாள்முசு
 ருந்த னெனுந்தலைவன்
 மாறுத லற்ற விசிட்ட மடைந்த
 விசிட்டனை வந்துபணிந்
 தாறு முடித்த வருட்கட னல்சிய
 ஆறு முடிப்பெருமான்
 வீறு புகழ்ப்பெறு விரத முரைத்தரு
 ளென்று விளம்புதலும்.”

“வெள்ளி யெனுந்தினம் ஆரல தன்றியும்
 வென்றி யுறந்துலையாம்
 ஒள்ளிய திகைளி லிந்து வளர்த்திட
 வோகருமுன் வைகல்முனா
 என்னரி தாமறு நாளு மெழிற்பர
 சேந்திய வேந்தத்தரும்
 வள்ளல் மகிழ்ந்தருள் விரத மெனப்புதழ்
 மாதவ னோதியரோ.”

வருதலை முன்னமே யறிந்த கண்ணை, துவாரகையை உண்டாக்கி, மதுரையிலுள்ளாரணைவரையும் அவன் வரு தற்குமுன்பே அங்கே அனுப்பிவிட்டு, தான் மாததிரம் மதுரையில் தனித்திருந்து, யவனன் மதுரையை முற்றிய பொழுது அஞ்சியோடுவான் போன்று கையிற் படைக் கலமின்றியே ஓடி ஓர் மலைமுழைஞ்சினுள் நுழைந்தான். காலயவனனும் கண்ணனைப் பின்னொடர்ந்து சென்று குகை யினுட்புக்கு, அங்கே துயின்று கொண்டிருந்த முசுஞந்த னைக்கண்டு, 'இவன்றான் கண்ணன்; பொய்த்துயில் புரி கின்றான்' என்று எண்ணிக் காலால் உதைத்தான்; உடனே முசுஞந்தன் தூக்கத்தினின்றொழுகி அவனை நோக்கினான்.

"அன்ன தியற்றலும் அன்னது தனனி

லருத்தி பொருத்திமுடித்

துன்னரு மேன்மை யடைந்தவர் தம்மைபு

மோதினன் ஒதுதலும்

இன்னலில் மன்னவா னப்படி பற்பக

லிப்புவி யிற்புரியா

ஒன்னலர் வந்து பணிந்திட வைய

முலந்து புரந்தனனே."

"மேகொரு நாள்தனின் மண்ணுல கத்தினும்

விண்ணுல கத்தனுதித்

தேவர் வணங்குறு கோவை வருத்து

திருக்கவு ணப்படைவென்

ரோவில் பெரும்புகழ் ஏழுவிடக்கரை

யொண்புவி மீதுகொணர்ந்

தேவரு மன்பொடு காண விருத்தி

யிருக்கதி புற்றனனே "

(கந்தபுராணச் சுருக்கம், தேவகாண்டம் ௧௨, ௧௩, ௧௪; தக்ஷகாண்டம் ௧௪௮, ௧௪௯, ௧௫௦, ௧௫௧.)

அவ்வளவில் பவனன் விளிந்தது சாமபராயினன். அவ்வாறு அவன் விளிந்தமைக்குக காரணம் யாதெனில், முசுஞ்ருந்தச சககரவர்த்தியானவன் தேவாசுர யுத்தத்தில் தான் வானவாக்ருத துணையாய் நின்று அயுணாகளை மடித்த காலையில், அமராகள மகிழ்வுற்று ‘நினக்கு என்ன வரம் வேண்டும?’ என்று வினவ, அவன், தான போர்த்தொழிலால நெடுநாள் உறக்கமின்றியிருந்தமைபால் களைப்புற்று, ‘யான் நெடுங்காலம் துயிலுமபடி வரங்கொடுமின்’ எனக் கேட்டான். அன்னவரும் அப்படியே வரங்கொடுத்து ‘நின்னைத் துயிலினின் நெழுப்புலோன் பாவனாபிலும் அவன் சாமபராவன்’ என்று கூறிவிடுத்தனா. இதுவே காலயவனன் மாணடமைக்குக காரணம் என்க. நின்ன, முசுஞ்ருந்தனவன் கண்ணைப்பார்த்து ‘நீ யார?’ என்று வினவி, ‘யான் பதுஞ்ருத்த வசுதேவர் மைந்தன்’ என்று அவன் கூறக்கேட்டு, ‘இருந்ததெட்டாம சதுர்யுத்தத்தில் துவாபரத்தின் முடிவில் பதுஞ்ருத்திலே திருமால், அவுதரித்தருளுவன்’ என்று முனபு விருத்த கார்த்திய முனிவா தனக்குச் சொல்லியிருப்பதை நினைவு கூர்ந்து, அவன் பகவனாகிய திருமாலே என்று ஆணிந்து ஆதித்தனன் அப்பொழுது கண்ணபிரான் முசுஞ்ருத மன்னனை நோக்கி ‘நீ விருமபிய உததமலோகங்கனையடைந்து, திப்பிய போகமெல்லாம் நுகாந்து, முடிவில் ஓர் பெருமை வாய்ந்த குலத்திலே பழம்பிறப்புணர்ச்சி யுடையவனுப்த் தோன்றி முததியடைவாய’ என்று அருளிச்சொல்தனன். அங்ஙனம் அருள்பெற்ற முசுஞ்ருதனும் குகையினின் றும் வெளிப்போந்து, குறிய வடிவுடன் திரிகிற மனிதரைப் பார்த்து, கலியுகம் வந்துவிட்டதென்று தெரிந்துகொண்டு தவம் புரிதற் பொருட்டுக் கந்தமாதனம் என்னும் குன்றத்தை அடைந்தனை என்பது.

முக்குந்தன் என்பவன் பேராற்றலும் பெரும
புகழும் வாய்ந்த தென்னாடு மன்னாகளில் ஒருவன்
என்பதும், அவன் பூவ புண்ணியத்தால் அளவுகடந்த
சிவ பத்தியும், தவயோகசித்தியும் கைவரப பெற்ற
வன் என்பதும் மேற காட்டிய கதைகளினின்றும் வடித்
தெடுக்கறபாலவாய உண்மைகளாம்.

இனி, இம்மன்னன் தேவாகள் பொருட்டாக அவுணா
களோடு போர் புரிந்த செய்தி சில வேறுபாட்டுடன் சிலப
பதிகாரம் முகனியவற்றினின்றும் அறியக் கிடக்கின்றது

ஒரு காலத்தில் கலுழலுனவன் விண்ணுலகத்தை
படைந்து அங்கே சேமத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த அமிழ
தத்தை எடுத்துச் சென்றனாக, அதனை மீட்கக் கருதிய
இந்தியன், யான் சென்று வருங்காலம் இந்நகரைக் காப
போர் யார் என நினைந்தனும், முக்குந்த மன்னன் எழுந்து
'யான் பாதுகாத்தல் கடன்' என மொழிந்தான். புரந
தான் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து 'இது நின்வழி நிற்பதாக'
என ஓர் புகழைத் திருத்திச் சென்றான். அக்கால அவு
ணர்கள் பெருந்தாளாகக் கூடிவந்து பொருது, போரில்
ஆற்றாது நிலை கொண்டோடியவர்கள் பின்பு ஒருங்கு கூடிச்
சூழ்ச்சி செய்து, இவனை வஞ்சத்தாலன்றி வெல்லுதல் அரி
தெனத் துணிந்து, பேரிருட்களை யொன்றை விடுத்தார்
கள். அதுனால் எங்கணும் இருள் சூழலும், முக்குந்தன்
செய்வதறியாது நெஞ்சம் திகைத்து நிற்பழி அப்துத
மானது ஓர் மந்திரத்தை யருள, அவன் அதபெற்று வஞ்
சனையைக் கடிந்து அவுணர் படைையைக் கொன்று குனித்து
நின்றான். மீண்டு வந்த இந்தியன் நிகழ்ந்தவற்றையறிந்து,
உற்றவிடத்து உதவி புரிந்த அப்துதத்தினை அம்மன்ன
னுக்கே மெய்க்காவலாகுமாறு பாணிக்க அஃது ஆங்கு நின்

மும் போரது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மருவூர்ப்பாக்கம், பட்டினப்பாக்கம் என்னும் இரு பகுதிகளுக்கும் இடையே யுள்ள நாளங்காடியில் (காலேக் கடைத் தெரு) இருந்து பலியுண்டு வருவதாயிற்று. இதனை,

“கடுவிசை யவுணர் கணங்கொண் டெண்டிக்

கொடுவரி யூக்கததுக் கோநகர் காத்த

தொடுகழன் மன்னர்க்குத் தொலைந்தன ராகி

நெஞ்சிருள் கூர நிகர்த்துமேல் விட்ட.

வஞ்சம் பெயாதத மாபெரும் புத்தம்

திருநதுவே லண்ணற்குத் தேவ னேவ்

இருநதுபலி யுண்ணு மிடனுங் காண்தும்.”

என்னும் சிலப்பதிகாரக் கடலாடு காதைப் பகுதியாலும், அதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரை, மேற்கோள்க ளானும் அறிக. மேற்கோளில்,

“காவ லழித்துச் சேவல்கொண் டெழுந்த

வேட்கை யமுதம் மீட்க வெழுவோன்”

என்று இந்திரன் பொன்னகரை விடுத்தது சென்றதன் காரணம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சேவல் என்பது பறவையின் ஆணுக்கெல்லாம் பொதுப் பெயராயினும், தன் தாயின் அடிமைத் தனத்தைப் போக்குதற்குக் கருடனுனவன் தேவலோகம் புக்கு அமுதினை எடுத்துச் சென்றனன் என்று மகாபாரதம் முதலியவற்றிற் கூறப்படுதலால் சேவல் என்பதனைக் கலுழனென்றே கொள்ளல் வேண்டும். தன் தாய் மாற்றாளுக்கு அடிமையாயினான் என்பதை அறிந்த வளவில் ஆண் மகனாய் கலுழன் சிறிதும் பொறுக்கலாற்றாது, உடனே எவ்வாற்றானும் தாயின் அடிமையைப் போக்குவதென்று உறுதி செய்துகொண்டு, அதன் பொருட்டு நில வலகில் எவராலும் அடைய வொண்ணாத தேவலோகம்

மாகிய மருந்தினைக் கொணர்நது தாயை மீட்டனன் ;
தாயின் அடிமையைப் போக்கியவவனே எஞ்ஞான்றும்
கடவுளுடனிருநது பணி செய்யும் பேற்றையும், அதனால்
'பெரிய திருவடி' என்னும் பெயரையும் எய்துதற்குரிய
னாயினான்.

இனி, புகார் நகரில் முற கூறிய நாளங்காடிப் பூதமன்றி
மற்றொரு பூதமும் உள்ளது. அது நான்கு தெருக்கள் கூடு
மிடத்தில் உள்ளதாகலின் சதுக்கப்பூதம் எனப்படும். புகா
ரில் உள்ள ஐவகை மன்றங்களில் பூத சதுக்கமும் ஒன்று.
அம் மன்றங்களைப் பற்றிய அரிய செய்திகளை இந்திரவிழ
வூரெடுத்த காதையா நறியலாகும். இனி, முசுஞ்சுந்தன்
கூயரைப் போக்கியதான நாளங்காடிப் பூதமானது காவிரிப்
பூம் பட்டினத்தில் இந்திரவிழாச் செய்யப்படாதொழியின்
வெகுண்டு தூன்பாடு விளைக்கும் என்று கூறப்படுகின்றது.

“வான்பதி தன் லுள்

கொடித்தோர் தாணைக் கொற்றவன் றுயரம்

விடுத்த பூதம் விழாக்கோள் மறப்பின்

மடித்த செவ்வாய் வல்லெயி நிலங்க

இடிக்குரல் முழக்கத் திடும்பை செய்திடும்”

என்றும் மணிமேகலை விழாவறை காதையான் அறிகு
முசுஞ்சுந்தன் தேவருலகத்தைப் பாதுகாத்த செய்தி,

“பொருது மைத்தலை புகுந்துமுக குந்த நிமையோர்

புரம் டங்கலும் அரண்செய்து புரந்த புகழும்”

என்று கலிங்கத்துப் பாணியிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.
திருவாரூரில் தியாகேசப்பெருமான் முசுஞ்சுந்தனால் கொண்டு
வாட்டாட்ட செய்தியை,

“பூவசம செய்துவிண் ணாடு புணாபகை போக்கியவோர்
கோவசம செயவள ராநூத தியாகர்”

என்று திருவாநூ ஒருதுறைக்கோவை கூறுகின்றது.

VI

சரதிரகுலத்திலே சிபி எனப் பெயரிய மன்னன் ஒருவன் உளனெனபது புராண இதிகாசங்களால அறியப்படுகிறது. அவன் பயாதியின் மககளுள் ஒருவனாகிய அணுவின் வழியில் வந்த உசீரான் புதல்வனாவான். சிபி. சிபி, சூரிய குலத்தவனென்றும், சோழர்களின் முன்னோனென்றும் சங்கத்துச் சான்றோராய் நல் விசைப் புலவர்களாலும்; இடைக்காலத்தே தேவாந்ரிய சயங்கொண்டார், சேககிழார், கம்பா, ஒட்டக்கூத்தர் முதலிய புலவர் பெருமக்களாலும் பலவிடங்களிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகலின், சூரியகுலத்துச் சிபியும் வேறு சரதிரகுலத்துச் சிபியும் வேறென்றே கொள்ளற்குத் வேண்டும். பல அரசர்கள் ஒரே பெயர் தரித்திருப்பதைப் புராணங்களிற காணலாகும்.

சங்க இலக்கியங்களில் சோழர் குல முன்னோரின் மாட்சியை விளக்க நேர்நதுழி பெலலாம சிபி எனப் பெயரிய மன்னன் ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றான். இவ்வேந்தர் பெருமானைக் குறித்து மகாபாரதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கும் வரலாற்றின் சுருக்கம் பின் வருவது :

தரும புத்திரர் பேரறிவாளரான பாட்டனாரைப் (யிரிமர்) பார்த்து அடைக்கலம் புகுந்த உரிசைப் பா வகாத்தளிஞல் உள்தாம பயனை வினவா நிறபுழி வீடுமர் கூறுகின்றார் : தரும நந்தன! சரணாகத தருமத்தின் மேன்மைபங்கு குறித்து முன்பு நிகழ்ந்ததொரு சரித்திரத்தை நினைக்குந்

கூறுவேன் கேடபாயாக; காண்டற்கினிய வனப்புவாய்ந்த
 ஓர் புருவானது ஓர் பருந்தினால் எற்றப்படுமெல்லையில் சிபி
 எனப்படும் மன்னர் பெருமானைச் சரண் புகுந்தது. அம்
 மன்னன் தன் மடியிலே அச்சத்துடன் வந்து வீழ்ந்த அப்
 புருவினைக் கண்டு தேற்றி, 'நீ சிறிதும் அஞ்சற்க; உலகினைப்
 பாதுகாத்தற்கென்றே அமைந்தனளா என்பால் அணுகிய
 நின்னைப் பற்றுதற்பொருட்டு எவனும் மனதில் நினைத
 தற்கும் வல்லனாகான்; நின்னைக் காப்பது பொருட்டாக
 இத்தேச ஆட்சியையும் என் உயிரையும் விட்டுவிட வேண்டு
 'மென்றாலும் அங்ஙனமே செயவேன்; நீ கவலையுறல
 வேண்டா' என்று கூறினான். அவ்வளவில் அப்புருவினைத்
 தூரத்துவந்த பருந்தானது அவ்வேந்தனைப் பார்த்து
 "அரசே! இப்புருவானது எனக்கு உணவாகத் தெய்வத்
 தால் ஏற்படுத்தப்பட்டது; இதனைப் பிடிப்பதற்காக
 யான் விடாது தொடர்ந்து பெரிதும் வருந்திப் பற்று
 வான் ஆயினேன்; இப்பொழுது நீ இதனைக் காப்ப
 தென்பது சிறிதும் தக்கதன்று; இதன் இறைச்சி குருதி
 கொழுப்பு முதலிய அனைத்தும் என் உணவிற்கு 'அமைந்
 தவை; நானே இப்போது கொடிய பசியாலும், நீர்
 வேட்கையாலும் வருந்துகின்றேன்; இனிச் சிறிதும்
 ஆற்றியிருக்க வொண்ணாது; ஆகலின் இதனை விட்டுவிடுக;
 மேலும், நின் நாட்டில் வாழும் மக்களைப் புரப்பதே நின்
 கடமையாகும்; வானிலே பறக்கும் பறவைக்கு நீ தலை
 வன் அல்ல; வானத்திலும் நின் ஆற்றலைச் செலுத்துவ
 தென்பது விருப்பத்தக்கதன்று; நினக்குரிய பொருளைக்
 கவர்வோர் திறத்தில நின் ஆண்மையைக் காண்பிர்ப்பதே
 முறையாகும்; அன்றியும், இப்புருவின் பிறத்தில் அறத்
 தினைக்கருதுகின்ற நீ பசியால் வருந்துகின்ற என்னைமட்டும்

புறக்கணித்திடுதல் பொருந்துமோ?’ என்று இங்ஙனம் கூறி முறையிட்டது. அதனைக்கேட்டு வியப்புற்ற வேந்தர் முனியாகிய சிபி, பருந்தை நோக்கி, ‘அடைக்கலம் புகுந்த இத்னை யான் ஒரு பொழுதும் கைவிடுதல் செய்யேன்; நீ நிற்பசி யடங்கவேண்டில் காட்டெருமை, பன்றி முதலிய வற்றின இறைச்சியில் எதையேனும் ஏற்றுக்கொள்வாயாக’ என்றனன். என்னலும் பருந்து ‘யான் வேறு எதனையும் தின்பதில்லை; எனக்கு நெடுங்காலமாகக் கடவுளரால் ஏற்படுத்தப் பெற்றிருக்கும் உணவு இதுதான்; பருந்துகள் புறக்களை உண்ணுவதே எககாலத்தும் உள்ள இயற்கை. எனபதனையறியாயோ? ஒருககால் நினக்குப் புறவின்பால் அத்துனை அன்பிருக்குமாயின் நின் தசையினை அப்புறவின் அளவு நிறுத்து இப்பொழுதே கொடுப்பாயாக’ என்று கூறிற்று. அது கேட்டலும் மன்னன் பெருமகிழ்ச்சியுற்று ‘நீ இங்ஙனம் கூறியதே எனக்குப்பிரிந்த பேருதவியாகும்; நீ விரும்பியவாறு இப்பொழுதே செய்வேன்’ என்று சொல்லித் தன் தசைகளை அரிந்து துலையில் வைத்து நிறுக்கலானான். அப்பொழுது அந்தப்புரமகளிர், அமைச்சர், பணியாளர் முதலிய யாவரும் ஓடிவந்து கதறுவாராயினர். அரசனோ எதற்கும் சலியாதவனாய்த் தன்னுடைய கைகளிலும், துடைகளிலும், விலாப்புறங்களிலும் உள்ள தசைகளை யெல்லாம் அரிந்தரிந்து தராசில் நிரப்பினன்; நிரப்பியும் அவை புறவின் நிறைக்கு ஒத்திருக்கவில்லை. அது கண்ட, அருளின் பிறந்தகமாயுள்ள அம்மன்னன் தானே துலையில் ஏறுவானாயினன். அப்பொழுது இந்திரன் முதலிய இமையவர் யாவரும் அங்கு வந்து சூழ்ந்துகொண்டு பாசாட்டினார்கள்; தேவ தூதர்பிகள் முழங்கின; கற்பகமலர் மழை பொழிந்தன. அரசு விருடி

யாகிய சிபி இதக்கைய சிறந்த புண்ணியததால் அப்
 'பொழுதே வானவூர்தியில் ஏறி, என்றும் அழிவில்லாத
 தான துறக்கத்தை யடைந்தனன். தரும நந்தன்! நீயும்
 இப்பெற்றியவான சிறந்த அறங்களைச் செய்யக்கடவை;
 அன்புள்ளோரையும் அடுத்தோரையும் காப்பாற்றி, எல்லா
 உயிர்களிடத்தும் இரக்கம் வைத்திருப்பவன் வீட்டுலக
 இன்பத்தைப்பெற்று விளங்குவன்; பெரியோர்களால்
 ஆசரிக்கப்பட்டு வந்த நல்லொழுக்கத்தையுடையவன்
 எதைத்தான் அடையமாட்டான்? சிபி என்னும் வேந்தன்
 தன் செய்கையால் மூவுலகத்தாரும் கொண்டாடும் புகழை
 யும், உயர் கதியையும் எய்தினன்; என்று கூறி, அவன்
 போல் சரண்புகுந்த உயிரைப் பாதுகாக்கும் எவனும அத
 தக்கைய பேற்றினை நிச்சயமாகப் பெறுவன் என்று திருவாய்
 மலர்ந்தருளினர்.*

இம் மன்னனைச் சோதித்தறபொருட்டு இரதிரன் பருந்
 தாகவும், அக்கினி புறவாகவும் இங்ஙனம் வந்தனர் என்
 றும கதைகள் வழங்கா நிற்கும். இவ்வரசனது வரலாற்
 றிலிருந்து இவன் பேரருள் வாய்ந்தவனென்பதும், அடைக
 கலங் காத்தலாகிய சீரிய அறத்தைக் கடைப்பிடித்தவ
 னென்பதும் வெளியாகின்றன. இராம சரித்திரம் முழு
 ளும் இவ்வறத்தினையே எவற்றினும் சிறப்பாக விளக்க
 லுறுகின்றது. விபீடணன் அடைக்கலத்தைக் கூறும்
 பகுதியில் இதனை நன்கு காணலாகும். அவ்விடத்தில்
 இராமபிரான் இச் சிபி வேந்தனை எடுத்துக் காட்டாகக்
 கொண்டு இவ்வறத்தினை வற்புறுத்துரைப்பதாகக் கம்பர்
 கூறும் பாட்டு இது:

* ஸ்ரீமத் M. V. இராமாநுஜாச்சாரியார் அவர்கள் பதிப்பித்த
 வியாசபாரத மொழிபெயர்ப்புக் காண்க.

“இறந்தநாட் டொடங்கி யாரும் துலைபுக்க பெரியோன்
மறந்தநா ஞண்டோ வெண்ணைச் சரணென [பெற்றி
[வாழ்கின் முனைத

துறந்தநாட கின்று வந்து தன்னினான் சூழ்ச்சி யாலே
இறந்தநா ளன்றோ வென்று மிருந்தநா ளாவ தென்றான்”

இனி, சோழர் சிபியின் வழியில் வந்தமையால் செம்பிரியர் எனப்பட்டனரென்று கிலர் கூறுவர்; சிபி என்பதி லிருந்து சைப்பிரியர் என்னும் சொல் உண்டாகி, அது செம் பியர் எனத் திரிந்தது என்பது அன்றோர் கருத்து. இங் கனம் தாம் வேண்டியவாறு திரிபிலக்கணம் கூறுவது நன்றன்ரு; சிபியே செம்பியன் என்று கூறப்படுகிறான்;

“புள்ளுறு புன்கண் மாதத் வெள்வேற்
சினங்கெழு தாணைச் செம்பியன் மருக” (புறம்)

என்பது காண்க.

இனி, பண்டைத் தண்டமிழ்ப் புலவர் பலரும் இவ் வரலாற்றினை பெடுத்தபுப் பாராட்டுதலைப்பின்வரும் மேற் கோள்களான் அறிக.

ஒரு புலவா, ஓர் சோழனை னினிக்கு மிடத்து ‘புனி யில் வாழ்வோருடைய வருத்தம் தீரும்படி ஞாயிற்றின் வெம்மையைத் தாங்கிக்கொண்டு காற்றையுண்டு வானிலே திரியும் முனிவரும் வியக்குமாறு புறுவின் வருத்தத்திற்கு அஞ்சித் துலாம் புருந்தோனது வழியில் வந்தோனே’ என்கின்றனர். அது,

“நிலமிசை வாழந் தலமால் தீரத்

தெறுகதிர்க கனலி வெம்மை தாங்கிக்

காணுண் வாகு மடரொடு கொட்டரும்

அவிர்ப்படை முனிவரும் மருளக் கொடுந்திறற்

கூருகிர்ப் பருந்தி னேறுகுறித தெரீஇத
தன்னநம் புக்க குறுநடைப புறனின்
தபுதி யஞ்சிச சீரை புக்க
வரைபா வீகை யுரவோன் மருக” (புறநா.)

என்பது.

“புறவு நிறைபுக்குப் பொன்னுலக மேததக்
குறைளி லுடம்பரிந்த கொற்றவன்”

என்று சிலப்பதிகாரத்திலும்,

“உடல் கலக்கற வாரிந்துததை யிட்டு மொருவன்

ஒருதுலைப் புறவொ டொக்கநிறை புக்க புழும”

என்று கலிங்கத்துப் பாணியிலும்,

“உலகறியக் காங்குஞ் சிறுபுறவுக் காகக் கனிகர்நக
தூங்குந் துலைபுக்க தூயோனும்”

என்று விக்கிரம சோழனுலானிலும், இங்ஙனமே எனை
யுலாக்கனிலும் இவன் தான் புரிந்த செயற்கருஞ் செயல்
பற்றிப் பாராட்ட பாடுகின்றான்.

“துலையிற் புறனி னிறையனித்த சோழ நரிமைச் சோனாடு”
என்று சேக்கிழார் கூறுகின்றார். இராமபிரான் குல
மேன்மையைக் கௌரிக முனிவர் வாங்கினில் வைத்துக்
கம்பர் கூறும் அழகிய பாட்டு இங்கு நோக்கற்பாலது. அது,

“இன்னுயிர்க்கு மின்னுயிரா மிரநிலங்காத் தாரென்று
பொன்னுயிர்க்குங் கழலவரை யாமல்போனும் புறங்கிற்பார்
மின்னுயிர்க்கு கெடுவனா மிவர்குலத்தான் மேற்பறவைய
பொன்னுயிர்க்குத் தன் பாயிரை மருக வழங்கினான்”

என்பது.

VII

இவன காவிரிப்பூம பட்டினத்திலிருந்த ஓர் சோழ மன்னன்; அகத்திய முனிவர்பால் மிக்க பத்தி காந்தன். மையுடையோன். இவன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கியே அகத்தியா தமது கமண்டலத்திலிருந்த காவிரியை நதிவடிவாக நிலத்திற் பெருகச்செய்து சோழ நாட்டை வளமுறச் செய்தனா என்ப. இதனை,

“செங்கதிர்ச செலவன் றிருக் துலம விளக்கும்

கஞ்ச வேடகையிற காந்தமன் வேண்ட

அமர முனிவன அகத்தியன் றனது

கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாலை”

என்னும் மணிமேகலைப் பதிகத்தான். அடிக். அகத்தியா மேருவிலிருந்து தென்னாட்டிற்கு வருமபொழுது, கங்கையாருழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக்கொண்டு வந்தா ரென்று தோல்காப்பியப்பாரிய வுரையில் நச்சினூர்க்கினியர் கூறுகின்றார். அவா இமயத்தினின்றும் தெற்கில் வருங்கால், திருக்கையில் இருந்த காவிரியைப் திவபெருமான் பாற பெற்றுக் கமண்டலத்திலே அரித்துக்கொண்டு வந்து கொங்கு நாட்டிற் றங்கியிருக்கும்பொழுது, சீகாழிப்பதியிலே தவமியற்றிய தேவேந்திரன் வேண்டுகோட்கிரங்கி விராயகப் பெருமானானவர் காக்கை யுருவெடுத்து அகத்திய ரது கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துக் காவிரியைப் பெருகச் செய்தனரென்று கந்த புராணம் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் சில வேறுபாடுகள் காணப்பட்டனும் காவிரி அகத்தியர் கமண்டலத்தினின்றும் போந்ததென்பது பொருவாக ஓத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது.

இனி, காதன் எனப் பெயரிய இம்மன்னன், அரசர் குலத்தை வேரறுத்தலையே தனக்கு விரதமாகக் கொண்ட

பரசுராமன் தன்மீது போர் குறித்து வருதலைத் துர்க்கா தேவியால் அறிந்து, அவ்வம்மையின் கட்டளைப்படி, தனக்குக் கணிகை வாரிற்றுப் பிறந்தவனாகிய ககந்தன் என்பாளை யழைத்து 'நினக்கு அரசாளும் உரிமையின்மையால் பரசுராமன் நிற்பால் அணுகான்; நான் அகத்திய முனிவன் அருள்பெற்று மீண்டு வருமளவும், நீ இப்பபடினத்தை நின் பெயரால் காக்கத் தி என்று பெயரிட்டுப் பாதுகாத்திருப்பாயாக' என்று சொல்லி, அங்கு நின்றும் வேறொருக் கொண்டு சென்று சிலநாள வேறிடத்திருந்தான்; என்று பாணிமேகலை 22-வது காதையால் அறியப்படுகின்றது.*

“காவிரிப் புனல் கொணர்ந்த வவனும்”

எனக் கவிங்கத்துப் பாணிரிலும்,

“மேக்குயாக், கொள்ளுந் குடகக் குவரி டுறுத்திழியத் தள்ளுந் திரைப்பொன்னி தந்தோனும்”

என சிங்கிரமசோமுல்லாளிலும் குறிக்கப் பெற்றவன் இம் மன்னனே யாதல் வேண்டும்.

* “மன்மருக் கறத்த மழுநா ணெடியோன்
தன்முன் றேன்றல் தகாதொழி நீயெனக்
கன்னியேவலிற் காந்த மன்னவன்
இந்நகர் காப்போர் யாரென நினைஇ
நாவலந் தன்பொழில் ணணார் நடுக்குறக்
காவற் கணிகை தனக்காக காதலன்
இகழ்ந்தோர் சாயினு மெஞ்சுத லில்லோன்
ககந்த னாமெனக் காதலிற் கூடய்
அரசா னுரிமை நிற்பா லின்மையின்
பரசு ரம்மனின் பால்வந் தணுகான்
அமர முனிவ னகத்தியன் றனது
தயர்நீக்கு கிளவியின் யான்றோன் றளவும்
ககந்தன் காத்தல் காக்கத் தியென்றே
இயைந்த நாமம் இப்பதிக்கிட மக்கு
உள்வரித் கொண்டல் வரவோன் பெயர்நான் ”

VIII

இம் மனனனது பெயரின் பொருள் வானத்தில்
 அசைந்துகொண்டிருந்த பகைவரது மதிலை
 தூங்கெயிலே யழித்த வீரவளையணிந்த தோளையுடைய
 றிந்த தோடித் சோழன் என்பதாகும். இவனால் அழிக்கப்பட்ட
 தோட் பெற்ற அரண் மூன்றென்பது சிலப்பதிக
 சேம்பியன். காரத்தால் வெளியாகின்றது. சோழர்
 குலத்தாரது வீரத்திற்கு இவ்வேந்தன் ஓர்
 எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றான். சோழன் குழுமுற்
 றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடுகின்ற ஓர் புலவர்.

“சார்தல, ஒனனு ருட்குந துன்னருங் கநெதிறல்
 தூங்கெயி லெறிந்தநின் ஊங்கனோர் நினைப்பின்
 அடுதல் நின்புகழு மன்றே” (புறம)

என்று கூறுதல் காண்க. இவன் அகத்திய முனிவருடைய
 கட்டளைபால காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் முதன் முதல்
 இந்திரனுக்கு விழாச செய்தனன் என்பது.

“உலகந திரியா வோங்குயர் விழுச்சீர்ப்
 பலாபுகழ் மூதூர்ப் பண்புமேம் பரையு
 ஓங்குயர் மலயத் தருந்தவ ணைர்ப்புத்
 தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்
 விண்ணவர் தலைவனை வணங்கி முன்னின்று
 மண்ணகத் தென்றன் வான்பதி தன்னாள்
 மேலோர் விழைய விழாக்கோ ளெடுத்த
 நாலேழ் நாளினும் நன்கினி துறைநென
 அமரர் தலைவன் ஆங்கது நேர்ந்தது”

என்னும மணிமேகலை விழாவறை காலதயால் கிளங்கு
 கிறது. இம்மன்னன் வானத்தில் அசைந்துகொண்டிருந்த
 மதிலை அழித்த செய்தியானது,

“ ஒன்னார், ஒங்கெயிற் கதவம் உருமுச்சவல சொறியும்
தூங்கெயி லெறிந்த தொடிவிளங்கு தடக்கை
நாடர நல்லிசை நற்றேர்ச் செம்பியன் ”

எனச் சிறுபாணுற்றுப்படைலும்,

“ வீங்குதோட் செம்பியன் சீற்றம் விறல்விசுமபிற
றுங்கு மெயிலுந தொலைத்தலால் ”

எனப் பழமொழியிலும்,

“ தூங்கெயின் மூன்றெறிந்த சோழன்கா ணமமாணை ”

எனச் சிலப்பதிகாரத்தும்,

“ தேங்கு தூங்கெயி லெறிந்த வவனும் ”

எனப் பாணியிலும்,

“ கூடார்தம், தூங்கு மெயிலெறிந்த சோழனும் ”

என உலாவிலும் குறிக்கப்பட்டுளது. இங்ஙனம் சோழா
குலத்து முன்னோன் புரிந்த செய்தி பின்னோர் பலர்க்கும்
ஏற்றிக் கூறப்படுவதினிருந்து இச்செயல் எவ்வளவு அருமை
புடைத்தாகக் கருதப்பட்டதென்பது விளங்கும்.

IX

இம் மன்னலுடைய வரலாற்றை அறிதற்குக் கருனி
யாக இருப்பன பொருநராற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை,
அகநானூறு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம்,

* கரிகாலன். மணிமேகலை, பழமொழி முதலியனவாகும்.

அவற்றினறியப்படும் இவன் வரலாற்றின்
சுருக்கம்: இவ்வேந்தன் உருவாடும்மேர் இளஞ்செட்
சென்னியின் புதல்வன்; நாங்கூர் வேளியை மகட்

* இவ்வாணப்பற்றி, திருவையாற்று வடமொழிக் கல்லூரித்
தமிழ் ஆசிரியர் நகுலாசர் I உலகநாதப் பிள்ளையவர்களால்
சோழன் கரிகாற் பொருவனத்தான் என்றும் பெயருடன் ஓர் தூல
எழுதப் பெற்றனது.

கொண்டோன் ; இருமபிடர்த்தலையாரை அம்மாளுக
 வுடையவன் ; இவன் மகள் ஆதிமரதி என்பாள் ; இவன்
 இளமைப்பருவத்துப் பிறராற் கடப்பட்டு உயிருய்ந்தனன் ;
 அப்பொழுது கால கரிந்தமையால் கரிகாலன் எனப் பெயர்
 பெய்தினான் ; கருவூரிலிருக்கையில் கழுமலம் என்னும் ஊரி
 லிருந்த யானையாற கொண்டு வரப்பட்டு அரசாட்சிக்குரிய
 னாய, பின் பகைவராற் சிறைப்படுத்தப்பெற்று மதிலைக்
 கடந்து பகைவர் சேனையைவென்று மீண்டு முறையாலே
 அரசரிமை பெய்தி, உறையூரின் கோயிலும் மதிலும் முதலி
 யன அமைத்து அதனை அரசிருக்கையாகக் கொண்டனன் ;
 காவிரிபுழம் பட்டினத்தையும் தலை நகராகக் கீற்றிநுந்
 தனன் ; தன்னிடம் வழக்குக்கொணர்ந்த முதியோர்கள்
 தனை நோக்கி 'இளைஞனாகிய இவன் உரைமுடிவுகாணான்'
 எனக்கருதியதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்து, தான் நரைமுடித்து
 முதுமைக்கோலந் தாங்கிவந்து அம்முதியோர் உவக்தும்
 படி அவர்கள் சொற்கொண்டே முறை செய்தனன் ;
 வெண்ணிப்பறந்தலையில் பதினொரு வேளிரொடு இரு பெரு
 வேந்தர் அழியப் பொருதனன் ; வாகைப்பறந்தலையில்
 ஒன்பது மன்னரை ஒரு பகலில் வென்றனன் ; ஒரு கால்
 இமயமலை வரையிற் சென்று வடநாட்டரசர் பலரை
 வென்று திறைபெற்று, மேலும் வடக்கே செல்லாவாறு
 அம்மலை குறுக்கிட்டுத் தடுத்தமையின் அதனைச் செண்டா
 லடித்துத்திரித்து அதன் தலையிலே தனது புலிக்கொடியை
 நிறுத்தி மீண்டனன் ; காடு கெடுத்து நாடாக்கி நீர்நிலை
 களைப் பெருக்கி நாட்டை வளம்படுத்தினன் ; வாணிகத்
 துறையை மேம்படுத்தினன் ; கைத்தொழில்களைப் பேணி
 வளர்த்தனன் ; பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்
 திரங்கண்ணனார்க்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசில்
 அப்பாட்டினைப் பெற்றனன் ; என்பது.

இனி, இவனது பிறப்பினைக்குறித்து ஓர் கதை கூறுவர்; அது, இவன் தாய் கருவுயிர்த்ததற்கு வருந்துகையில் ஓர் அறிவா வந்து ‘இன்னம் ஒரு நாழிகை கழித்துக் குழந்தை பிறப்பின் பெரு நலம் உண்டாகும்’ என்று கூறக்கேட்டு, அவளும் அந் நற்பொழுது வருங்காறும் கால்கள் மேலாக நின்று பின் குழனியை ஈன்றனள் என்பது. இவன் மீது முடத்தாடக்கண்ணியார் பாடிய பொருநராற்றுப்படையில் “தாய்வயிற் நிருந்து தாய் மெய்திப்பிறந்து” என்பதற்கு ‘தான் பிறக்கின்ற காலத்துப் பிறவாதே நல்ல முகாத்தம் வருமனவும் தாயுடைய வயிற்றிலேயிருந்து பிறக்கையினாலே அரசு வரிமையைப் பெற்றுப் பிறந்தென்றார்’ என உரையாளர் கூறுவது காண்க. கோச்செங்கட். சோழர் இங்ஙனம் பிறந்தனரென்பது திருத்தொண்டர் புராணத்தால் அறியலாவது. சேவ்வந்திப் புராணம் பரந்தகன் மகனாகிய (ஒரு) கரிகாலனுக்கு இச்செய்தியை உரிமையாக்குகின்றது. இவ்வாறாய் நதைகளில் ஒன்றை யுட்கொண்டே நச்சினார்க்கினியரும் இங்ஙனம் பொருள் கூறினாவர். ஆனால், தாய்வயிற்றிலிருந்து பிறக்கு முன்னரே தந்தை விண்ணுல கெய்தினன் ஆகலின் அப்பொழுதே அரசுரிமையெய்திப் பிறந்தனன் என்று கூறுவது எற்புடைத்தாகத் தோன்றுகிறது.

“கழுமலத் தியாத்த கனிற்றுங் கருஆர்
விழுமியோன் மேற்சென் றதனால்—விழுமிய
வேண்டி னும் வேண்டா விடினும் உறற்பால
நீண்டா விடுத லரிது”

என்னும் பழமொழி வெண்பாவாலும், ‘கழுமலமென்னும் ஊரின் கண்ணே பிணித்து நின்ற கனிற்றுங் கருஆரின் கண்ணே பிருந்த கரிகால் வளவன் சுடிது இவையனாயினும்.

அவன் சிறப்புடையனாதலால் அவன் மேற் சென்று தன் மிசை யெடுத்ததுகொண்டு அரசிற் குரிமை செய்தது' என்னும் அதன் உரைப் பகுதியாலும், இவன் இளைஞனாயிருந்தபொழுது தனது நாட்டிலுள்ளி வேறிடத்திற் காவது வதிரது வந்தனென்பதும், அப்பொழுது சோனாட்டிலே அரசரிமைபற்றிக் குழப்பம் ஏற்பட அமைச்சர் முதலாயினாரா அக்கால வழக்கப்படி யானையை விடுத்து அரசனைத் தேடுமாறு துணிரது கழுமலம் என்னும் ஊரிலிருந்த பட்டத்து யானையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டனரென்பதும், அக்களிறு கருவூரை யடைந்து ஆங்கிருந்த கரிகாலனைத் தன் முதுகின்மேல் எடுத்தது வைத்துக்கொண்டு வந்து அவனை அரசிற்குரியனாகிற்று என்பதும் பெறப்படுகின்றன. உறையூர் மண்மாரி பெய்து அழிந்தகாலை பராதகன் மகனாகிய கரிகாலனை அமைச்சர்கள் இங்ஙனமே யானையை விடுத்ததுக் கொணர்ந்தனரென்று செவ்வந்திரப் புராணம் கூறுகின்றது. ஒருவனோடு ஓடிய வாலாறு பெயரொறுமையால் உண்மை யுணரமாட்டாது மற்ற ரொருவனுக் குரியதாகிக் கூறப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதுவது இழக்காகாது. யானை சென்று அரசுக்குரியானை எடுத்தது வருவதென்பது சிறிது தெய்வத்தன்மை கலந்த செய்திபோற ருன்றுகிறது.

இனி, இவன் அரசாளத் தொடங்கியபொழுது முன்பே இந்நாட்டினைத்தாம் கைப்பற்றி ஆளக்கருதியிருந்த பிறர் சிலர் இவனுடன் பகைமை கொண்டு கரவால் இவனைப் பற்றிச் சிறப்படுத்திவிட்டனர் என்பதும், மிக்க இளம் பருவத்தினனாகிய இவன் அச்சிறைபகத்தே சில காலம் இருந்து வளர்ந்து செவ்வி நோக்கிச் சிறைக்கோட்ட மதிலை யிடித்து வெளிப்போந்து எதிர்ந்த பகைவரைக் கொன்று

சென்று அரசுகட்டிலேறினான் என்பதும் பட்டினப்பாலே முதலியவற்றும் பெறப்படுகின்றது.

“கொடுவரிக் குருளை கூட்டுள் வளர்ந்தாங்குப்
பிறா பிணியகத திருநது பீடுகாழ் முற்றி
அருங்கரை கனியக் குத்திக் குழிகொன்று
பெருங்கை யாளை பிடிபுக் காங்கு
நண்ணிதி ஹணா நாடி நண்ணார்
செறிவுடை, த திண்காப பேறி வாள்வழிதது
ந நகெழு தாயம் ஊழி நெய்தி”

என்று பட்டினப்பாலே கூறுகின்றது. புலிகுட்டி கூட்டிலே, அடையுண்டிருந்து வளர்ந்தாற் போலப் பகைவரது காவலிடத்திலிருந்து வலியும் பெருமையும் முற்றி, தனது கூரிய அறிவாலே இதுவே செயற்பாலது என ஆராய்ந்து, ஓர் மதவேழமானது தன்னை அகப்படச் செய்த குழியினைக் கோட்டினுற் கரைகள் இடியும்படி தூர்த்துவிட்டுப் பெண்யானையின் பக்கல் சென்றறபோல அப்பகைவருடைய மத்தில்க்கடந்து, வானாற் பகைவரைக் கொன்று, உட்கூர் பொருந்திய தன் அரசுரிமையை முறைமாலே பெற்றானன் என்பது இதன் பொருள்.

இவ்வாண்டுகை சிறையைக் கடந்து வெளியேறுவ வென்ப துணர்ந்த வன்சன்மையுடைய பகைவர் இவனைக் கோறல் கருதிச் சிறையின்கண் தீங்கொளுவினர் எனவும், இவன் அத்திரிசின் அஞ்சாது மிதித்து வெளிப்போந்தனன் எனவும், அதனால் இவனது கால் கரிந்தமையின் இவனது வீரத்தைப் பாசாட்டி யாவரும் கரிகால் எனவே இவனுக்குப் பெயர் கூறிவந்தனனெனவும் கருதப்படுகிறது. பொருநராற்றுப் பாடலின் சுற்றிலே காணப்படும்,

“முச்சக கரமும் அளப்பதற்கு நீட்டியகால்
இச்சக கரமே யளந்ததால்—செய்ச்செய்
அரிகால்மேற் றேன்றெடுக்கு மாய்புனனீர் நாடன்
கரிகாலன் காணெருப் புற்று”

என்னும் வெண்பானிலே காவில் நெருப்புற்றமை கிளங்
தோதப்பெற்றது. நச்சினூர்க்கினியரும ‘கண்ணூர்
கண்ணிக கரிகால்வளவன்’ என்னும் பொருநராற் றுப்பல
யடிக்குப் பொருள் கூறுமிடத்தே “முச்சக்கரமும்
என்னுங் கனியானே கரிகாலாதல் உணர்க” என்றனர்.

“சுடப்பட்ட யுரிருய்ந்த சோழன் மகனும்
பிடர்த்தலைப் பேராணைப் பெற்றதுக்—கடைக்கால்
செயிரறு செங்கோல் செனீஇயினான் இல்லை
உயிருடையா ரெய்தா வினை”

என்னும் பழமொழி வெண்பாவாலும், அதன் உரையாலும்.
இவன் தீயாற் சுடப்பட்டு உயிர்ந்தமையும், இருந்திட நிற்
தலையார் என்பவர் இவனுக்கு அம்மரணத்தையும், அவன்
செங்கோலோச்சுதற்கு அவர் துணையாயிருந்தமையும்
பெறப்படுகின்றன. இவ்வரலாற்றண்மை யுணராத சிலர்
கரிகாலன் என்பதனை வடசொற்றொடராகக் கொண்டு
‘யானைப் படைக்குக் காலன் போன்றவன்’ என்று தாம்
வேண்டிய வாறு பொருளுரைத்தனர். கரிகால்வளவன்
முதலிய தொடர்களில் கால் என்றே இருத்தலையும் அவர்
நோக்கிறதிலர். அகநானூற்றிலே பல பாட்டுக்களில் ‘கரி
கால்’ என்றே இவன் கூறப்படுகின்றான். இவன் தன் நாட்
டை வளம்படுத்திய பெருமை நோக்கி, கரிகால்வளவன்,
கரிகாற் பெருவளத்தான், திருமாவளவன் எனப் பின்பு
வழங்கப்பெற்றனாதல் வேண்டும். பெருவிரலைய இன்
வேந்தன் பெயரை இவன் வழியிலே பின் வந்தார் சிலர்

தரித்துக்கொள்ளுதல இயல்பாகலின் அன்னாரை நோக்கி இப்பெயர்க்கு வேறு காரணங் கூறவேண்டுவதும் இன்று. பராந்தகன் மகனாகிய கரிகாலனை யானை எடுத்ததுச செல்லும பொழுது, அவன் தாய் அவனது உள்ளங்காலிலே கரிக் கோடு கிறினை என்ச் செவ்வந்திப் புராணம் கூறுவது கரிகாலன் என்னும் பெயரை வைத்துக் கற்பித்ததெனறே-
தோன்றுகிறது.

இனி,

“உரைமுடிவு காணு னினையெயோ னென்ற

நரைமுது மக்க ளுறவாய்—நரைமுடி த்துச்

சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை

கல்லாமற் பாகம் படும்”

என்னும் பழமொழிச் செய்யுளாலும், ‘தம்முள் மறுதலை யாயினார் இருவர் தமக்கு முறைமை செய்யவேண்டி வந்து சில சொன்னால் அச்சொல்லின் முடிவுகண்டே ஆராய்ந்து முறை செய்ய அறிவு நிரம்பாத இளமைப் பருவத்தா னென்றிகழ்ந்த நரைமுது மக்கள் உவக்கும் வகை நரை முடித்து வந்து, முறைவேண்டி வந்த இருதிறத்தாரும் சொல்லிய சொற்கொண்டே ஆராய்ந்தறிந்து முறை செய் தான் கரிகால் பெருவளத்தானென்னுஞ் சோழன்: ஆத லால் தத்தம் குலத்துக்குத் தக்க விச்சைகள் கற்பதற்கு முன்னே சொப்பாங்குளவாம்’ என்னும் அதன் பழைய உரையாலும் இம் மன்னன் இளமையில் முதுமைக்கோலம் பூண்டு முறை செய்தமை பெறப்படுகின்றது. இச்செய்தி மணிமேகலைப்பாட்டிலும்,

“இளமை காணி முதுமை செய்தி

உரைமுடிவு காட்டிய வரவோன்”

எனத் தண்டமிழாசானாகிய சாத்தனரால் சோழர் குலத் தாரின் நீதியை அறிவுறுத்தற்கு எடுத்துக் காட்டப்பெற்றது. இஃதும், முன் குறித்துப் போர்த் சிறையைத் கடந்த செய்தியும் இவ்வரசன் மிக இளையனாயிருந்தபொழுதே யாவரும் வியக்கும்படியான உயர் நீதியும் பெருவீரமும் உடையனாயிருந்தமையைத் தெரிவிக்கும் சிறந்த சான்றுகளாம்.

இவன் நாங்கூர் வேளியை மகட் கொண்டான் என்பதும், இவன் தந்தையாகிய உருவாரியோடு இளஞ் செட் சென்னி அழந்தூர் வேளியை மகட் கொண்டான் என்பதும்,

“மன்னர் பாங்கிற் பின்னோ மருபு”

என்னும் தோல்காப்பியச் சூத்திர வுரைக்கண் கச்சிமுற்கு கினியர் உடைத்தலாற் பெறப்படுகின்றன. அங்கு அது செனியாறற் செய்தியாகவே அவசரம் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இளஞ்சேட் சென்னி அழந்தூர் வேளியை மகட் கொண்டான் என்பதிலிருந்து அவன் வாரிற்றுப் பிறந்தோனே கரிகாலன் எனத் துணிதல் இயலாது; எனனை? அரசர்க்கு மனைவியர் பலருளராகலின் என்க.

இனி, இவ்வேந்தனது வீரத்தைச் சிறப்பித்து, பொருநராற்றுப்படையானது, இவன், ‘முருகன் போலும் சிற்றமும் உடகும் பொருந்தியவனென்றும், கூற்றுவன்க்காட்டிலும் மிக்க வலியுடையனென்றும், தன் வலியுடைய பகைவர் பின்பு வலியறிந்து ஏவல் கேட்பவும் ஏவல் செய்யாத பகைவர் தேயம் கவற்சி பெருகவும் இளஞராயிற் கூடலின் மேலே கதிர்களைப் பரப்பி விசும்பிடைச் சென்றும் போலப் பிறந்து தவழ்தல் கற்ற நாள் தொடங்கித் தேரன்

வலியாலே பகைவென்று நாடுகாத்தவன் என்றும், சிங்கக் குட்டியானது பாண்டிடல் கைவிடாத இளமபருவத்தே முதல் வேட்டையிற் களிற்றினைக் கொன்றாற்போலச் சேரனும் பாண்டியனும் ஒரு களத்தே படுமபடி வெண்ணி என்னும் ஊரிலே தாக்கியவன் என்றும் கூறுகின்றது. இதிலிருந்து இவனது கணனிப்போர வெண்ணிப் போர என்பது பெறப்படுகின்றது. இவன் மலையை அகழ்க்குவன், கடலைத் தூர்க்குவன், வாளை வீழ்க்குவன், வளியை மாற்றுவன் என உலகம் மீக்கூறும்படித் தான் கருதிய போர்த்துறைகளை வெல்லாம் பொருது முடிததானென்று படபிடிப்பாலை கூறுகின்றது.

இவன் வெண்ணிப்பறந்தலையில் சேரமான் பெருஞ் சேரலாதலேறி பொருது அவனை வென்றான் என்பதும், சேரலாதன் அப்போரிலே தனக்குண்டாகிய புறப்புண்ணிற்கு நாணி வடக்கிருந்தான் என்பதும், 55-ம் அகப்பாட்டு 65, 66-ம் புறப்பாட்டுக்கள் ஆகியவற்றாலும், அப்போரின் கண் சேரலேறி பாண்டியனொருவனும் தோலணி புற்றான் என்பது,

“இருபொரு வேந்தரும் ஒருகளத் தகிய
வெண்ணிக் தாக்கிய வெருவரு நோன்றாட்
கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்”

என்னும் பொருட்பற்று அடிகளாலும், அவ்வேந்தர்களோடு வேளிர்ப்பதினொருவர் தோற்றனர் என்பது, 246-ம் அகப்பாட்டில்,

“காய்கிள பெயர்மிறிப் பொரும்பெயர்க் கரிகால்
ஆர்க்கலி நறனின் வெண்ணி வாயில்
பதினொரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய

மொய்வலி யறுத்த ஞான்றைச்
தொய்யா வழுநது ரார்பினும பெரிதே”
என்று கூறப்படுதலாலும் பெறப்படுகின்றன.

வாகைப் பறந்தலை என்னுமிடத்தில் இவனுடன் போர் குறித்து வந்த ஒன்பது மன்னர்கள் இவனெதிரிற் செல்ல வும் அஞ்சினராய் ஒரு பகலிலே தங்கள் குடைகளைப் போகட்டு ஓடினர் எனபது, 125-ம் அகப்பாட்டில்,

“பெருவளக கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்
சூடா வாகைப் பறந்தலை யாடுபெற
ஒன்பது குடையும் நன்பக லொழித்த
பீடின் மன்னர் போல

இவை மன்னால் வாடையீ யெய்க்கே”
என்று கூறப்படுதலாற் போதருகின்றது. தென்னவனும் ஒளிபர், அருவாளர், வடவர், குடவர், பொதுவர், இருங்கோவேள் என்பாரும் இவனால் வெல்லப்பட்டு ஒடுங்கினர் என்று பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. இங்கனம் தமிழ் நாட்டிலும் தமிழ்நாட்டையடுத்த இடங்களிலுமிருந்த அசர்களையும் குறுநில மன்னர்களையும் வென்று அடிப்படுத்திய கரிகாலன் போர் விருப்பங்கொண்டு வட நாட்டிற்குச் சென்றான். தமிழகத்திலே தன்னுடன் பொருவரைப் பெறுத திருமாவளவன் போரிலே பெருவிருப்புடையனாகவின் வடதிசையிற் பகைவரைப் பெறலாமெனக் கருதி, வானும் குடையும் வீரமுறையும் நாட்கொண்டு, இத்திசையிலாயினும் நான் பகைவரைப் பெறவேண்டுமெனத் தெய்வத்தை வணங்கி அத்திசை நோக்கிச் சென்றான் என்றும், அங்ஙனம் செல்லுகையில் இமயமலை குறுக்கிட்டித் தடுத்தமையின் ‘என் நகை யொழிய இது தடுத்தது’ என முனிநது அதன் பிடரிடத்தே தனது புலியைப் பொறித்து

மீண்டான் என்றும், மீளுகையில், பகை நண்பு இலனாகிய வச்சிர நாட்டரசன் ஓர் முத்துப் பந்தரைத் திறையாகத் தந்தனன், பகைவனாகிய மகதநாட்டரசன் பொருது தோற்றுப் பட்ட மண்டபமொன்றைத் தந்தனன், நட்பாளனாகிய அவந்தி வேந்தன் ஓர் வாயிற்றோரணத்தை உவந்தளித்தனன் என்றும், அவ்வேந்தர்களின் முன்னோர் புரிந்த உதவிக்குக் கைம்மாறாக மயனால் நிருமித்துக் கொடுக்கப்பட்ட அப்பந்தர் முதலியன வளவர் பெருமானாற் புகார் நகரின்கண் கொணர்ந்து வைக்கப்பட்டன என்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இமயமலையிற் புலிபொறித்த லாகிய செந்தி “இலங்குவேற் கரிகாற் பெருவளத்தோன், வன்றிறற்புலி மரியாமால் வரைமேல் வைக்கவேகுவோன்” எனப் பெரிய புராணத்திலும் கூறப்பெற்றுள்ளது. கரிகாலன் இமயமலையைப் கொண்டால், அடித்துத் திரித்தனன் என்றும், அச் செண்டு கச்சிப்பதியிலே காமகோட்டம் காவல் பூண்டிருந்த சாத்தனார் என்றும் தெய்வத்தால் அளிக்கப்பட்ட தென்றும்

“செண்டு கொண்டுகரி காலனொரு காலி விமயச்
சுமய மால்வரை திரித்தருளி மீள வதனைப்
பண்டு நின்றாடி நிற்கனிது வென்று முதுகிற்
பாய் புலிப்பொறி குறித்தது மறித்த பொழுதே”
(கலிங்கத்துப்பராணி)

“கச்சி வளைக்கைச்சி காமகோட்டங்காவன்
மெச்சி யினிதிருக்குமெய்ச்சாத்தன்—கைச்செண்டு
கம்பக் கனிற்றுக் கரிகாற் பெருவளத்தான்
செம்பொற் கிரிதிரித்த செண்டு”

என்னும் செய்யுட்களாற் பெறப்படுகின்றது. அடியார்
க்கு கல்லாரும் இவ்விரு செய்யுட்களையும் மேற்கோளாகக்

காட்டி, 'சாததனதருளால் தான் பெற்ற செண்டினாலே அதனை அடிததுத திரிததனன்' என உரை கூறினார். இமயமலையைச் செண்டால் அடித்ததென்றும் செய்தி இதற்கையதென நமமால் அறியக்கூடவில்லை. இதுபோல் வதொரு செய்தி திருவிளையாடற் புராணத்திலும் கேட்கப் படுகின்றது. அஃது உககிர குமார பாண்டியர் மேருவைச் செண்டால் அடித்தார் என்பது. கரிகாலன் இலங்கை மீதும் படையெடுத்துச் சென்று அந்நாட்டு மன்னனை வென்று சிங்கைக் குடிகள் பலவற்றைச் சிறைப்படுத்து மீண்டனன் என்று மகா வமிசம் என்னும் இலங்கைச் சரித்திரத்தால் அறியப்படுகின்றது.

இனி, இவ்வேந்தர் பெருமானது வள்ளன்மையை, இவன், பட்டினப்பாலை பாடிய உருத்திரங் கண்ணனார்த்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பைம்பொன் பரிந்தளித்தமையே புலப்படுத்தா நிற்கும். இவன் இன்ன பரிசில் அளித்ததனை,

“தழவு செநதமிழ்ப் பரிசில் வாணர்பொன்

பத்தொ டாறுநூ றுயிரம் பெறப்

பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும”

என்று கலிங்கத்துப்பராணி கூறுகின்றது. இங்கனம் நீதியு னும் வீரத்தினும் வண்மையினும் மேன்மையுற்று விளங்கிய மன்னா பெருமானாகிய கரிகாலன் தனது நாட்டை வளம் படுத்துவதற் கண்ணங் கருத்துமாய் இருந்தாலாவன். நாட்டை வளம்படுத்துதலாவது வேளாண்மை வாணிகம் கைத்தொழில் என்பவற்றால் நாட்டின் செல்வத்தைப் பெருக்குதலாகும். இவற்றுள்ளும் வேளாண்மை முதலாகக் கருதப்படற் றாலது.

“தள்ளா வினாபுளுந் தக்காருந் தாழ்வினா

செல்வருஞ் சேர்வது நாடு”

என்று தெய்வப் புலவர் நாட்டிலக்கணம் கூறினமையும் நோக்குக. வேளாண்மை செழிப்புறவேண்டுமேல் காடு கம்புகளைத் திருத்தி விளைநிலங்களாக்குதலும், ஆறு குளம் ஏரிகளை அமைத்தலும், உழு தொழில் செய்வாரைப் போதிய வளவு குடியமைத்துப் பாதுகாததலும் செயற் பாலனவாம். கரிகாலனால் இவை செய்யப்பட்டனவென் பது,

“காடுகொன்று நாடாக்கித்

குளங்கொட்டி வளம்பொருக்கி

... ..

கோயிலொடு குடிநீறி”

என்னும் பாடினப்பாலை யடிகளாற் பெறப்படுகின்றது. மற்று, இவன் தன்னுட்குல் வெள்ளப்பாழ் உண்டாகாமலும் நாட்டின் வம்மநுந்நம் நீர்ப்பாம்ப்சல் உளதாகவும் கானிரியின் கலாமை உயர்த்திக் கட்டினன் எனவும் தெரிகின்றது. கானிரிக்குக் கலாகட்டிய இச்செய்தி,

“கொன்னிப் புளியே நிருத்திக் கிரிதிரித்துப்

பொன்னிக் கலாகண்ட புயதும்”

என விக்ஷிதமபிபாதுன் உலாநிற் கூறப்பெற்றுளது. தத்தம் ஆட்களுள் பெரிந்து கானிரிக்குக் கலாகட்டவேண்டித் தன் கீழ்க்கிடைய அரசர் பலர்க்குக் கரிகாலன் கட்டளை யிட்டனன் என்று, அப்பொழுது தெலுக்கு நாட்டை யாண்ட மூன்று கண் களைமுண்டை அரசரொருவன் அவன் பணியை மதித்துக் கலாகட்ட அரசர் செருக்குற்றிருக்க, கரிகாலன் அவன் தம் குலவார்ப்புத் தழுவாது செய்து பாத்திலுள்ள அவரது தெற்றிக்கண்ணையாழித்த உடனே அவன் தன் து தெற்றிக்கண்ணிலே இவர்க்கு தழுக்கடங்கிடுவான் என்று.

“மண்கொண்ட பொன்னிக் கரைகட்ட வாராதாற்
கண்கொண்ட சென்னி கரிகாலன்”

என்னும் குலோத்தங்கன் உலாவாலும்,

“தொழுது மன்னரே கரைசெய் பொன்னியிற்
றொடர வந்திலா முகரி யைப்படத்
தெழுது கென்றுகண்டி னுமி கைக்கணை
றிங்க ழிக்கவே யங்க ழிந்தது”

என்னும் கலிங்கத்துப் பாணியாலும் விளங்குகின்றது.

காவிரியின் கிளை நதிகளாகிய வெட்டாறு, ஆரிசிலாறு முதலியன இவனால் வெட்டப்பட்டன என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். இங்ஙனமாகக் காவிரியின் நீர் வந்தோன் றும் வற்றாது பாங்கு வளஞ் செய்தலின், சோழாட்சியே, நெல்லையறுத்துச் சூட்டை மலையாக அடுக்கி நாடோறும் கடாவிட்டு மேரு வென்னும்படி திரட்டின நெற்பொலி நெருங்கத் தெற்றின சேர் (நெற்கூடு) களிலே இடமின்றிக் கிடக்குமபடி வேலி நிலம் ஆரிரக்கலமாகிய செந்நெல் விளைவுடையதாயிற்று.

“கூனிக குயத்தின் வாய்நெல் லரிந்
சூடு கோடாகப் பிறக்கி நாடொறுங்
குன்றெனக் குவைஇய குன்றாக் குப்பை
கமிந்தெற்று மூடையி னிடங்கெடக் கிடக்கும்
சாவி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி
ஆயிரம் விளையுட்டாகக்
காவிரி புரக்கு நாடுகிழ வோனே” (பொருநராறு)

“ஏரியும் ஏற்றத்தி னானும் பிறநாட்டு
வாரி சுரக்கும் வளனெல்லாம்—தேரின்
அரிகாலின் கீழ்கூடம் அந்நெல்லே சாலும்
கரிகாலன் காவிரிசூழ் நாடு” (செ. இறுதிவெண்பா)

என்பன காண்க.

இனி, இவ்வநதனால் வாணிகம எவ்வளவு மேன்மை யடைந்திருந்திருந்த தென்பது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் ஏற்றுமதி இறக்குமதி முதலியன குறித்துப் பட்டினப் பாலைமும் சிலப்பதிகாரமும் கூறுவனவற்றால் அறியலாகும். புகார் நகரின் மருவூர்ப்பாககத்து நடுவிடத்தும், கடலோரத்திலும்

“கீரின் வந்த கிமிர்வரிப் புரனியும்
காவின் வந்த கருங்குறி முடையும
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும
குட மலைப் பிறந்த ஆமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும்குண கடற் முகிரும
நங்கை வாரியும் காவிரிப் பாயணம்
சுழுக் குணவும் காழகத் தாக்கமும்”

கீரின் முதலிய இடங்களினின்றும் வந்த கருப்பூசும் பனி கீர் குங்குமம் முதலிய அரிய பொருள்களும், மற்றும் பெருமையுடைய பல பொருள்களும் நிலத்தின் முதுகு நெளியும்படி திரண்டு பொருந்தியிருக்கும் என்றும்; கடலோரத்தில் பண்டசாலைகளினின்றும் கடலில் ஏற்றுதற்காகவும் சரக்குகளின் தொகைகள் சோழனுடைய புனி முததிரையிடப்பாட்டு வரம்பினிற் பிழைபோலத் திரண்டு கிடக்கும் என்றும்; அப்பொதிகளின் அளவு முதலியவற்றிற்கு ஏற்ற படி ஆயக்கணக்கர்கள் இவ்வுபகல் ஓயாது அங்கம் கொள்வார்கள் என்றும்; பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. கூலம் சிற்பும் மறுகுகளில் இன்ன சரக்கு சண்டு உளதென்று அறிவிக்கும் அடையாளமாகக் கொடியெடுத்திருத்தலும், நப்பல்கள் திசையாயங்கிச் செல்லாது அழைக்கும் கலங்கரை விளக்கம் கடலோரத்தில் நிறுவப்பட்டிருத்தலும் போல்வன சிலப்பதிகாரத்திலும், புகார் நகரின் வணிகர்

கனும், வேறு பல தேயங்களினின்றும் அங்குவந்த பல மொழி பேசும் வணிகர்களும் கலந்து இனிதுறைதலும், அங்கே வாணிகஞ் செப்பேவார் பிறர் பொருளையும் தம் பொருளையும் ஒப்ப நாடித் தாம் கொள்ளுஞ் சரக்கைக் கொடுக்கும் பொருட்கு மிகையாகக் கொள்ளாமலும், கொடுக்குஞ் சரக்கை வாங்கும் பொருட்குக் குறையக் கொடாமலும் இலாபத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லிக் கொடுத்த நல்ல வாணிகம் நடாத்துதலும் பட்டினப்பாளையம் லும் கூறியிருத்தலினின்று அற்றை நாள் அங்கு நடைபெற்ற வாணிகத்தின் நாகரிக முறையும், அறந்திறப்பாமை யும் புலனாகின்றன.

இனி, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்,
 “ பட்டினம் மயிரினும் பருத்தி நாளினும்
 கட்டு நுண்ணினைக காருக (மாக்களும்)
 கஞ்ச காரும் செம்புசெய் குநரும்
 மரங்கொல் தச்சரும் கருங்கைக் கொல்லரும்
 கண்ணுள் வினைஞரும் மண்ணீர் டாளரும்
 பொன்செய் கொல்லரும் நன்கலந் தருநரும்
 துன்ன காரும் தோலின் துன்னரும்
 கிழியினும் கிடையினும் தொழில்பல பெருக்கிப்
 பழுதில் செய்வினைப் பால்கெழு மாக்களும் ”

முதலாயினோர் மறுவின்றி விளங்கினர் எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுதலினின்று பல்வகையான கைத்தொழில்களின் பெருக்கம் புலனாகின்றது.

இனி, திருமாவளவனாற் பல நகரங்கள் சிறந்த முறையில் நிருமிககப்பட்டனவாகும் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

“ பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கிக்
 கோயிலொடு குடிநிறீஇ .

வாயிலொடு புழையமைத்து
ஞாயில்சொறும் புதைநீரீஇ”

என அவன் உறையூரைப் புதுப்படுத்த செய்தி பட்டினப் பாலைபிற் சுருங்கக் கூறப்பெற்றுள்ளது. காவிரிப்பூம் பட்டினமும் கரிகாலனால் நன்கு திருத்தியமைக்கப்பட்டிருக்கவே வேண்டும்.

காவிரியின் வடகரையில், கடலையடுத்திருந்த இப்பட்டினம் மருதூர்ப்பாக்கம் பட்டினப்பாக்கம் என இருகூறியிருந்தது. இவற்றுள், கடலோரத்திலிருந்த மருதூர்ப்பாக்கத்திலே கலங்கரை விளக்கமும், பண்டசாலைகளும், சுங்கச்சாவடிகளும், கண்ணைக் கவரும் அழகுடைய பவனர் இருக்கைகளும், மற்றும் வேறு பல தேயங்களினின் மும் வாணிகப் பொருட்டால் வந்தவர்களின் இருப்பிடங்களும், வண்ணம் சுண்ணம் சாந்தம் ஆகியவை விறை என்பன விற்போர் இடங்களும், சந்தனம் அகில் பட்டு பவளம் முத்து பொன் என்பனவும் பொற்பணிகளும் விற்கும் மறுகுகளும், பட்டிச்சாடியார், வெண்கலக்கண்ணார், செம்புகொட்டிகள், தச்சர், கொல்லர், சித்திரகாரிகள், சிற்பாசாரிகள், உருக்குத்தட்டார், இரத்தினப்பணித்தட்டார், தையற்காரர், சிறியாறும் கிடையாறும் ஆகியவாடாமலை பொய்க் கொண்ணு முதலியன செய்வோர், குழலியும் யாழினும் இசையாடும் பாணர் முதலாயினோர் இருப்பிடங்களும் இருந்தன; பட்டினப்பாக்கத்திலே அரசவீதியும், தேரோடும் வீதியும், ஆவணவீதியும், வணிகர் மறையோர் காணியாளர், மருத்துவர், சோதிடர் என்பாரின் தனித்தனி மறுகுகளும், சூதர், மாகதர், நாழிகைக் கணக்கர், கூத்தர், குயிலுவர், கணிகையர் முதலாயினரின் வேற்றுமை தெரிந்த இருப்பிடங்களும் இருந்தன; மகத விளைஞரும் மராட்டக் கம்மரும், அவந்திக்கொல்லரும் பவனத்தச்சரும் தண்டமிழ் விளைஞர் தம்பொடுங் கூடி இயற்றிய மண்டபம் முதலிய

வறறையுடைய அரசன் கோயில் நடுவண்ணிருக்க, அகண்ச் சூழ்நது கடுமபரிகடவுநா, களிற்றின பாகர், நெடுநதேர் ஊருநா, கடுங்கண்மறவா என்பா பரவியிருக்கும் இருப் பிடங்கள் இருந்தன; தேவ கோட்டங்களும், அமலங் களும், பொதியிலகளும், கலைக்கழகங்களும், வெள்ளிலை மன்றம், இலஞ்சிமன்றம், நெடுங்கலமன்றம், பூதநாங்கம், பாவைமன்றம் எனனும மன்றங்களும், இலவந்திகை, உய்ய யானம், சம்பாதிவனம், கவேரவனம், உவவனம் என்பும் பூஞ்சோலைகளும் அங்கே விளங்கின; அரசன் அண்ண மனையை யடுத்த எந்திரவானியையுடைய இலவந்திகை என்னும சோலையின மதிறபுறத்தினின்றும் காவிரிக்குப் புதுப்புனலாடப்போம் பெருவழி இருந்தருங்கும் நிழன் மரச்சோலை சூழ்நதிருந்தது; மருவூர்ப்பாக்கத்திற்கும் பட்டி டுனப்பாக்கத்திற்கும் இடையே நிரைபடச செறிந்த சோலை மரங்களின கால்களே தூணாகக் கட்டப்பட்ட கடைக்கை யுடைய நாளங்காடி (காலைக் கடைத்தெரு) ஒன்று இருந் தது; என, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பட்டிபாலை களால் அறியப்படுதலினின்று புகாராகமின் அமைப்பும் சிறப்பும் ஒருவாறு புலனாகும்.

இனி, காஞ்சிமா நகரமும் கரிநால் வேந்தனால் நன்கு திருத்தியமைக்கப்பட்டதென்று,

“என்று முள்ளவிந் நகர்கலி யுதத்தி விலங்கு வேற்கரி

காற்பெரு வளத்தோன்

வன்றி றற்புலி யிமையமால் வரைமேல் வைக்க வேகுவோன்

றனக்கிதன வளமை

சென்று வேடன்முன் கண்டிரை செய்யத் திருந்து காத்தான்

குட்பட வகுத்துக்

குன்று போலுமா மதிலுடை போக்கிக் குடியிருத்தின

கொள்கையின் விளங்கும்”

என்றும் பெரியபுராணச் செய்யுளால் அறியப்படுகின்றது. கச்சி நாற்காட அனவினதென்பதும், மலைபோல் உயர்ந்த மதில் சூழ்ந்ததென்பதும் இச்செய்யுளால் விளங்குகின்றன. அஃக அங்நியாலும் மதிலாலும் சூழப்பட்டிருந்ததென மணிமேகலையும் கூறுகின்றது. மற்றும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் பல்வேறு வீதிகளும், பற்பல தொழில் செய்வார் இருப்பிடங்களும் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்டிருத்தல் போன்றே காஞ்சியின் வீதிகளும், குடியிருப்புக்களும் மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரு காப்பிய ஆசிரியர்களும் இக் தலைநகரங்களை நேரிற் பார்த்திருத்தல் ஸூரதலையாகவின் இவைகளைப்பற்றி அவர்கள் கூறுவதற் சிறிதும் பிறழ்ச்சி யிருக்கக் காணமில்லை. இரண்டியும் காணப்படும் இவ்வொற்றுமையானது இவ்விரு நகரங்களையும் கரிகாலன் திருத்தியமைத்தனன் என்பதனையே வலியுறுத்துகின்றது. இன்னும், கரிகாலனே தொண்டை மண்டலத்தை இருபத்து நான்கு கோட்டங்களாகப் பகுத்தனன் என்றும், பலவிடங்களிலுள்ள உழுதொழில் புரியும் வேளாளரை அங்கே குடியேற்றினன் என்றும், கச்சியிற் காமக்கோட்டத் திருப்பணி செய்தனன் என்றும் கூறுகின்றனர். இக்கூற்றுக்கும் சிற்சில ஆதரவுகள் உள்ளன. “நாடெங்குஞ் சோழன்முனற் தெரிந்தே யேற்று நற்குடி நாற்பத்தெண்ணுயிரம்” எனச் சேக்கிழார் புராணத்துக் கூறியிருப்பது கரிகாலன் னேளாளரைக் குடியேற்றியதையே குறிப்பதாகல் வேண்டும். இங்ஙனம் தொண்டை நாட்டைச் சீர்ப்படுத்திய சோழன் கரிகாலன் அந்நாட்டினைத் தொண்டைமான் இளந்திரையன் தனக்குப் பிரதிநிதியாக இருந்து ஆண்டு வரும்படி செய்தனன் என்று கருதுவது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

இனி, சோண்டடிவள்ள அழந்தூர், இடையாறு, கழார என்னும் பதிகளை இவனோடு இயைபு படுத்தி அக நானூற்றிலே பாணா, நககீரா முதலிய நலலிசைப்புலவர்கள் பாராட்டி யிருத்தலின் இவனால் அப்பதிகள் சிறப்பெய்தி யிருக்கவேண்டுமென்று கருதலாகும். இங்ஙனமாக உறையூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம், காஞ்சி என்னும் நகரங்களையும், பல ஊர்களையும் திருத்தமுறப் புதுக்கிய வளவர் பெருமான் பல கோயில்கள் எடுப்பித்தும், திருவிழாக்கள் செயவித்தும், கல்விக்கழகங்கள் நிறுவினும், நீதிமன்றங்கள் ஏற்படுத்தியும், கிராம சபை (பஞ்சாயத்து)கள் தோற்று வித்தும் பலவாற்றாறும் நாட்டிற்கு நலஞ் செய்தனன் என்று கருத ஏதுக்கள உண்டு. இவை, பின் கூறப்படும் வேறு சில சோழாக்கும் பொதுவாவன ஆகலின், இந்நூலின் இறுதியிற் கூறப்படும். இவனது ஆட்சிக் காலத்திலே ஒவ்வோராண்டிலும் இளவேனிற் பருவத்தில் இருபத்தெட்டு நாள் நடைபெற்ற பெரிய திருவிழா இந்நிரவிழாவாகும் என்றும், புதுப்புனல் விழவு இவனால் மிக்க சிறப்புடன் கொண்டாடப்பெற்றதென்றும் இங்கே கூறுதல் அமையும். இவன் புனலவிழாக் கொண்டாடிய சிறப்பு,

“விண்பொரு பெருமபுகழ்க் கரிகால் வளவன்
தண்பதங் கொள்ளுந தலைநாட போல”

எனச் சிலப்பதிகாரத்துக் கடலாடு காதையில் உவமை யாகக் கூறப்பட்டிருப்பதனால் வெளியாகும்.

இனி, புதுப்புனல் விழவோடும் இவனோடும் இயைபுடைய மற்றொரு வரலாறும ஈண்டே அறியற்பாலது. அது, கரிகால்வளவனுக்கு ஆதிமந்தி எனப் பெயரிய புதல்வியொருத்தி இருந்தனள்; இவள் நலலிசைப் புலமை வாய்ந்தவள்; கற்பிற சிறந்தவள்; இவள் கணவன் சேர

மன்னனாகிய ஆட்டனத்தி என்பான். இவ்விருவரும் சோண்டடினுள்ள கழார் முனறுறையில், புதுபுனல் விழாவிற்சுசென்று கரிகாலன் காணநீரில் விளையாடுகையில், காவிரியானது அததையை வவனிசென்றது. ஆதிமநதி தனகாதலனைக காணப்பெறுது வருநதி, காவிரி வழியே ஓடிக கடல மருங்கெய்திக கூவி அறற்றி, பின்பு மருதி பென்பாளால் அவனைக் கண்டு தழுவிக்கொண்டு போந்தனள; என்பது. இச்செய்தி, சோண்டடிற் பிறந்த பத்தினிப பெண்டிர் சிலருடைய பெருமைகளை எடுத்துக் காட்டி, அங்கே பிறந்த பாணும் ஓர் பத்தினியாரின் இவ்வரசோடு இந்நகரையும் ஒழிப்பேன் என்று கண்ணகி வஞ்சினங்கூறுமிடத்தில் இளங்கோவடிக்காள படைக்கப்பட்டளது.

“மன்னன கரிகால் வளவன்மகள் வஞ்சிநீர்ப்பான்
றன்னைப புனல்கொள்ளத் தான்புனலின் பின்சென்று
கன்னவி றேளாயோ வென்னக் கடல்வந்து
முன்னிறுத்திக் காட்ட வவனைத் தழீஇக்கொண்டு
பொன்னங் கொடிபோலப் போதந்தான்”

(சிலப்பதிகாரம், வஞ்சினமாதல்)

என்பது காண்க. ஆதிமந்திரின் கணவன் பெயர் ஆட்டனத்தி என்றும், அத்தி என்றும், அகப்பாட்டுகளிற் கூறப் பெற்றுவளது.*

* “ஆட்டனத்தி நலனயந் துரைஇத்
தாழிருந் கதுப்பிற் காவிரி கங்கலின்
மாதிரந் துழைஇ மதிமருண் டலந்த
ஆதி யந்தி காதலற் காட்டிப்
படுகடல் புங்க பாடல்சால் சிறப்பின்
மருதி யன்ன மாண்புகழ் பெறீஇயர்”

(அகம், உடஉ.)

இனி, இவ்வேந்தர் பெருமான வேதங்கூறும் வேளனி பலவரு செய்துமுடித்தவனென்பது 224-ம் புறப்பாட்டால் விளங்குகிறது. இவன் தமிழ்ப்புலமை சான்று தமிழைப் பொன்னேபோற் போற்றி வளர்த்தவனென்பது நல்லிசைப் புலவருள கருங்குழலாதனா, வெண்ணிக்குயத்தியார என்போர் புறத்திலும், பரணர், நககீரர், மாமூலா எனப்போர் அகத்திலும் இவ்வரசனைப் புகழ்ந்து பாடியதுடன், முடத்தாமக கண்ணியார பொருநராறுபுடையும், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பட்டினப்பாலை யும் இவன்மீது பாடியிருத்தலானும், உருத்திரங்கண்ணனாருக்கு இவன் பதினாறு நூறுபிரம் பொன் பரிந்தளித்த மையானும் பெறப்படும். இவனைப் பாடியவருள் வெண்ணிக்குயத்தியார் பெண்பாலராயிருத்தலும், இவன் மகள் ஆதிமந்தி நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்திருத்தலும் மகளிர் கல்வியிற் சிறந்து விளங்குவதில் இம் மன்னனுக்கிருந்த ஆரவத்தைப் புலப்படுத்தும். கற்பிற சிறந்த மனைவியர் பலர் இவனுக்கிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது,

“தூவியற் கொள்கைத் துகளாறு மகளிப்பொடு
வேத வேளனித் தொழின்முடித் ததுஉம்
அறிந்தோன் மன்ற அறிவுடை யானன்”

என்று புறப்பாட்டிற் கூறி யிருத்தலான் அறியலாகும். இவனுக்கு ஆதிமந்தி என்னும் புதல்வியை யன்றி, கிள்ளி வளவன், நலங்கிள்ளி, மாவளத்தான் என்னும் புதல்வர்

“மலிபுனல் பொருத மருதோருகு பட்டப்பை
ஒலித்திர்க் சழனிச் சழார் முன்றறைக்
கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால் காண

...
புனையந் தாடும் அத்தி யணர்நயந்து
காவிரி கொண்டொளித் தாங்கு”

மூவா இருந்தனர். இவனுக்கு அம்மாளுகிய இருட்டிடாத்
தலையாரும நல்லிணைப் புலவர்; புதலவரும புலனியும
புலமை சானறவர்; எனவே, இவன் குடுமபுழை சுற்றமு
மெல்லாந் தெண்டிசை யமிழ்து மொவ்வாத திஞ்சுவை
கெழீஇய வெளித் தடைமிற இன்பமாருந் தகையன
எனபது போதும். வீரன், வண்ணன், நீதி, சூழ்ச்சித்
திறன் ஆட்சிவன்மை முதலியவற்றுக்கெல்லாம் உதையு
காட்டாகும் பொருளையுடைய காரிகாற் பெருவளத்தான்
என்னும இவ்வெந்தர் பெருமான் பரிபிரலே தன் பருவுட
லோடு விளங்கிய காலம் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முற்
பகுதி யொன்பது பல்லாறாண்டுகள் வரையுமின்றது.

X

இவன் கரிகாலன் யாழ்த்துக் காவிரிப்பூர்வாடி-வந்ததில்
இருந்தவனாகத் தெரிந்தலானும், இவன் தம்மியாகிய நலங்
கிள்ளிக்கு வாழ்க்கும் 'சே' என்றி எனவும் பொயர் பாட்
டன் பொய்க இருத்தல் கரிமாக்கலானும்
கிள்ளிவளவன் இவ்வரசன் கரிகால் வளவன் மகனென்று
கருதப்படுகின்றான். நலங்கிள்ளி, உளவளத்
தான் என்றும் இருவரும் இவன் தம்மியர் என்பது பின்
காட்டப்பெறும். புறநிலை இருந்தவனாக மணிபேரகலையிற்
கூறப்படுகின்ற சொழ மன்னன் இவன். அக்காட்டியத்தி
லிருந்து இவனுக்கு கெடுமுடிக்கிள்ளி, மாவண்கிள்ளி,
வடிவெற்கிள்ளி என்றும் பெயர்களும் வழங்கினவென்ப
தும், இவனது தேவியாகிய சீர்த்தி என்பான் மாவண
வாமிசத்திற் பிறந்தவன் என்பதும், இவன் வயிற்றுப் பிறந்
தோன் உதாபுரமான் என்பதும் அறியப்படுகின்றன.
இவன் நாகநாட்டாளுகிய வளைவணன் என்பான் மக
ளாகிய பீலிவளைவைய மணந்து ஓர் மகனைப்பெற்ற செய்தி
யும் அதிலிருந்து தெரிகிறது.

பல புலவர்கள் இவனைப்பாடிய புறப்பாட்டுக்களிலிருந்து இவன் மிக்க வீரமும், வண்மைபும உடையவனென்றும், புலவர்கள் தன்னை நெருங்கிக்கூறும் அறிவுறுட்களைச் செவிமடுத்தது அந்நெறி பொழுதுதலால் தன் குறைகளைப் போக்கிவந்தனன என்றும் தெரிகிறது.

ஆலத்தூர்கிழார் என்னும் புலவர் இவனபாற் பரிசில் பெற்றுச் செல்லுமபொழுது, 'எமமை நினைத்து வரு விரோ' என இவன் வினவா நிற்புழி, அவர், 'பாணர்க்குக் கரவிலலாத உளளததுடன் இனிய மொழி கூறி அமலைக் கொழுஞ்சோறு அளித்து அகலாச் செலவும் முழுதுஞ் செபதருளிய எம வேந்தனாகிய வளவன வாழ்வானாக என்று காலையந்தியும் மாலையந்தியும் நினைந்து பெருமை பொருந்திய தானைப்பாடேனாயின் ஆதித்தன் தோன்றுத லறியான்; யானே எளியேன; இவ்வுலகின்கண் யான்றோர் செயத நலவினையுண்டாயின், இமயமலையிலே திரண்டு கொண்டல்கள் சொரிந்த மழைததுளியினும் பலகாலம் வாழ்வாயாக' என்று கூறினார். இவ்வரசன் சேரனது கருஆரை ஒருகால முற்றுகையிடாருந்தான். சேரனே இவனேடு எதிர்த்து மலையும் ஆற்றலின்றி மதிலையடைந்துக் கொண்டு உள்ளிருந்தனன். அடை மதிற்பட்டிருக்கும் நகரத்து மக்கள் எய்தும் இன்னல் அளவிடற்கரியதன்றே? அதனை யறிந்தார அருண்மிக்க புலவராகிய இவ் வாலத்தூர் கிழார்; உடனே வளவனிடத்துச்சென்று, அவனை நோக்கி, 'அரசே, காககள்தோறும் காவன் மாங்களை வெட்டும் ஓசை தன் ஊரிலே தனது கோபிற்கண் சென்று ஒலிக்கவும் அவ் விடத்து மானமின்றி இனிதாக விருந்த வேந்தனுடன் இவ் விடத்து நின் முரசு ஒலிக்க நீ பொருதாயென்பது கேட் டார் நாணுந் தன்மையுடையது; நீ அவனைக் கொல்வாயாயி னும் கொல்லாது ஒழிவாயாயினும் அவற்றால் நினக்குண்

டாகும உயர்ச்சியை யாம் கூறவேண்டுமென்று ; நீயே எண்ணியறிவாய்' என்னுங் கருத்துள்ள ஓர் பாட்டினைக் கூறினா. அதனைக் கேட்டு வளவனும் போரொழிந்தது மீண்டனன்.

வெள்ளைக்குடி நாகஞர் என்னும் புலவர் இவ்வாசனைப் பாடிய செவியறிவுறா உயர்ந்த கருத்துக்கள் பலவுடையது. 'பெருநாடு, தமிழ் நாட்டிற்குரிய முரசுமுழங்கு தானையையுடைய மூவேந்தருள்ளும் அரசென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது நின்னுடைய அரசே ; ஞாயிறு நான்கு திக்குறும் தோன்றினும், வெள்ளிமீன் தெனறிகைக்கட் செல்லினும் அழகிய காவிரி இடையறாது நீர் பெருகிவந்து பல கால்களால் ஊட்டுதலின தொகுதி கொண்ட வேற்படையின் தோற்றம்போலக் கருமபின் வெளிய டூக்கள் அசையும் நாடென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது நின்னுடைய நாடே ; அதற்கைய நாடு கெழு செல்வத்தையுடைய வீடுகெழு வேந்தே, நினக்குரியன சில சொல்வேன் ; என் வார்த்தைகளைக் கேட்பாயாக ; அறக்கடவுளே ஆட்சி புரிவது போல் செங்கோலால் ஆராயும் ஆராய்ச்சியையும், முறை கேட்க வேண்டுங் காலத்து எனிய செவ்வியையும் உடையோர் மறைவேண்டுங் காலத்து அதனைப் பெற்றோராவர் ; வாளை முட்டிய நினது பார்த வெண்கொற்றக் குடையானது வெயிலை மறைத்தற்றாக் கொண்டதோ எனின், அன்று ; அது, வருத்தமுற்ற குடியை நிழல் செய்தல் காரணத்தாற் கொள்ளப்பட்டது ; போர்க்களத்திலே வருகின்ற மாற்றார் படையை எதிரி நின்று பொறுத்து அது சரிந்தும் மீளும் புறக்கொடைகண்டு ஆரவாரித்து நின் படையீரர் தரும் வெற்றியும் கலப்பை நிலத்தின்கண் உழுத சாவிடத்து விளைந்த நெல்லினது பயனே ; மாரி பொய்ப்பினும் வாரி

குன்றினும இயற்கையல்லன செயற்கையிற் றேன்றினும.
இவவுலகம் காவலரைப் பழித்துரைக்கும்; அதனை அறிந்
தாயாயின, நீயும் நொதுமலாளரது உறுதியில்லாத
மொழியைக்கொள்ளாது உழுவார குடிபைப் பாதுகாத்து
அதனால் ஏனைக்குடிகளையும் புரப்பாப்பாயின நின பகைவா
ரின் அடியைப் போற்றுவாராவர்' என்னும் பொருள்கள்
அதிற கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பாட்டினைக்கேட்ட கிள்ளி
வளவன் அப்புலவரால் இறுக்கப்பட்டாதிருந்த அவருடைய
நிலவரி முழுதையும் விடுவித்துவிட்டான்.

ஆலூர் மூலங்கிழார் எனனும புலவா,

“நீ, உடன்று நோக்கும் வாயெரி தவழ
நீ, நயந்து நோக்கும் வாய்பொன பூப்பா
செஞ்ஞாயிறு நிலவு வேண்டினும்
வெண்டிங்களுள் வெயில வேண்டினும்
வேண்டியது வினைக்கும் ஆற்றலை”

என்று பாடுவாராயினா.

மாறோகத்து நப்பசலையார் என்னும் புலவர், ‘நீ, தன்னை
யடைந்த புறவின பொருட்டுத் துலைபுகை செம்பியான மரபி
னுள்ளாயாதலால் இரந்தோர்க்கீதல நினக்கு இயலாமை
தன்றிப் புகழ் அன்று; வானத்திலே தூங்கெயிலை யழித்த
நின முன்னோரை நினைப்பின் ஈண்டுள்ள பகைவரைக்
கொல்லுதலும் நினக்குப் புகழ் அன்று; சோழரது
உறந்தை அவையதது அறம் நின்று நிலைபெற்றதாதலால்
முறைமை செய்தலும் நினக்குப் புகழ் அன்று’ என்று
கூறினார்.

மணிமேகலையிலுள்ள ஓர் வரலாறு முறை செய்தலில்
இவனுக்கிருந்த உயர்ந்த கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.
இவன் மைந்தனாகிய உதயகுமான் பௌத்த சமயத்தைச்
சார்ந்து துறவு பூண்டிருந்த மணிமேகலை என்னும் தவ

மகளைக் காதலித்து அவளைக் கைப்பற்றுவான் என்று
சென்றபொழுது ஓர் விஞ்சையனால வெட்டுண்டிருந்தனன்.
இச்செய்தி அநங்கரத்திருந்த முனிவர்களால் இவனுக்கு
அறிவிக்கப்பட்டது. இதனைக் கேட்டலும், இவ்வளவன்,
தன் அமைச்சனும படைத்தலைவனுமாகிய சோழிய
வேனாதிபைய நோக்கி, 'மாதவர் நோன்பும மடவார் கற்பும்
காவலன் காவல இனறெனில் இனறாகும்; தன் மகளைப்
புனியிலே கிடத்தி அவனமீது தேர்க்காலைச் செலுத்தி
முறை செயத அரசா பிரான வழியில் ஒரு தீவினையாளன்
பிறந்தானென்பதை மறறை அரசாக்கள கேட்குமுன்னம்
அவளைப் புறங்காட்டைவிக்க' என்று கூறினன. தன்
மகன் இறந்ததற்குச் சிறிதும் துயருறாது இவன் கூறிய
இமமொழிகள் முறையினை முட்டாமற் செலுத்தும் பண்பு
இம மரபினாக்கு இயல்பாதலைக் காட்டுகின்றன. எனின
னும், குற்றமற்றவளாகிய மணிமேகலைபை இவன் சிறைப்
படுத்தியதும், இவனது தேவி வருசத்தால் அவளைத்
துன்பமுறுத்தத் தொடங்கியதும் இவர்கட்கு இழுகடிகே.
கதாநாயகியான மணிமேகலை இராசமாதேவிக்குப் பெரிதும்
சமய உணமைகளை அறிவுறுத்தனளாகக் கூறக்கருதிய
சாத்தனா அதற்கொரு வாயிலாகக் கதையை இங்ஙனம்
அமைத்துக் கொண்டனர் எனலுமாம்.

புறப்பாட்டிற் காணலாவதொரு செய்தி இம் மன்னற்
குப் பெரிய மறுவினையுண்டாக்குவ தென்பதில் ஐயமில்லை.
அச்செய்தியாவது, வரையாத வள்ளன்மையால் உலக
முள்ளளவும் அழியாத புகழினைப் படைத்த கடைபெழு
வள்ளல்களில் ஒருவனும், திருக்கோவலூரை அரசிருக்கை
யாக வுடையவனுமாகிய மலையமான் திருமுடிக்காரியின்
மிக்க இளமையுடைய மக்களைப் பற்றிக் கொணர்ந்து
யாணக்காளில் இடறுவிக்கத் துணிந்தமையே யாகும்.

இவன் அங்ஙனம் செற்றங் கொண்டமைக்குக் காரணம் இதுவாகுமென்று கருதப்படுகிறது; கிள்ளிவளவன் புகாரிலிருந்து அரசாண்டபொழுது நெடுங்கிள்ளி என்னும் சோழமன்னன் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தான், கிள்ளிவளவனுக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் பகைமை மூண்டது. கிள்ளிவளவன் தமபியும் இளவரசனுமாகிய நலங்கிள்ளி நெடுங்கிள்ளியுடன் பல இடங்களிற் பொருது, முடிவில், காரியாறு என்னுமிடத்தில் நடந்த போரிலே அவனைக் கொன்றான். அப்பொழுது நெடுங்கிள்ளிக்குத் துணையாக அங்கு வந்தெதிர்த்த சேர பாண்டிய மன்னர்களும் நலங்கிள்ளியால் முறியடிக்கப்பட்டனர். காரியாற்றில் இவைநிகழ்ந்தமை, நெடுங்கிள்ளியானவன காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி என வழங்கப்படுதலானும்,

“வஞ்சியி னிருநது வஞ்சி சூடி

... ..

தலைதராச சேனையொடு மலைத்துத் தலைவந்தோர்
சிலைக்கயல் நெடுங்கொடி செருவேற் றடக்கை
ஆர்புனை தெரியல் இளங்கோன் றன்னால்
காரியாற்றுக் கொண்ட காவல் வெண்குடை
வலிகெழு தடக்கை மாவண் கிள்ளி ”

எனக் கிள்ளிவளவன் மணிமேகலையிற் கூறப்படுதலானும் புலனாகின்றது. இங்ஙனம் நெடுங்கிள்ளியை வென்றபின்பு உறையூரும் கிள்ளிவளவற்கும் நலங்கிள்ளிக்கும் உரிய தாயிற்று. அதனாற்றான்,

“பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை யோனே”

எனக் கிள்ளிவளவனும்,

“உறந்தை யோனே சூரிசில்”

என நலங்கிள்ளியும் புறப்பாட்டுக்களிற் கூறப்படுகின்றனர்.

இது நிற்க.—திருமுடிக்காரியானவன் பெருவள்ளலாக விளங்கியதன்றி, ஒப்பற்ற வீரனாகவும் திகழ்ந்தான். அதனாலே, மூவேந்தர்கள் தமக்குள்ளே போர் நேர்ந்த காலையில் காரிக்குப் பெருமபொருள் கொடுத்த அவனைத் தமக்குப் படைத்துணையாகும்படி தனித்தனி வேண்டினர். காரியும் தளராதவா பக்கல் துணையாகச் சென்று பொருது, தானபெற்ற பொருளுனைதையும் பரிசிலாகக் வழங்கி விடுவான். இதனை,

“வீயாத திருவின் விறலகெழு தானை
மூவரு ளொருவன றுப்பா கியனென
ஏத்தினா தருஉங் கூழே நுகருடி
வாழ்த்தினர் வருஉம இரவல ரதுவே”

(புறம, 122)

எனபதனால் அறியலாகும். இச்செயல் காரிகடே யன்றி அவன் குடியிற் பிறந்தார பிறர்க்கும் இயலபாபிருந்தது. காரியானவன் நெடுங்கிள்ளிக் குத துணைபுரிந்தமைபாலோ, அவன் மககளுளொருவன நெடுங்கிள்ளியின மகனுக்கு அரசுநிலையிட முனைந்தமைபாலோ கிள்ளிவளவனுக்கு மலையமான் மககளிடத்துத் தகுதியிலலாத சீற்றமுண்டாயது. இக்கொடுஞ் செயல் நிகழ்வுழி அங்குவந்திருந்த கோவூர்கிழார் என்னும் புலவர் கண்டு பதைபதைத்து இரங்கி, அரசனை நோக்கி ‘நீதான், ஓர் புறவின் அல்ல லன்றியும் பிறவுயிர்களுக்குற்ற துன்பத்தையும் தீர்த்தற்கு உயிர்க்கொடை புண்ட சோழன் மரபிலுள்ளாய்; இவர் தாம், அறிவால் உழுதுண்ணும் கற்றோரது வறுமைத் துன்பத்திற்கு அஞ்சிக் தம்முடைய பொருளைப் பகுத் துண்ணும் தண்ணிய அருளையுடையாரது மரபிலுள்ளா; இவர், இப்பொழுது களிறுறைக்கண்ட வியப்பால், முன்பு வெருவியழித அழுகையை மறந்திருக்கின்ற சிறு பிள்ளை

கள; இமமனறினை வெருணடு நோககி முன்பு அறியாத புதியதோரா வருத்தத்தையும் உடையா; இதனைக் கேட்டனையாயின நீ விருமபியதைச செயக' எனனும பொருளமைந்த ஓர் பாட்டினைக் கூறினா. இதனைக் கேட்ட கிளளிவளவன தன் குற்றத்திற்கு நாணி, அப்படிப்பட்டோர்களைக் கொல்லாது விடுததனை வளவன முதலிற் செய்பதனுணிந்த காரியம்பற்றி அவனை எததுணையும் எள்ளுதல பொருநதுமேனும், பின்பு சானுரோ சொற்கேட்டு அதனைச் செய்பாடுதொழிந்தமை கருதி அவனைப் பாராட்டவே வேணடும்.

இனி, கிளளிவளவன தான் கருஆரை முறையாகாரிட்டுச் சேரனை வென்றதும், தன் தம்பிபால் நெடுங்கிள் ளியையுந், சேர பாண்டியர்க்கையும வென்றவுமலறி, தான் மருகரை யிற சென்று பழையன் மாறன் என்பானை வென்றனென்று ஓர் அகப்பாட்டினால் தெரிகிறது. இவன் கூடல் மருகிலே பழையன் மாறனை வென்றபொழுது கோதை மார்பன் என்பான் பேருவகையுற்றான் என்றும் அப்பாட்டுக் கூறு

இனி, இவனுக்குச் சிறுகுடி கிழான் பண்ணான் என்பான் சிறந்த நட்பாளனுயிருந்தான். பண்ணான் மீது இவ்வரசர் பெருந்தகை பாடிய் செய்யுளொன்று புறநானூற்றில் உள்ளது. அச் செய்யுளிலிருந்து பண்ணனுடைய அகைத் தன்மையும், அவன்பால் வளவன் பூண்ட நட்பின் பான்மையும், வளவனது கவிபாடுந்திறலும் நன்கு விளங்கும். அச்செய்யுள்,

“யான்வாழு நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர் காண்கிவன் கடுமடின் திடும்பை
யாணர்ப பழமரம் புள்ளிமிர்ந் தன்ன
ஊடுணை யரவந் தாறுந் தேட்கும்

பொய்யா வெழிவி பெய்விடம் நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலஞ் சேரும
சிறுநுண னெறுமரின் சில்லொழுக் தேய்ப்பாச்
சோறுடைக் கையா வீற்றுவீற் றியங்கும்
இருங்கிளைச் சேருஅர்க் காண்டுங் கண்டும்
மறறு மறறும் வினவுதந் தெற்றெனப்
பசிபபிணி மருத் துவ னில்லம்
அணிததோ சோத்தோ கூறுமி வெய்க்கை”

என்பது. பண்ணைிடத்திற் பரிசில் பெற்று வீண்டு வர
கின்ற பாணனொருவன். அவன்பாற்பரிசில் பெற்று, நற்குத் தற்
றத்துடன் வந்துகொண்டிருக்கிற பாணன் வழிபாடுகளை, அ
வன் வினாவிடத்தாக வேறி, தன் பக்கப்பாணன் பாக்
கிக கூறியதாகப் பாணனது ஓயாற்றை சுவை புலப்படப்
பாடப் பெற்றது இப்பாட்டு. இதுன் பெயருள்: ‘பழத்த
மாததின் கண்ணை பன்னினம் ஓலி, ததற்ப்பாணன் னு
ண்டாகிய ஆயாபாக்காறுங் கேட்டும்; பழை பெய்துங்
காலத்தை நோக்கித் தம முட்டை தோக் கொண்டு வர
நிலத்தை யடைபும் சிற்றெறுவரின் ஓழுக்துப்பாண
சோறுறுத்திரைவைக் கையிலுடை யாபப் வெய்க்கை
வரிசையாகச் சொல்கின்ற பெரிய கற்பக, திங்கடா
பிள்ளைகளையும் காண்கின்றேம்; அங்கனம் கேட்டும் கண்
டும், எம் பசி வருத்தத்தால், பசி கொள் தீர்த்தும் பருத்து
வனது மனை. அணியையி லுள்ளதோ கீர்ப்பாணன் லுள்ள தா
கூறுங்கள் எனப் பின்னும் பின்னும் விசைத்து வினவுகண்
றேம்; என்று இப்பாணன் கூறுகின் றான்; பாணன்,
இப்பரிசிலனுது கற்பத்தின் வறுமையைக் காண்பதாக; இங்
கனம் கன் வறுமையும் தீர்த்து இவன் வறுமையற நோக்க
விருக்கின்ற பாணன் பாணன் சிறி பழைபாணன் பெயரு

வாழ்வானாக' என்பது. இதிலுள்ள உவமை நாயு முதலிய அழகுக்கள் கற்றோர் நெஞ்சைப் பிணிக்குந் தன்மையன.

இனி, காவிரிப்பூம் படடினம் இவன் காலத்திலேயே கடலாற் கொள்ளப்பட்டதென்றும், இவன் வேறிடத்தை யடைந்தா னென்றும் மணிமேகலை கூறுகிறது. இவன் அடைந்த வேறிடம் உறையூரோ காஞ்சினகரோ தெரிய வில்லை. புகார கடல்கோடப்பட்டபின் மாதவி மகளாகிய மணிமேகலை காஞ்சிப்பதியை அடைந்தபொழுது அந்நகரத்தில் தொடுகழற்கிள்ளி யென்னும் சோழனொருவனும் அவனுக்குத் தம்பியாகத் துணையிளங்கிள்ளி யென்பானும் இருந்தாராக அக்காப்பியம் கூறுகிறது. அன்னார் கிள்ளி வளவனும் அவன் தம்பியுமாயின் அவர்கள் காஞ்சியை அடைந்தாராவா.

இவவேந்தன் முடிவில், சேர நாட்டிலுள்ளதாகிய குள முற்றம் என்னும் இடத்தில் நடந்த போரில் உயிர்க்குறந்தா னவன். அதனால், இவன் பெயர், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் எனப் பின்பு வழங்குவதாயிற்று. இவனைப் பாடிய புலவர்கள், புறத்தில், ஆலத்தூர்கிழார், வெள்ளைக்குடி நாகனார், மாறேகத்து நப்பசலையார், ஆவூர் மூலங்கிழார், கோவூர்கிழார், இடைக்காடனார், ஆடுதுறை மாசாத்தனார், ஐயூர் முடவனார், நல்லிறையனார், எருக்காட் டீர்த் தாயங்கண்ணனார் என்போரும், அகத்தில், நக்கீரரும் ஆவர். இவருள் நப்பசலையார் பெண்பாலராயிருத்தல் வேண்டும். இவர்களில், இவ்வரசன் துஞ்சியபின்னரும் இருந்து பிரிவாற்றாது வருந்திப் பாடியவர்கள் மாறேகத்து நப்பசலையாரும், ஆடுதுறை மாசாத்தனாரும், ஐயூர் முடவனாரும் ஆவர். இன்னோர் இரங்கிக் கூறியவை நெஞ்சை உருக்குந் தன்மையன. நப்பசலையார், 'மொன்னாணியன்று மாலையிணையும், நெருங்கிய போரின்கண் எதிர் நின்று வெல்

ஹம் படையினையும், திண்ணிய தேரினையுமுடைய வளவனைக் கொண்ட கூற்று, தன மனததுளே கறுவுகொண்ட தாயினும், எய்தி நின்று கையோடு மெய் தீண்டி வருத்திற் றாயினும் அதற்குப் பிழைத்தல் இல்லை; அது, பாடுவார் போலத் தோன்றி நின்று கைபாற்றொழுது வாழ்த்தி இரந்து உயிர்கொண்டதாகல வேண்டும' என்றும்; மாசாததனார், 'ராமில்லாத கூற்றமே, நீ மிகவும் அறிவிளி யாகின்றாய்; வாட் போரில் வல்ல வீரரும் யானையும் குதிரையும் போர்க்களத்தில் மாய எதிர்பின்று கொன்று நாடோறும் நினது பசியைத் தீர்த்ததற்கு ஊட்டிய வசை யற்ற வலியையுடைய வளவனை நீ கொண்டாயாயின், இனி நின் பசியைப் போக்குவோ யார் சொல்வாயாக; விரகு இல்லாமையால் மேல விளைந்து பயன்படும் விதையைக் குத்தியுண்டாய்; நினக்கு யான் கூறிய இவ்வார்த்தை பிறழாத மெய்யாதலை இன்னமும் காண்பை' என்றும்; கையறு நிலையாகக் கூறினர்.

முடவனாரோ, சுற்றத்தார் இரங்கிக் கூறும் ஆனந்தப் பையுள் என்னும் துறையில் வைத்து, 'கலம் வளையும் வேடகோவே, கலம் வளையும் வேடகோவே, இருள் ஓரிடத்தே செறிந்து நின்றற்போலத் திரண்ட புதை வானின்கட் சென்று பொருந்தும சூழையையுடைய மூதூரிற் கலம் வளையும் வேட்கோவே, நிலமுழுதும் பரப் பிய பெரிய தானையினையும், புலவர் புகழ்ந்த பெரியாத நல்ல புகழினையும் உடைய செம்பியர் மருகனாகிய வளவன் தேவருலகத்தை அடைந்தானாகலான், அத்தன்மையுடை யோனைக் கவிக்கும் இடமகன்ற தாழியை நீ வளைய விரும்பினாயாயின் பெரிய நிலவட்டம் திகிரியாக மேருமலை

† பழைய காலத்தில் இறந்தவர் உடலைத் தாழியாற் கவித்து அடக்கஞ்செய்தல் வழக்கம்; இது முதுமக்கட்டாழி எனப்படும்.

மண்ணாக நினக்கு வணைய இயலுமோ; இயலாமையின் எததன்மையை யாகுவை; நீ இரங்கததக்காய்' என்று கூறினா. இங்ஙனம், கிள்ளிவளவன் துஞ்சியபின் பாடிய இச்செய்யுடகளிலிருநது, நல்லிசைப புலவர்கட்கு அவன் மேல எததுணை அனபிருநததெனபது நன்கு புலனாகும்.

XI

இவன் கிள்ளிவளவனுக்குத் தம்பி யென்பது 'சிலைக கபல நெடுங்கொடி ஆரபுனைதெரிபல் இளங்கோன் றன்னால் காரியாற்றுக்கொண்ட மாவண் கிள்ளி' எனக் கிள்ளிவளவன் மணிமேகலையிற் கூறப்படுவதால் அறிய நலங்கிள்ளி லாவது. இவன் தம்பி மாவளத்தான் என்பது 43-ம் புறப்பாட்டின கீழுள்ள பாடினோர் பாடப்படலோரைக் குறிக்கும் தொடரில், 'சோழன் நலங்கிள்ளி தம்பி மாவளத்தானும்' என்றிருப்பதாற் பெறப்படுகின்றது. இவன் (நலங்கிள்ளி) சேட் சென்னி, புட்பகை, தேர்வண்கிள்ளி எனலும் பெயர்களாலும் கூறப்படுவன். இவன் ஆயுரிலும் உறையூரிலும் முறையுகையிட்டு நெடுங்கிள்ளியை வென்றதனோடு, அவனைக் காரியாறு என்னுமிடத்திற் பொருது கொன்றான். அவ்விடத்திற்குநே சேர பாண்டியர்களையும் வென்று அவர்கள் கொடியைக் கைப்பற்றினான். இவன் பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஏழு அரண்களை வென்று கைப்பற்றி, அவற்றின்கண் தனது புலிக் கொடியை நாட்டினான் என்று 33-ம் புறப்பாட்டினால் தெரிகிறது. இவன் அளவிடற்கரிய தனது தானையுடன் வலமாகப் புறப்பட்டு முன் பாண்டியனையும், பின் சேரனையும் வென்று அவ்வளவில் அமையானாய் வடநாட்டரசர்களையும் வென்று வலியுழித்து மீள்வன் எனப் புலவர்கள் இவனைப் பாராட்டியுள்ளார்கள்.

“தலையோர் நுங்கின நீஞ்சேறு மிசைய
இடையோர் பழத்தின பைங்கனி மாந்தக
கடையோர், விடுவாய்ப் பிசுரொடு சுடுகிழங்கு நுகர்
நிலமலர் வையத்து வலமுறை வளைஇ
வேந்துபீ டழித்த ஏந்துவேற ருனையொடு”

என ஆலத்தூர்கிழார் இவனது படைப்பெருமையையும், வெற்றித் திறத்தையும் அழகாகப் புனைந்துரைத்தனர். ‘முன் செலலும் தூசிப்படையோர் பணியின் நுங்கினை உண்ண, இடையே செலவோர் அதன் பழத்தினை நுகர், பின் செலவோர் பணியின் சுட்ட கிழங்கினை உண்ண இங்ஙனம் உலகத்து வலமுறையாகச் சூழ்ந்து மாற்றாசரை வலிகெடுத்த சேனையொடு’ என்பது இதன் பொருள். இக்கருத்தே கோலாகிழாரால் வேறு வகைபாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது. அவர், ‘சிழ்கடல் பின்னதாக மேல்கடலின் வெள்ளிய அலை நின் குதிரையின் குளம்பை யலைப்ப வலமாக முறையே வருதலுமுண்டாமென்று வடநாட்டுள்ள அரசுகள் கலங்கி நெஞ்சிலே அவலம் மிகத் தூயிலாத கண் கோயுடையவாயின்’ என்றனர்.

இங்ஙனம் ஒப்பற்ற வீரனாகிய இம்மன்னன் புலவர்களை நன்கு மதித்து, அவர்கள் கூறும் அறிவுரைகளைக் கேட்டு அவ்வாறொழுகி வந்தனன் என்று தெரிகிறது. இவன் உறையூரை முற்றுகை யிட்டிருந்தபொழுது, கோலூர் கிழார் எனஹஞ் சான்றோர் ஓர் பாட்டியற்றிக் கூறி, இவனையும் இவன் பகைவனாகிய நெடுங்கிள்ளியையும் சந்து செய்வித்தார். அவ்வரிய செய்யுள்,

“இரும்பனை வெண்டோடு மலைந்தோர் நல்லன
கருஞ்சினை வேம்பின் நெறியலோர் நல்லன்
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே, நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே

ஒருவீர் தோறபினுந் தோறபதுங் குடியே
 இருவீர் வேற விபறகையு மன்றே, அதனாற்
 குடிப்பொரு ளன்று நுஞ் செய்தி கொடித்தேர்
 நுமமோ ரன்ன வேந்தாககு
 மெயம்மலி யுவகை செய்யுமிவ விகலே”

என்பது. ‘பெரிய பண்பின தோட்டினைச் சூட்டினுனலலன் ; கரிய கொம்பினையுடைய வேம்பினது மாலையை உடையோ னலலன் ; நினது கண்ணியும் ஆத்தியாற் கட்டப்பட்டது ; நின்னுடன் போர செய்வானது கண்ணியும் ஆத்தியாற் கட்டப்பட்டது ; ஆதலால், நுமமுள் ஒருவீர் தோற்பினும் தோறபது நும் குடிபன்றோ ? இருவீரும் வெல்லுதல் இயலபு மன்று ; ஆதலால், நுமது செய்கை நும குடிக்குத் தக்கதன்று ; இமாமாறுபாடு நுமமைப்போலும் தோவேந் தர்க்கு உடம்பு பூரிக்கும உவகையைச் செய்யும் ; இது தவிரதலே நுமக்குத் தக்கது.’ என்பது அதன் பொரு ளாகும்.

இவ்வரசனை உறையூர் முதுகண்ணன் சாததனார் பாடிய முதுமொழிக்காஞ்சி என்னும் துறையமைந்த செய்யுட்கள் படித்தறிந் தின்புறற்பாலன. ‘நாறு இதழ்களையுடைய தாமரை மலரின் நிரைபோல் ஏற்றத்தாழ்வில்லாத சிறந்த குடியிறிபிறந்து வீற்றிருந்தோர்களை எண்ணுமிடத்துப் புகழும் பாடும் உடையோர் சிலர் ; தாமரையின் இலையை யொப்பப் பயன்படாது மாய்ந்தோர் பலர் ; புலவரார் பாடப்படும் புகழுடையோர் தாம் செய்யும் நல்வினையை முடித்து, விசமபிலே பாகனாற் செலுத்தப்படாத விமா னத்தைப் பொருந்துவர் என்று அறிவுடையோர் கூறுவர் ; எநதையே, நலங்கிள்ளி, தேய்தலுண்மையும் பெருக லுண்மையும் மாய்தலுண்மையும் பிறத்தலுண்மையும் கல்வி முகத்தால் அறியாதவரும் அறியும்படி காட்டித் திங்க

ளாகிய தெய்வம் இயங்குகின்ற உலகத்தில் ஒன்றில் வல்ல ராயினும் அல்லராயினும் வறுமைபால் வருநதிவநதோர்க்கு அருள புரிவாயாக' என்றும்; 'தீயோரை ஒழுததலும் நல லோர்க்கு அருள்பண்ணுதலுமாகிய முறைமையின் மடிந திராது, நல்லதன் நலனும் தீயதன் றீமையும் இல்லையென் போர்க்கு இனமாகா தொழிக; விழவினகண் ஆடும் கூதத ரது வேறுபட்ட கோலம்போல முறைமுறைபே தோன்றி இயங்கி இறநது போகின்ற இவவுலகத்தில் நினசுற்றம் மகிழ்ச்சியிடத்ததாக; நீ பாதுகாதத பொருள் புகழிடத்த தாக' என்றும்; பிறவாறும் அவறறிற் கூறப்பட்டுள்ளன. முன்பு போர செய்து வெற்றி கொள்ளுதலையே பொரு ளாகக் கொண்டிருநத இமமன்னன் முதுகண்ணன் ராத்த னரால் அறிவுறுத்தப் பெற்று அறஞ் செய்தலை மேற் கொண்டானாவன்.

இனி, இவ்வேரதன் கவிதை யிபற்றும் வளமுடைய சிறந்த புலவனாகவும் விளங்கினனென இவன பாடிய இரண்டு அழகிய செய்யுட்கள் புறநானூற்றில் உள்ளமை யால் அறியப்படுகிறது. அவ்விரண்டு செய்யுட்களில் ஒன்று மாற்றாநை நோக்கி வஞ்சினங் கூறுவதாகவுள்ளது. அதிலே, 'மெல்ல வநது என் நல்லடி பொருநதி ஈயவேண் டுமென்று இரப்பராயின் அவர்க்கு என் அரசாட்சி கொடுத் தலோ எனினது; இனிய உயிரேயாயினும் கொடுப்பேன்; ஆற்றலுடையோரது வலியைப்போற்றாது என் உள்ளத்தை யிகழ்ந்த அறிவில்லாதோன் துயில்கின்ற புலியை யிடறிய குருடன் போல உய்ந்து போதலோ அரிது; மூங்கிலைத் தின்னும் யானையின் காலில் அகப்பட்ட நீண்ட மூங்கின் மூளையை பொப்ப அவ்விடத்து வருந்தும்படி மேற்சென்று பொருதிலேனாயின், குற்றமற்ற நெஞ்சத்தாற் காதல்கொள் ளாத பொது மகளிரது பொருந்தாத முபக்கத்தால் என்

மாலை துவள்வதாக' என்றுகூறியிருப்பது கிள்ளியின் பெருமிக வுணர்ச்சியையும், உளத்தாயமையையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. மற்றொரு செய்யுள் 'தம் குடியின் முதியோர்களைக் கூறம் கொண்டுபோக, ஊழினுலே தம்பால வந்த, முன்னேரின் வெற்றியாலுண்டாகிய அரசரிமையைப் பெற்றேமாயின் இததலைமையைப் பெற்றேமெனக் கொண்டு தம் குடிமக்களை இறைவேண்டியிருக்கும் ஆணமையில்லாத உள்ளஞ்சிறியோன் பெறின், அவ்வரசரிமை அவனுக்குத் தாங்க வொண்ணாதாம்படி மிகவும் கனத்தது; மனவெழுச்சியும் முபற்சியுமுடைய சீரியோன் பெறுவனாயின, வெண்குடையும் முரசுமுடைய அரசாட்சியைப் பொருந்திய செலவம் தாழ்ந்த நீரையுடைய வற்றிய குளத்திடத்துச் சிறிய நெட்டியின் உலாந்த சுள்ளிபோலப் பெரிதும் நொய்தாகும்' என்னும் பொருளுடையது. இத்திலிருந்து அவனுடைய உள்ளமிகுதியும், குடிகளைப்படிக்குந் கொள்கையும் நன்கு வெளிப்படுகின்றன.

இவ்வரசனைப் பாடிய புலவர்கள் உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனா, கோலூர்கிழார், ஆலத்தூர்கிழார் என்போர். இவருள், இவன் துஞ்சியபின் இருந்த இரங்கிப்பாடியவர் ஆலத்தூர் கிழார். கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனா என்னும் புலவரார் பாடப்பட்ட இலவந்திப் பள்ளித்துஞ்சிய நலங்கிள்ளிசேட்சென்னி யென்பான் இம் மன்னனையாயின் இவன் இலவந்திப்பள்ளி என்னுமிடத்தில் உயிர்துறந்தானாவன். மதுரைக்குமரனாரும் இவனைப் பாடினாராவர்.

XII

இவ்வரசன் உறையூரிலிருந்தவன். இவன் மகன் போவைக்கோப்பெருந்தகிள்ளி என்பான்.

தித்தன். "இழையணி பனைத்தோள ஐயை தந்தை மழைவளர் தருஉ மாவண் டித்தன்"

என அகத்திலே பாணனால் இவன் பாராட்டப்படுவதி லிருந்து இமமனன் பெருங் கொடையாளி என்பதும், கற்பிற சிறந்த ஐயை என்பான் இவனுக்குப் புதல்வி என பதும வெளியாகின்றன.

“ தித்தன் பிண்ட நெல்லின் உறந்தை ”

“ நொச்சி வேலிக் தித்தன் உறந்தைக்
கன்முதிர் புறங்காட் டன்ன ”

என அகநானூற்றிலும்,

“ பலநல்ல புலனணியும
சீர் சான்ற விழுபுறாநீர்
சிறுகண் யாழைப் பெறலருந்தித்தன்
உறந்தை ”

எனப் புறநானூற்றிலும் முறையே பாணரும நக்கிராம உறந்தையை இவனுக்குரிமைப்படுத்தியுரைப்பது முதலிய வற்றால் இவன் உறையுரைச சிறந்த மதிலரனும் காட்டா னும உடையதாகச் செய்து பணவென்று குடிக்கை நன்கு புறந்தந்து புகழ்சிறந்து விளங்கினன் எனப் புலனாகின்றது. வடிக அரங்கைய கட்டி என்பவன் ஒருகால் இது தித்தனு டன் போர்செய்யக் கருதி வடநாட்டில் அரசுபுரிந்த பாணன் என்பவன் வீரனுடன் சேருக உறையுரையடைந்து ஓர் புறத்தில் இருக்கையில் அவனது நாளவைக்கண் ஒளிக கப்பொறும் கிணையோரை கேட்டு அச்சமுற்றும் பொராது ஓடினான். இது,

“ வலிமிரு முன்றிற் பாணனொடு மலிதார்த
தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவைப்
பாடின நெண்கிணப் பாடுகேட் டஞ்சிப்
போயி தாணக் கட்டி
பொராஅ தோடிய வார்ப்பினும் பெரிதே ”

என அகப்பாட்டிற் கூறப்படுகின்றது. இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த இவ்வேந்தன் தன் மைந்தனாகிய போரவைக்கோப் பெருநற்கிள்ளியுடன் எககாரணத்தாலோபகைமை கொண்டுநுந்தான். அவன் தன்போலும் தாளாண்மையும் வீரமும் இலனாய் மடிந்திருந்தமையால் வெறுப்புற்று அவனைத் தனது நாட்டினினதும் ஒட்டிவிட்டனன் போலும்? எனினும், தந்தையால் நாடிநுந்தோடி வறுமையாற் புல்லரிசிக் கூழ் உண்டிருந்த பெருநற்கிள்ளி பின்பு மிகக் வலிமையும் போரத்திறலும் வாயந்தவனாயினான்; முககாவனாடு ஆழார் மலலன் எனபானொடு மற்போர் பொருது அவனைக் கொன்று புகழ்பெற்றான். இச்செய்திகள் சாத்தந்தையாரும் பெருங்கோழி நாயகன் மகள நககண்ணையாரும் போர்வைக்கோப்பெருநற்கிள்ளியின்மீது அருமைபாகப் பாடியுள்ள புறப்பாட்டுக்களால் வெளிப்படுகின்றன.

இனி, தித்தன் என்னும் இச்செம்பியர் குரியில் சிறந்த புலவனாகவும் திகழ்ந்தனன் என்பது இவன் பாடிய பாட்டுடொன்று அகநானூற்றில் இருப்பதனால் அறியப்படும். இவன் தித்தன்வெளியன் எனவும் வீரவெளியன் தித்தன் எனவும் கூறப்படுவன். இவனது காலம் காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளியின் காலத்திற்கு முற்பட்டதாகுமென்று கருதப்படுகிறது. இவனைப் புகழ்ந்து பாடினோர் பரணரும், நக்கீரரு மாவர்.

XIII

இவ்வரசன் உறையூரில் இருந்தவன்; செங்குட்டுவன் என்னும் சேரர் பெருமானுக்கு அம்மான் மகன். இவன், சோழன் கிள்ளிவளவனுக்கும் நலங்கிள்ளிக்கும் பகைவனாயிருந்த நெடுங்கிள்ளியின் மைந்தன் பெருங்கிள்ளி. என்றும், இவனை இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி எனப் பின்பு வழங்கப்

பெற்றானவன் என்றும் கருதுவா திருவாளர் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள்.* 125, 174-ம் புறப்பாட்டுகளை நெடுங்கிள்ளியின் வரலாற்றோடு இனைய வைத்து நோக்கு மிடத்து அங்கனம் கருதுவது பொருத்தமாகவே தோன்றுகிறது. இவன் பெயர் பெருநற்கிள்ளி யெனவும் வழங்கும். இவன் ஆண்டில் இனையனாய் பட்டமெய்திய பொழுது சோண்டிலிருந்த இவனுடைய ஞாதியரசர் பலர் கூடி இவனுக்கு மாறாகக் கலகம் விளைப்பாராயினர். அதனால், இவன், தனக்குத் துணைவனாகவிருந்த மலையமான் முள்ளூர்மலையில் ஓடி ஒளிக்குமபடி நேர்ந்தது. அப்பொழுது மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மகனும், சோழநாட்டைத் தலைவனாகவிருந்து சிறப்புப் பெற்றவனுமாகிய சோழியாவேணதி திருக்கண்ணன் என்பான் இவனைப் பாதுகாத்து இவன் குடை நிலைபெறும்படி செய்தான். இச்செய்தி, திருக்கண்ணனை மாறாகத்து நபபசலைபார் பாடிய புறப்பாட்டால் இனிது விளங்குகிறது. அதில்,

“அரசிழந் திருந்த வல்லந் காலை
முரசெழுந் திரங்கு முற்றமொடு கரைபொரு
திரங்குபுன னெறிதரு மிகுபெருங் காவிரி
மல்லல் நன்னாட் டல்லல் தீர

... ..

எள்ளறு சிறப்பின் முள்ளூர் மீமிசை
அருவழி றிருந்த பெருவிறல் வனவன்
மதிமருள் வெண்குடை காட்டி அக்குடை
புதுமையின் விறுத்த புதழ்மேம் மரு”
என்று திருக்கண்ணன் பாசாட்டப்படுகின்றான்.

இங்கனம் இனையனாகிய பெருங்கிள்ளிக்கு நேர்ந்த இடுக்கனைக் கேள்வியுற்றான் வீரருள் வீரனாகிய சேரன் செங்

* சேரன் செங்குட்டுவன் பக்கம் 102, 103.

குட்டுவன; உடனே சோண்டடினமீது படையெடுத்துச் சென்று, தன் மைததுனற்குப் பகைவராயிருந்த சோழர் ஒன்பதின்மரை ஒரு பகறப்பொழுதில் உறையூரின் தெற்கு வாயிற புறத்ததாகிய நேரிவாயில் எனனும இடத்திற் பொருது வீழ்த்தி, அவனது ஆணை இனிது நடக்குமாறு செய்தனன். இச்செய்தி,

“மைததுன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா
ஒத்த பண்பினர் ஒன்பது மனனர்
இளவரசு பொறுஅர் ஏவல கேளார்
வளநா டழிககு மாண்பின ராதலின்
ஒன்பது குடையும் ஒருபக லொழித்தவன்
பொன்புனை திகிரி யொருவழிப் படுத்தோய்”

எனச் சிலப்பதிகார நீரப்படைக்காதையிலும்,

“ஆர்புனை தெரிய லொன்பது மனனரை
நேரி வாயில் நிலைச்செரு வென்று”

என நடுக்காதையிலும் செங்குட்டுவனை நோக்கி மாடலன் கூறுங் கூற்றாக இளங்கோவழிகள் உரைத்தலால் நன்கு புலனாகின்றது. பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பத்துப் பதிகத்திலும்,

“ஆரசு செருவிற் சோழாகுடிக் குரியோர்
ஒன்பதின்மர் வீழ வாயிறபுறத் திறத்து”

என இது குறிக்கப்பெற்றவளது. இவன உறையூரின் கண்ணே கண்ணகிகுக் கோயில் எடுத்து விழாச் செய்தனன் எனபது “அதுகேட்டுச் சோழன் பெருங்கிள்ளி கோழியகத்து எத்திறத்தானும் வரந்தருமிவளோர் பத்தினிக் கடவுளாகுமென நங்கைக்குப் பத்தினிக் கோட்ட முஞ் சமைத்து நித்தல் விழாவணி நிகழ்வித்தோனே” என்னும் சிலப்பதிகார உரைபெறு கட்டுரையாற் பெறப்படும்.

இனி, இவன் மலையனைத் துணையாகக்கொண்டு சேரமான் மாநதாஞ்சேர விருமபொறையுடன் பொருதுவென்றான் என்பது “பருத்திப் பெண்டின் பனுவலன்ன” என்னும் புறப்பாட்டினாலும், சேரமான் மாவெண்கோவும், பாண்டியன் கானபேர்தநத உக்கிரப பெருவழுதியும் இவனுக்கு நட்பாளர் எனபது ஒளவையார் பாடிய “நாகத்தன்ன பாகார் மண்டிலம்” என்னும் புறப்பாட்டினாலும் பெறப்படுகின்றன. இராச சூயம வேட பெருநற்கிளளி என இவனுக்கு வழங்கும் பெயரானே இவன் அவவேள்வி புரிநதனன் என்பதும்பெற்றும். இவனைப்பாடிய புலவாகள் பாண்டரங்கண்ணனார், ஒளவையார், உலோச்சனார் என்போர்.

XIV

இவனது வரலாற்றென்றும் தெரிநதிலதேனும், இவன் பாடிய ஓர் அழகிய புறப்பாட்டிலிருந்து நல்லுத்தரன். இவன் விரிநத உள்ளமுடையாருடன் நட்புச் செய்தலில் மிகக் விருப்பமுடையன் என்பதும், செய்யுளியற்றுவதில் வல்லன் என்பதும் புலனாகின்றன. அச்செய்யுள்,

“விளைபதச சீறிடம் நோக்கி வளைகதிர்
வலசி கொண்டீர் மல்க வைக்கும்
எலிமுயன் றனைய ராகி உடையதம்
வளன்வலி யுறுக்கும் உளமி லாளரொடு
இயைநத கேண்மை இல்லா கியரோ
கடுங்கட் கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென
அன்றவண் உண்ணு தாகி வழிநாள்
பெருமலை விடாகம் புலம்பவேட் டெழுந்து
இருங்களிற் றொருத்தல் நல்வலம் படுக்கும்

புலிபசித தன்ன மெலிவில் உள்ளதது
 உரனுடை யாளா கேணமையோடு
 இயைந்த வைகல் உளவா கியரோ”

என்பது. ‘வினோந்த செவ்வியை யுடைய சிறிய இடத்தை நோக்கி வனோந்த கதிராகிய உணவைக்கொண்டு போய் வனையில் வைக்கும் எலிபோலும் சிறுமுயற்சியின ராகித் தம் செல்வத்தை இறுகப்பிடிக்கும் உள்ள மிகுதியில்லாருடன் பொருந்திய நட்பு எனக்கு இல்லையாகுக; தறுகண்மையுடைய பன்றியேறு இடப்பக்கத்தே வீழ்ந்த தாகலின் அதனை உண்ணுதல் புல்லிதென்று கருதி அன்று அதனை யுண்ணாதிருந்து அடுத்தநாள் மலைமுழையினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்று பெரிய ஆண்யானையை வலப்பக்கத்தே வீழ்ச்செய்து உண்ணும் புலி பசித்தாற் போலும் மெலிவில்லாத உள்ளமுடைய உரவோ நட்டடன் பொருந்திய நாட்கள் உளவாகுக’ என்பது அதன் பொழிப்பு. கற்றறிந்தா ரேத்தும கலித்தொகையில் முல்லைக்கலி பாடினான் இவனென்றால் இவ்வரசனது புலமையின் பெருமையை யாரால் அளவிட்டுரைக்கலாகும்?

இனி, குராப்பள்ளிததுஞ்சிய கிள்ளிவளவன், குராப்பள்ளிததுஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி, நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னி, முடித்தலைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி, வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளி முதலிய சோழ மன்னர்கள் சங்க இலக்கியங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றனரேனும் அவர் களைப்பற்றி மிகுதியாக அறியலாவன இல்லை. சிறப்புடைய இரு சோழ வேந்தரின் வரலாறுகளே இனி இப்பகுதியில் வெளியிடற் குரியவாகும்.

XV

இவர், பாண்டொருகாலத்தில் ஒரு கோழியானது யானை
பொன்றைப் போரில்வென்ற இடமாதலின் 'கோழி' எனப்
பெயர்பெற்றதும், தொன்றுதொட்டுச் சோழமன்னர்கள்
வீற்றிருந்து அரசாளப்பெற்ற தலைநகரங்க
கோப்பெருஞ் ஞள்ளே மிக்க பழமைபொருந்தியதும், அறங்
சோழர். கள் நிலைபெற்ற அவைக்களத்தைத் தன்ன
கததே கொண்டிருந்ததும், 'ஊரெனப்படுவ
துறையூர்' என ஆன்றோர் பலராலும் சிறப்பித் தோதப்
பெறுவதும் ஆகிய உறந்தையம்பதியில் இருந்தவர்; கல்விக்க
கடலின் எல்லைகண்டவர்; தீஞ்சுவை கெழுமிய செந்
தமிழ்ப்பாக்கள் பாடுவதிற் சிறப்புமிக்கவர்; அறத்தின்
நுட்பங்களையெல்லாம் அறிந்து தாம் அவ்வாறொழுங்குவ
தோடு, யாவரும் அறம் புரிந்து மேன்மையுறவேண்டு மென்
னும பெருவிருப்பினர்; புலவா பெருமக்களிடத்துத் தாம்
வைத்துள்ள அன்பாலும் மதிப்பாலும் அவர்களுடைய
அன்பையெல்லாம் கொள்ளுகொண்டவர்; அவ்வாறனால்
தோலா நல்லிசை மேலோராகிய பிசிராந்தையார், பொத்தி
யார் என்னும் தண்டமிழ்ப்புலவர்கள் தமக்கு ஆருயிர் நண்
பர்களாக அமையப்பெற்றவர்.

பிசிராந்தையார் என்பவர் பாண்டிநாட்டில் பிசிர் என்
னும் ஊரிலிருந்த ஒரு புலவர். அவரது பெயரிலிருந்து
அவரை ஆதன் என்பாளுக்குத் தந்தையார் என்றாவது, ஒரு
ஆதன் தந்தையின் வழியில் வந்து அப்பெயரிடப் பெற்ற
வர் என்றாவது கொள்ளுதல் தரும். ஆதன் தந்தை ஆந்தை
யென மருவுமாறு தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டுளது.
பிசிராந்தையார் தமது வாழ்நாளி னி.றுதிக்கூற்றில் தமக்கு
நகரையில்லாததன் காரணத்தை வினாவின சான்றோர்க்குத்

தாம் விடையிற்றுத்தலாகப் பாடியுள்ள பாட்டிலிருந்து அவரது களங்கமற்ற உயரிய வாழ்க்கை நிலை புலப்படும். அது,

“பாண்டு பலவாக நரையில் வாசுதல
பாங்கா கியரென வினவுதி ராபின
மாண்டவென் மனைவிபொடு மக்களு நிரமபினா
பானகண் டனைபரென னினையரும வேந்தனும
அல்லவை செய்யான காககு மதன்றலை
ஆனறவிந தடங்கிய கொள்கைச
சானரோ பலாயான் வாழு மூரே”

என்பது. தம் மனைவி மக்கள் அறிவிலும் குணத்திலும் மாட்சியுடையராதலும், ஏவலாளர் தாம் கருதியதைக் கருதியவாறே செய்து முடித்தலும், தம் நாட்டரசன் முறைவழுவாது குடிகளைப் பாதுகாத்தலும், தம்மூரின் கண் சானரோ பலரிருத்தலும் தமக்கு ஆண்டுகள் பல சென்றும் நரையிலலாதிருத்தற்குக் காரணம் எனக் கூறிய அவரது உயரிய மனநிலை நமது புகழ்ச்சிக்கண் எங்ஙனம் அடங்குவதாகும்? இப்பெற்றியராய பாண்டி நாட்டுப் பிசிராந்தையாக்கும் சோழநாட்டுக் கோப்பெருஞ்சோழாக்கும் செப்புதற்கரிய நடபொன் றுளதாகி வளர்ந்து வருவதாயிற்று. ஆனால் அவர்கள் ஒருபொழுதும் ஒருவரை பொருவர் நேரிடக்கண்டவரல்லர். ஒருவர் ஒருவருடைய குணங்களைக் கேளவியுற்ற மாத்திரை யானே அவர்கள் பால் அடங்கியிருந்த உழுவலன்பு வெளிப்பட்டு அவ்விருவரையும் ஒத்த வுணர்ச்சியுடைய நட்பினராக்கி விட்டது. அவர்கள் ஒருவரொருவரைப்பற்றிப் பேசாத நாளும, நினைவாத நாழிகையும் இருந்திருத்தல் சாலாது. பிசிராந்தையர் ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் தமதாருயிர் நண்பனை நினைந்து காத்தல் கைமிககு அன்னச்சேவல் ஒன்றை

விளித்துப் பாடுகின்ற பாட்டு அநநட்பிணையும் பெட்பிணையும் திடபமுறக்காட்டும். அது,

“அன்னச் சேவல! அன்னச சேவல்!
ஆடுகொள் வென்றி யடுபோ ரண்ணல்
நாடுதலை யளிகு மொண்முகம் போலக்
கோடுகூடு மதிய முகிழ்நிலா விளங்கும்
மையன் மாலையாம் கையறு பிணையக்
குமரியம் பெருநதுறை யயிரை மாந்தி
வடமலைப் பெயாகுவை யாயின இடையது
சோழநன னாடுப படினே கோழி
உயாநிலை மாடத்துக் குறுமபறை யசைஇ
வாயில் விடாது கோயில் புகடுதம்
பெருங்கோக கிள்ளி கேட்க இருமபிசி
ரானதை யடியுறை பெயினே மாண்டநின்
இனபுறு பேடை யணியத்தன்
அன்புறு நன்கலம் நல்குவன் நினக்கே”

என்பது. ‘அன்னச சேவலே! அன்னச சேவலே!! எம் அண்ணல் தன் நாட்டினைத் தலையளி செய்யும் முகம்போல மதியம் விளங்கும் மாலைப்பொழுதின்கண் யாம் செயலற்று வருந்தா நிற்கின்றேம்; நீ தான் குமரியாற்றின் பெருநதுறையில் அயிரையை மேய்ந்து வடதிசைக் கண்ணதாகிய இமயமலைக்குச் செல்குதியாயின், இரண்டிற்கும் இடையிலுள்ளதாகிய சோழநாட்டை அடைந்தவிடத்து, உறையூரின்கண் உயர்ந்து தோன்றும் மாடத்திடத்தே நின் பெடையொடு தங்கி, வாயில் காவலர்க்கு உணர்த்தி விடாதே தடையின்றிக் கோயிலிற் புகுந்து, எம் பெருங் கோவாகிய கிள்ளி கேட்க ‘யான் பிசிரார்த்தையின் அடியுறை’ என்று சொல்வையாயின் நின் இன்புறும் பேடை அணியத் தன் விருப்பமுள்ள அணிகலத்தை நினக்குத் தருவன்’ என்பது இதன் பொழிப்பு.

இவ்வாறாகிய உததமநடபினுல வினையும் இன்பத்தைப் பார்க்கிலும் இவ்வுலகத்துச் சிறந்த வின்பம் யாதுளது? தலையாயார தம்முட்கையத நட்புக கரும்பை நுனியிலிருந்து தின்றாற போலவும், பேரறிவாளாகளியற்றிய நூலகளின் நயம் அவற்றிற் பயிலுநதோறும் வெளிப்பட்டு இன்பம் விளைததல போலவும் மேன்மேல வளானது இன்பம் பயப்ப தாமெனக கூறுவர் ஆன்றோர். துறக்க வின்பமும் இதற்கு நிகராகாதெனில் இதன பெருமையை வேறு கூறுதல் என்? கோப்பெருஞ்சோழரும் பிசிராரதையாரும் காண்ட லின்றியும் இங்ஙனமாக ராணடிய நட்பின் பயன துயதது வருங்காலத்தில நிகழ்வதொரு செயதி நெஞ்சினையுருக்குந தன்மையது.

இவ்வரசர் பெருநதகைக்கு இரண்டு மக்கள் உளராயினர்.

“மகனுரைக்கும் தநதை நலததை”

என்றும்,

“தககார் தகவில ரென்ப தவரவர்

எச்சததாற் காணப படும”

என்றும் ஆன்றோர் கூறும் பொதுநீதிக்கு விலக்காக ஒரோ வழித் தகவிலார்க்கு நன் மக்களும், தகவுடையார்க்குத் தீயமக்களும் உண்டாகின்றனா. கோப்பெருஞ்சோழரின் மக்களும் பாற்கடலிற்றோன்றிய ஆலாலம்போலும் கொடிய பண்பினராயிருந்தனர். அன்பிற்கே நிலைக்களமாகிய தம் அருமைத் தந்தையுடன் போர்செய்யவும் எழுந்தனரென்றால் அன்னவரின் தீயபண்பை என்னென்றெடுத்துரைப்பது? கொடியவர்களான மக்கள் போர்குறித்து வருநதலைக் கோப்பெருஞ்சோழர் கண்டார்; சினங்கொண்டார்; தாமும் போர் செய்தற்கு அக்கொடியார்மேற் சென்றார். அப் பொழுது அங்கிருந்து அந்நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் என்னும் புலவர்க்கு

ஓர் நல்லெண்ணம் உண்டாயிற்று. அஃது அவருக்கு இயற்கையுமாகும். அருஞ்சீர்த்திப் பெருஞ்சோழரைப் போர் செய்யாது தடுக்கவேண்டுமென்பதே அவரது எண்ணம். பெருங்கோவைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறுவாராயினா :

‘அமரின்கட் பகைவரை அடுதல்செய்த வென்றியையும், வலிய முயற்சியையும், நிலமுழுதும் நிழல்செய்யும் வெண்கொற்றக குடையினையும் உடைய வேந்தே, நின்னுடன் போர்செய்தற்கு வந்த இருவரையும் பார்க்குமிடத்து அவர்கள் நின் பகைவேந்தர்கள அல்லா; நீயும் அவாகுப பகைவன் அல்லை; தோன்றலே, நீ இவ்வுலகத்துப் பரந்தபுகழை யெய்தித் தேவருலகத்தை யடைந்தபொழுது நின்னால் ஒழிக்கப்பட்ட அரசாட்சியரிமை அவாகுரீயது; அதனையும் நீயே அறிவை; புகழை விரும்புவோனே, நின்னுடன் போர்செய்தற்கெழுந்த சூழ்ச்சியற்ற அறிவினையுடைய நின் புதல்வர்தோற்பின் நின் பெரிய செல்வத்தை அவருக்கன்றியாவர்க்குக் கொடுப்பாய்? நீ அவருக்குத் தோற்பின் நின்னையிகழும் பகைவர் உவக்கும்படியாக இவ்வுலகத்தே பழியையநிறுத்துவாய்; ஆதலால் நினது மறன் ஒழிவதாக; விண்ணோர்கள் விருப்புடன் நின்னை விருந்தாக எதிர்கொள்ளுமாறு நல்வினை செய்தல்வேண்டும்; அதற்கு விரைந்து எழுக; நின் உள்ளம் வாழ்வதாக.’

இவ்வாறாக நல்விசைப்புலவரால் தெருட்டப்பெற்ற பின், பெருங்கோவின் உள்ளத்திற் பொங்கியெழுந்த சினம் ‘இடுநீற்றூற் பையனந்த நாகம்போல்’ அடங்கிவிட்டது. எனினும் மானம் என்பது அரசர்க்கு உயிரினுஞ் சிறந்த தாதலின் அவர் பின் உயிர்வாழ ஒருப்பட்டிலர்.

“மான மழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே”

“ மயிரநீப்பின வாழாக் கவரிமாவன்னா
உயிரநீப்பர் மானம வரின ”

என்பன ஆனரோரின் முதுமொழிகளல்லவா? தம மகக்
ளால தமது குலத்திற்கும், தமககும் பழியுண்டாதலை யுன்னி
உயிர துறக்கத் துணிந்தாரா பெருஞ்சோழர். தற்கொலை
செய்துகொளவதில் பழியிலலாததொரு வழியை முற்
காலத்தவர் கைக்கொண்டிருந்தனர். அதுதான் வடக்கிருத்
தல் எனபது. வடக்கிருத்தல் என்றால் யாதானும் இன்றி
யமையாககாரணமபற்றி உயிரதுறக்கத் துணிந்தவர் ஆற்
றிடைக்குறைபோலும் தூயதொரு தனியிடத்தையெய்தி,
வடக்குநோக்கியிருந்து, உணவு முதலியன துறந்து, கட
வுட சிந்தையுடன் உயிராவிடுதலாம். பெருங்கோவும் அங்
னானமே வடக்கிருத்தலை மேற்கொளவாராயினா. வடக்
கிருக்குங்கால உலகத்தார்க்கு அறத்தின் மேன்மையைத்
தாம் தெளிந்தவாறு அறிவுறுத்திச் செல்லவேண்டு
மென்று அவாக்கு விருப்பமுளதாயிற்று. தாம் உயிர்
துறக்குமபொழுதும் உலகத்தார்க்கு உதவிசெய்வதே
உயர்ந்தோரின் நோக்கமெனபதற்கு இஃதொரு சான்றும்.
தாம் அறிவுறுத்தக் கருதியதனை நாம் என்றும் போற்றுவ
தொரு செந்தமிழ்ச் செய்யுளாகப் பாடித்தந்தனர் நம் புவிக்க
காசாகிய கவிக்கரசர். அது,

“செய்குவங் கொல்லோ நல்வினை யெனவே
ஐய மறஅர கசடண்டு காட்சி
நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணியில் லோரே
யானே வேட்டுவன் ஆனையும் பெறுமே
குறுமபூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே
அதனால், உயர்ந்த வேட்டத் துயர்ந்திசு னோர்க்குச்
செய்வினை மருங்கி னெய்த லுண்டெனில்
தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சியுங் கூடும்

தொய்யா வுலகத்து நுகாச்சி யில்லெனின்
மாறிப பிறபபி னின்மையுங் கூடும்
மாறிப பிறவா ராயினும் இமயத்துக்
கோடுயாந தன்ன தம்மிசை நட்டுத
தீதில யாக்கையொடு மாய்தல தவததலையே” (புறம)

என்பது. இதன் பொருள்: ‘அழுக்கு நிறைந்த தெளிவில்
லாத உளளத்தினையுடையோர் அறத்தினைச் செய்வோமோ
செய்யாதிருப்போமோ என்று கருதி ஐயம் நீங்காதவ
ராகின்றனர்; யானே வேட்டைக்குச் செல்வோன் யானைய
யும் எளிதாகப் பெறுவன்; காடை வேட்டைக்குச் செல்
வோன் அது பெருமல் வெறுங்கையுடனும் திருமபுவன்;
அதனால், உயர்ந்த விருப்பத்தைபுடைய உயர்ந்தோர்க்குத்
தாம் செய்த நல்வினைப்பகுதியால் அதனை நுகாதல் உண்
டெனின், அவர் இருவினையும் செய்வாத உம்பருலகத்தின
கண் இன்பமலுபவித்தலும் கூடும்; அவவுலகத்து நுகாச்சி
யில்லையாயின், மாறிப்பிறக்கும் பிறப்பு இல்லையாகவும்
கூடும்; மாறிப்பிறத்தலென்பதே இல்லையென்று சொல்வா
ருளராயின் இமயமலையின் சிகரம் ஒங்கிறுறபோன்ற தமது
புகழை நிலைபெறுத்தி வசையில்லாத உடம்பொடு கூடி
நின்று இறத்தல் மிகவும் பெருமையுடையது; அதனால்,
எவ்வாற்றினும் நல்வினைசெய்தல் அழகிது’ என்பது.

இங்ஙனம் அறிவுறுத்தருளி, அங்கே குழுமியிருந்த
சான்றோர்களைப் பார்த்து ‘என் நண்பன் பிசிராநதை இப்
பொழுது வருவன்’ என்று பெருஞ்சோழர் கூறினர்.
சான்றோர்களோ அவர் வாரார் என்றனர். அது கேட்டதும்
பெருங்கோவானவர் ‘என் உயிரைப் பாதுகாக்கும் நண்பன்
பாண்டி நாட்டுள்ளும் சேய்மையிலுள்ளதாகிய பிசிரர் என்
னும் ஊரிடத்தான் என்று சொல்லுவர்; எனினும், நாம்
செல்வம் உடைய காலத்து அவன் வாராதிருப்பினும் யாம்

துன்புறுங்காலத்து வாரா திருப்பானல்லன்' என்றனர். சான்றோகடகோ ஐயநதீரந்தபாடிலை. கோப்பெருஞ் சோழா பின்னரும் கூறுகின்றார். “நிறைந்த அறிவினை யுடையோ, ‘அவன் நினைக்க கேள்வியுற்றிருப்பதல்லது சிறிதுபொழுதும் கண்டதில்லை; பல ஆண்டுகள் தவறாது பழகிப்போந்த உரிமையுடையாராயினும் நீ கூறியவாறு வழுவதலின்றி யொழுதுதல அரிதேயாகும்’ என்று கருதி ஐயுறாதொழிவீராக; அவன் என்றும் என்னைப் புறக்கணித் தவனல்லன்; இனிய குணங்களை யுடையன்; பிணித்த நட்பினை யுடையன்; புகழை யழிகும் பொய்மையை விடும் பான்; தன் பெயரைப் பிறர்க்குர சொல்லாமொழுது ‘என் பெயர் கோப்பெருஞ்சோழன்’ என்று என் பெயரையே தன பெயராகச்சொல்லும் அன்பின் உரிமையையும் உடையன்; அதனமேலும் இப்படி யான் துயரமுறுங்காலத்து ஆண்டு நில்லான்; இப்பொழுதே வருவன்; அவனுக்கு இடமொழிதது வைப்பீராக” என்றனர்.

இங்ஙனங்கூறிக் கோப்பெருஞ்சோழர் வடக்கிருக்கவே, பிசிராந்தையாரும் அவர் கூறியாங்கு அப்பொழுது அவண் வந்து சேர்ந்தனர். பிசிராந்தையார் போன்றே பெருங் கோவுக்கு ஆருயிர் நண்பரும், உறையூரிலிருந்தவரும் ஆகிய போத்தியார் எனனும் புலவர் அதனைக்கண்டார்; அளவிடமுடியாத வியப்பினையும், அடக்கவொண்ணாத துயரத்தினையும் உடையாராயினர். அப்பொழுது அவர் கூறியது,

“நினைக்குங் கால மருட்கை யுடைத்தே
எனைப்பெருஞ் சிறப்பினே டங்கிது துணிதல்
அதனினு மருட்கை யுடைத்தே பிறனாட்டுத்

தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன போற்றி
 இசைமா பாக நட்புக கந்தாக
 இனையதோர் காலே யீங்கு வருதல்
 வருவ னென்ற கோனது பெருமையும்
 அதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்
 வியத்தொ.றும வியத்தொ.றும் வியப்பிறந் தன்றே
 அதனால், தன்கோ விபங்காத் தேயத துறையுஞ்
 சான்றோ னெஞ்சுறப் பெற்ற தொன்றிசை
 அன்னோனை யிழந்த விவ்வுலகம்
 என்னு வதுகொல் . அறியது தானே ” (புறம்)

என்பது.

இதன் பொருள் : ‘இவ்வரசன் எத்தனையும் பெரிய சிறப்புகளுடன் கூடியும் அவற்றையெல்லாம் கைவிட்டு இவ்விடத்தே இப்படி வரத ஆணிதல நினைகருமிடத்து வியப்பினையுடையது; வேற்று வேந்தனது நாட்டின்கண் விளக்கமமைந்த சான்றோன் புறந் மேம்பாடாக நட்பே பற்றுக்கோடாக இன்னதோர் இன்னுக்காலத்து வழுவின்றி இவ்விடத்து வருதல் அதனிலும் வியப்பையுடையது; இவ்வாறு வருவனென்று துணிந்து சொல்லிய வேந்தனது பெருமையும், அவன் சொல்லிய சொற்பழிதின்றாக வந்த வனது அறிவும் வியக்குந்தோ.றும வியக்குந்தோ.றும் வியப்பு எல்லைகடந்துளது; ஆதலால், தன் செங்கோல செல்லாத தேயத்துறையும் சான்றோனது நெஞ்சைத் தன்னிடத்தே உரித்தாகப்பெற்ற பழைய புகழையுடைய அத்தன்மையுள்ள பெரியோனை யிழந்த இத்தோடும் என்ன துன்பமு.றுங் கொல்லோ! இதுதான் இரங்கத்தக்கது!’ என்பது.

இங்ஙனம் பொத்தியார விபரதம கையற்றம கூறு மாறு சென்ற பிசிராந்தையாரும் வடக்கிருந்தனா. * மற் றும் வடக்கிருந்தார பலராவர். என்னே அனபின் தகைமை! அன்பென்பது பல உடம்பிலுள்ள உயிர்களை ஒன்றாகப் பிணிக்குந தன்மையாற்றான் அதற்கு நார எனறும் பெயர் உண்டாயிற்றுதல்வேண்டும். இங்ஙனம் பெருங்கோவுடன் ஒருங்கே வடக்கிருந்தார பலராகவும், அவாககு உயிர் நண்பராகிய பொத்தியார் மாததிரம் உடன் வடக்கிருந்தா ரல்லா. அதற்குக் காரணம் அவா மனைவி கருவுற்றிருந்த மையால் கோப்பெருஞ்சோழர் அவரைத் தடுத்தது 'நினக்கு மகன பிறந்தபின் வருக' என்று கூறிய மொழியை மறுக்கலாற்றாமையேயாகும். எனவே அவர் உடனுயிர் துறவாமைக்கும் நண்பன் சொல்லை மறுக்கலாற்றாத அவ ரது நட்புரிமையே காரணமாயிற்றென்பது தெளிவு. பிசிராந்தையாரும், பெருங்கோவும் வடக்கிருந்தமை கண்டு முறையே கண்ணகனார், கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கததுப் பூதநாதனார் என்னும் புலவர்கள் இரங்கிப் பாடியுள்ளார் கள். கண்ணகனார் பாடியது,

“பொன்னுந துகிரு முதது மன்னிய

மாமலை பயந்த காமரு மணியும்

இடைபடச சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்து

அருவிலை நன்கல மமைககுங் காலை

* “புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதான்
நட்பாக கிழமை தரும்”

என்னும் குறளரையில், 'கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் போல உணர்ச்சி யொப்பின் அதுவே உடனுயிர் நீங்கும். உரிமைததாய நட்பினைப் பயக்கு மென்பதாம்' எனப் பரிமேலழகர் உரைத்தலும் காண்க.

ஒருவழித தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்

சான்றோர் பால ராப

சாலார சாலார் பாலார குபவே”

(புறம்)

என்னும் அழகிய பாட்டாகும். ‘பொன்னும், பவளமும், முத்தும், மணியும் நிலம், கடல், மலை என்பவற்றில் ஒன்றுகொன்று நெடிய சேய்மையிலிருப்பினும், அரிய விலையினையுடைய நல்ல அணிகலன்களைச் செய்யும்பொழுது அவை ஓரிடத்துத் தோன்றினுற் போல எப்பொழுதும் சான்றோர் சான்றோர் பககத்தினராவா’ என்பது இதன் பொருளாம்.

பொத்தியார் என்னும் புலவர் தம் நண்பன சொல்லை மறந்து சென்று உறையூரைக் கண்டபொழுதும் பின் பொருகால் அரசனது நடுகலலைக் கண்டபொழுதும் இரங்கிப்பாடிய பாட்டுக்கள் நெஞ்சினையுருகஞ்ந்தன்மையன. ‘செங்கோலினன், திண்ணிய அன்பினன், மகளிர்க்கு மெல்லியன், வீராக்கு வீரன், உயானதோராக் குப புகலிடம்; அவனை அத்தன்மையனென்று கருதாது கூற்றம் உயிர் கொண்டுபோயிறறு; ஆதலால் வாய்மையுடைய புலவர்களே, நம துன்புற்ற சுறந்ததையும் சோத்துக்கொண்டு அக கூற்றத்தை வைவோம் வாரீர்’ என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறு தம் ஆருயிர் நண்பனைப்பிரிந்து ஒருநாளும் பொறுத்திருக்கலாற்றாத பொத்தியாரும், தமக்கு மகன் பிறந்த பின்னரும் வாளா அமைந்திருப்பாரோ? மகனும் பிறந்தான்; அவருஞ் சென்றார்; சென்று நடுகல்லைக்கண்டு அவர், ‘நிழலைக்காட்டிலும் நின்னைப் பிரியாதுறையும் நின் விருப்பமுள்ள மனைவி வயிற்று மகன் பிறந்தபின் வா’ எனச் சொல்லி என்னை இங்கு நின்றும போக்கிய அன்பிலாதவனே, நின்னோடு என்னிடையுள்ள நட்பினை நீ எண்ணு திருப்பாயல்லை; புகழைவிரும்புவோனே, எனக்கு நீ குறித்

துள்ள இடம் யாது? சொலவாயாக' என்றனர். கோப் பெருஞ்சோழரோ கல்லாகியும் அவர்க்கு இடங்கொடுத்த னா. அவரும் 'இன்னுயிர் விருமபுங் கிழமைத தொன் னட்புடையோர தமமுழைச செலின, அவா நடுகல் ஆகியக் கண்ணும இடங்கொடுத தனிப்பா' என்று அதனை வியநது கூறி, வடக்கிருப்பாராயினா. இவ்வரசரைப் பாடிய புல வர்கள் பிசிராந்தையார், எயற்றியனா, பொத்தியா, பூதநாதனார் எனபோர்.

XVI

சோழா குலமென்னும் பாலாழிபிற் றேன்றி அறனும் மறனும் ஆற்றலுங்குன்றாது தனிசசெங்கோல நடாததித தம புகழ் நிறுவிய மன்னாகனில, சைவ நன்மகனாது உள் ளததை முழுமணிப் பீடமாகக்கொண்டு கோச் செங்கட் வீற்றிருத்தறகுரியோருள் முதுன்மையுற் சோழர். நிருப்போர கோச்செங்கட்சோழர் என்பார். இப்பெரியாரது சரிதம் சைவாகட்கு எய்ப் பினில வைப்பாகக் கிடைத்திருக்கும் ஞான பண்டார மாகிய பெரியபுராணமென்னும் திருத்தொண்டா புராணத் திருமுறையகத்தே மிளிகின்றது. அதன சுருக்கம் பின் வருமாறு

'புற வொன்றின் பொருட்டாகத் துலை பேறியும் முறை புரிந்த சோழ மன்னர்க்குத் தொன்றுதொட்டு உரிமை வாய்ந்ததாகிய சோனாட்டின கண்ணே அலையால் மணி கொழிக்கும் அழகிய காவிரியாற்றின் கரையில் சந்திர தீர்த்தத்தின் பக்கத்தே பல தருக்களும் நிறைந்த குளிர் பூஞ்சோலை ஒன்றுளது. அப்பூங்காவின்கண் வெண்ணுவல் மரத்தின் கீழே தேவ தேவராகிய சிவபெருமான் சிவ ஷிங்கமென்னும் திரு அருளுருத் தாங்கி எழுந்தருளி யிருந்தனர். பழம் பிறப்பில் மேலாய தவத்தினைச் செய்த

தொரு வெள்ளாளை அவ்வருளுருவைக கண்டு அன்பு
மேலிடிகு கையால் நீரினை முகநதுவரது ஆடயும், பூங்
கொத்துக்களைப் பறிததுச்சாததியும் நீலகண்டாகிய
பெருமாளை நிததலும் வழிபாடு செய்தொழுகாநின்றது.
அதனால் திரு ஆணைக்கா என்னும் பெயரும் அததலத்திறகு
உளதாகி நிலவுகின்றது. இஃதில்வாறாக, ஞானமுடைய
தொரு சிலந்தியானது நம்பரது செம்பொற்றிருமுடிமேல்
சருகு முதலியன உதிராவண்ணம் மேல விதானம் என்னு
மாறு வாய் நூலால் வலையொன்று செறியப் புரிந்தது.
அருமையாக இழைத்த அசசிலம்பி வலையினைக்கண்டது
ஆண்டவரை வழிபடச் சென்ற அவவாளை; கண்டதும்
சுதிங்கிருப்பது அறுசிதமாமென்று அதனைச் சிதைத்தது.
சிலந்தியோ முன்போல மீண்டும் பந்தர் இழைத்தது.
பிறறைநாள அத்தையும் ஆனை யழித்தது. பார்த்தது
சிலந்தி; சினம் மூண்டது; 'எம்பெருமான் திருமேனியிற்
சருகு விழாமல் யான் வருந்தி யிழைத்த நூலின் பந்தரை
இவவாளை அழிப்பதோ' என வெம்பிக்கொதித்தெழுவது
யானையின் துதிகையுட புருந்து கடித்தது. கடிக்கவே
யானையானது அத்தையி பொறுக்கலாற்றாது நிலத்திலே
கையை மோதிக குலைந்து வீழ்ந்தது. கையிற் புருந்த
சிலந்தியும் உயிர்நுறந்தது. அருமறைப் பொருளாகும்
ஐயனும் அம் மதயாணக்கும துஞ்மாறு வரமளித்து,
சிலந்தியானது சோழர் குலத்தகதித்து உலகு புரந்தளிக்க
அருள் புரிந்தனர். அக்காலத்தே சோழ குலத்தரசனும்
சுபதேவன் என்பவன் தன் பெருந்தேனியாகிய கமலவதி
யுடன் தில்லைத் திருப்பதியை அடைந்து திருச்சிறறம்
பலத்தே திரு நிருத்தம் புரியும் சேவடியை வணங்கித்
திருப்படியின் கீழ் வழிபாடு செய்துவந்தனன். தேனி
கமலவதியும் இறைவரை வழிபட்டு மகப்பேறு கருதி வரம்
வேண்டினள். பெருமானும் திருவுள்ளஞ் செய்தனர்.

முன் திருப்பணி புரிந்த சிலந்தி அரசு மகிழ்க கமலவதி திருவயிறறில் அழகிய மகவாய் வந்தெய்தியது. கமலவதி கருவுற்றுப் பத்துத் திங்களும் நிரம்பி மகப் பெறும் பொழுது அடுத்த காலையில் காலத்தின இயலபை அறியும் முதியா ரொருவர் 'இன்னும் ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்குமேல இக்குழந்தை மூன்றுலகமும் புரக்க வல்ல தாகும்' என இயம்பினா. அதனைக் கேட்டவளவில் அன்னை கமலவதியும் 'ஒரு நாழிகை கழித்து என் பிள்ளை பிறக்கும் படியாக என காலகளை மேலே தூக்கிக் கட்டுங்கள்' என்று சொல்லி, அங்ஙனமே அறிஞருரைத்த நற்பொழுது வந்துறவளவில் காற பிணிப்பு விடப்பெற்று, அருமணி போலும் புதலவனைப்பெற்றெடுத்தது 'என கோச் செங்கண்ணோ என்றுள்.' தேவி புதலவனைப்பெற்று உயிர் துறக்கவே, செங்கோல மன்னனாகிய சுபதேவன் ஆவியனைய அரும் புதலவனை வளர்த்து முடிசூட்டுவித்துத் தானும் தவநெறி சார்ந்து சிவலோக மெய்தினன்.

கோசசெங்கட சோழரும் சிவபெருமானது திருவருளால் பழம் பிறப்பினை யுணர்ந்து அரசாண்டு வருகின்றா ஆகலின் சிவனா மகிழ்ந்ததிறையும் திருக்கோயில் பல சமைத்தலாகிய திருத்தொண்டினைக் கடன்மையாக மேற்கொண்டனர். ஆனைக்காவிலே தாம் முன்பு அருளபெற்ற தனை அறிந்து ஞானசசார்வாகும் வெண்ணாவல் மரத்தினுடன்கூட நலஞ் சிறந்து விளங்கும்படி. பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயில் சமைத்தனர். மற்றும், அமைச்சர்களை யேவிச சோனாட்டின் பற்பல பகுதிகளிலும் அம்மையப்பர் எழுந்தருளும் செம்மையாய் திருக்கோயில்கள் பல சமைத்து அக்கோயில்தோறும் அமுது படி முதலானவற்றுக்கு அளவிலலாத செல்வங்களை ஏற்படுத்தினர்; தில்லைத் திருப்பதியை அடைந்து பொன்னம் பலத்தே திருநிருத்தம் புரியும் பெருமானைப் பேரன்புடன்

அடிவணங்கி உருகி உளங்களிதது உறையும் நாளில் வாய்மை குன்றாத தில்லைவாழ் மறையவர்க்குத் திரு மாளிகை பல சமைத்தனா. இவ்வாறாக, பூவுலகைப் பொதுவறப் புரந்தருளிய கோச்செங்கட் சோழர் சிவ பெருமானாகுரிய திருத்தொண்டிகள் பல புரிந்து, தேவர் போற்றாத தில்லையம்பலவாணரின் திருவடி நீழலை யெய்தினர்.’

இனி, இவ்வேரதா பெருமானைப்பற்றிய சில ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள் இங்கே எழுதுதற்குரியன :

இவர், சேரமான் கணைக்கால இரும்பொறை என்னும் சேரமன்னனுடன் போர்புரிந்து வாகைசூடி, அவனது கழுமலம் என்னும் ஊரைக் கைப்பற்றியதுடன், சேரமானையும் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தினா. அப்பொழுது கணைக்கா லிரும் பொறைக்கு உயிரத்தோழராயிருந்த பொய்கையார் என னும் புலவர் செங்கட சோழரது வெற்றித்திறத்தைச் சிறப்பித்துப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுள் ஒன்றாகிய களவழி நாற்பது என்னும் நூலினை இயற்றிச் சேரமானைச் சிறை மீட்டனர். சில பிரபந்தங்களிலே இவ்வரலாறு கொண்டு கோச்செங்கட் சோழர் சுட்டப்படுகின்றார்.

“களவழிக் கவிதை பொய்கையுரை செய்ய வுதியன்
கால்வழித் தளையை வெட்டியர சிட்ட வவனும்”

என்று கலிங்கத்துப் பரணியும்,

“மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு வில்லவனைப்
பாதத் தலைவிட்ட பார்த்திவனும்”

என்று விக்கிரமசோழனுலாவும்,

“அணங்கு, படுத்துப் பொறையனைப் பொய்கைக்குப் பண்டு
கொடுத்துக் களவழிப்பாக் கொண்டோன்”

என்று குலோத்துங்க சோழனுலாவும், இங்ஙனமே இராசராச சோழனுலா முதலியனவும் கூறுகின்றன.

புறநானூற்றிலுள்ள ‘குழுவியிறப்பினும்’ எனனும் பாட்டின் கீழ்க்குறிப்பு “சேரமான் கணைக்கா லிரும பொறை சோழன் செங்குணனோடு போப்புறத்துப் பொருது பற்றுக்கோட்பட்டிக் குடவாயிற கோட்டத்துச் சிறையிற கிடந்து தண்ணீர் தாவென்று பெறுது பெயர்த்துப் பெற்றுக் கைக்கொண்டிருந்து உண்ணான் சொல்லித் துஞ்சியபாட்டு” எனுள்ளது. தமிழ் நாவலா சரிதையில் இப்பாட்டின் கீழ்க்குறிப்பு “சேரன் கணைக்கா லிரும பொறை செங்குணனோடு குணவாயிற கோட்டத்துத் தலைப் பட்டபோது பொய்கையாருக கெழுதி விடுத்த பாட்டு” என்றிருக்கிறது. இவை ஒன்றினொன்று சிறிது முரண்படினும், சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை கோசு செங்கண்ணாரா சிறைபபட்ட செய்தி எல்லாவற்றினும் கூறப்பெற்றுள்ளது.

இனி, திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழி, திருநறையூர்ப் பதிகத்தில்

“கவ்வைமா களிறுநதி வெண்ணி யேற்ற
கழன்மன்னர் மணிமுடிமேற் காக மேறத்
தெய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடஞ் சேர்மின் களே” என்றும்,

“பாராள ரவரிவரென் றமுநதை யேற்ற
படைமன்ன ருடல்துணியப் பரிமா வுய்த்த
தேராளன் கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடஞ் சோமின் களே” என்றும்

இவ்வரசரைக் குறிப்பிட்டிருத்தலால், சோழநாட்டிலுள்ள வெண்ணி, அமுநதூர் என்னும் ஊர்களில் நிகழ்ந்த போரினும் இவர் பகையரசரை முறியடித்தனரென்பது தெரிகிறது. இவ்வாற்றால் சேர, பாண்டிய மன்னர்கள் இவ்

ருடன் போபுரிந்து தோற்றுக் கீழ்ப்படிந்தாராதல வேணும். மேற் குறித்த பதிகத்தில் திருமங்கை மனனன் இவரைத் 'தென்னுடன் குடகொங்கன் சோழன் சோந்த திருநறையூர் மணிமாடம்' எனபதனால் மூன்று நாட்டிற்கும் உரியராகக் கூறுவதும், சுந்தர மூர்த்திகள் திருத் தொண்டத் தொகையில் 'தென்னவனு யலகாண்ட செங்கணூர்க் கடியேன்' என்று கூறுவதும் இங்கே கருதற்பாலன.

திருமங்கை மனனன் இவரைப் புகழ்ந்து கூறுவதிலிருந்து, இவர் அரசராதற்கேற்ப வேறு மதங்களையும் புரந்துவந்தனரென்பது பெறப்படும்; எனினும் இவர்செய்த தொண்டுகளெல்லாம் சிவபெருமானுக்கேயாகும். இவா சிவபெருமானுக்கு ஆணைக்கா முதல் அம்பா இறுதியாக அறுபத்துநான்கு மாடக்கோயில்கள் கட்டினரென்று சில பெரியோர் கூறுகின்றனர். திருமங்கையாழ்வாரே இவரது கோயிற் நிருப்பனியைக் குறித்து "இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோ லீசற கெழின்மாடம் எழுபது செய் துலகமாண்ட திருக்குலத்து வளச்சோழன்" என்று கூறியிருக்கின்றார். இதனால் எழுபது மாடக்கோயில் எடுத்தனரென அறியலாகும். மாடக்கோயில் என்பது பெருங்கோயில் என்றும் வழங்கப்பெறும். பெருங்கோயில் எல்லாம் கோச்செங்கண்ணர் கட்டியவே எனின், 'பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும் பெருங்கோயி லெழுபதினோ டெட்டும்' என்று திருநாவுக்கரசர் அடைவு திருத்தாண்டகத்திற் கூறியிருத்தலின், எழுபத்தேட்டுப் பெருங்கோயில் செங்கட் சோழர் எடுத்தனரென்று கொள்ளவேண்டும். இவர் சிலநதியாயிருந்து இறைவனை வழிபட்டு அரசாயின உண்மையையும், இவா

பல திருக்கோயில்கள் எடுப்பித்த வண்மைபயும் திரு நெறித் தமிழ்வேதம் அருளிய சைவசமய குரவாகத் தம் பதிகங்களில் பலவிடத்தும் பாராட்டியிருக்கின்றார்களென்றால் இவரது பெருமையை நாம் எவ்வளவு அளவிட்டுரைக்கலாகும்?

“செங்கட பெயர்கொண டவனசெம் பியர்கோன
அங்கட கருணை பெரிதா யவனே
வெங்கண் விடைபா யெமவென வலுளாய்
அங்கத் தயாவா யினளா யிழையே.”

—திருஞானசம்பந்தர்.

“புத்தியினுற சிலந்தியுநதன் வாயி னூலாற
பொதுபநத ரதுவிழைத்துச் சுருகான மேய்ந்த
சித்தியினு லரசாண்டு சிறப்புச் செய்பச
சிவகணததுப புகப்பெய்தார் திறலான் மிக்க
வித்தகத்தால வெள்ளாணை விள்ளா வனபு
விரவியவா கண்டதற்கு வீடு காட்டிப்
பத்தாகளுக கின்னமுதாம் பாகூர மேய
பாஞ்சுடரைக் கண்டடியே னுய்ந்த வாறே.”

—திருநாவுக்கரசர்.

“தெருண்ட வாயிடை நூல்கொண்டு சிலந்தி
சித்திரப் பநதா சிககென வியற்றச
சுருண்ட செஞ்சடை யாரது தன்னைச்
சோழ னுக்கிய தொடர்ச்சிகண டடியேன்
புரண்டு வீழ்ந்ததுநின் பொன்மலர்ப் பாதம்
போற்றி போற்றியென் றன்பொடு புலம்பி
அருண்டென் மேலவினைக் கஞ்சிவந தடைந்தேன்
ஆவடு துறை யாதியெம மாணே.”

—நம்பியாரூரர்.

XVII

பொது.

சோழநாட்டின எல்லையும் அளவும் இவை யென்பதனை,

“கடலகிழக்குத தெற்குக் கரைபுரள்வெள் ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையில்
ஏண்டடு வெள்ளா றிருபதது நாறகாதம்
சோணாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்”

என்னும் தனிப்பாடல் உணராததா நிற்கும். சோணாட்டே யன்றித் தொண்டை நாடு முதலியனவும் பழைய சோழ மன்னர்களின் ஆட்சியில் அடங்கியிருந்தன என்றாவது அவர்கள் ஆணைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தன என்றாவது அரசியல். கூறுதல் பொருநதம். † அநநாளில், நாட்டின் (மண்டலத்தின்) பிரிவுக்குக் கூற்றம், கோட்டம், நாடு என்னும் பெயர்கள் வழங்கின. குறிச்சி, பாடி, ஊர், குடி, பதி, பாக்கம், பட்டினம், நகர முதலியன ஊர் கட்டு வழங்கிய பெயர்களாகும். இவற்றுள் பட்டினம், நகர் என்பன பேரூர் அல்லது அரசன் உறையும் ஊரைக்குறிக்கும். இவ்விரண்டனுள் பட்டினம் என்பது கடற்கரையிலுள்ள நகராகும். நாடு என்பது தேம என்னும் பெயரானும் வழங்கிற்று. சங்கச் செய்யுட்களினால் அறியலாகின்ற சோழர் தலைநகரங்கள் உறையூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் இரண்டுமாம். சிலப்பதிகார வேளிற் காதையில்,

“மாட மதுரையும் டீடார் உறந்தையும்
கலிகெழு வஞ்சியும் ஒலிபுனற் புகாரும்”

எனச் சோணாட்டிற்கு இவ்விரண்டு தலைநகர் இளங்கோவடிகளால் ஒருங்கு குறிப்பிடப்படுதல் காண்க. இவற்

---

† தமிழகத்திலுள்ள நாடுகளின் பிரிவு வகைகள். யானெழுதிய கள்ளர் சரித்திரம் என்னும் புத்தகத்தில் விரிவாக ஆராய்ந்து காட்டப்பெற்றுள்ளன.

றுள் உறையூர் உறநதை எனவும் கோழி எனவும் வழங்கப் படும். ஓர் கோழியானது யானை யொன்றைப் போரிலே தொலைத்த இடத்தில் அமைக்கப்பெற்றதாகலின் இந்நகர்க்குக் கோழியெனப் பெயருண்டாயது என்பா ;

“முறஞ்செவி வாரணம் முன்சம முருக்கிய
புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர்”

என இளங்கோவடிகள் கூறுதலுங் காண்க.

மற்றொரு தலைநகர்க்குச் சமப்பாபதி, காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்னும் பெயர்கள் உண்டாய வரலாறு மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டிருத்தல முன் சோனாட்டின் பழமை கூறிய விடத்தும், அதற்குக் காகந்தி என்னும் பெயருண்டாயது காரதன் வரலாறுரைத்த விடத்தும் போந்தமை காண்க. புகார் என்னும் பெயர் அதற்குண்டாயது மரக்கலங்கள் புகும துறைமுகமுடைமையாலாம். பெரிபளஸ் ‘கமாரம்’ என்றும், டாலமி ‘கபேரிஸ்’ என்றும் கூறியது இந்நகரையே என்பர். இத் தலைநகரின் அமைப்பும், சிறப்பும் கரிகாலன் வரலாறுரைத்தவிடத்துக் காட்டப்பெற்றன.

சோழர் தமிழகத்து முடிகெழுவேந்தர் மூவருள் ஒருவராகலின், இவர்,

“படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்
நடைநவில் புரவியும் களிறும் தேரும்
தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்
தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க் குரிய”

என்று தோல்காப்பியம் கூறுமாறு படை முதலிய அனைத்தும் உடையராவர். இவற்றுள் முரசானது வீரமுரசு, நீதிமுரசு, ஈகைமுரசு என மூவகைப்படும். வீரமுரசுனை இவர்கள் மிக மதித்து நீராட்டி மாலைசூட்டிப் பூசிக்கும் வழக்கமுடையர். சோழர் குலத்தார்க்குப் பொதுவாக வழங்கும் பெயர்கள் இவை யென்பதனை,

“ சென்னி வளவன் கிள்ளி செம்பியன்
பொன்னித் துறைவன் புலிகொடிப புரவலன்
நேரியன் ஆரக்கோன நேரிறை அபயன்
நேரி வெறபன் கோழி வேந்தன்
சூரியன் புனனாடன் சோழன் பெயரே ”

என்னும திவாகரத்தால அறிக. இவற்றுள் சென்னி, வளவன், கிள்ளி, செம்பியன், சோழன் என்பன குடிபற்றிய சிறப்புப் பெயராகவும், அடையடுத்தது இயற்பெயராகவும் சங்கசெய்யுட்களிற பயின்றுள்ளன. இப்பெயர்களும், அபயன் என்பதும் ஒழிந்த ஏனைய பெயர்கள் சோழருடைய நாடு, நகர, மலை, யாறு, கொடி, மாலை, குலமுதலவன் என்பவை பற்றியன. புலி இவாகடகுக் கொடியாதலோடு இலச்சிணையும் ஆம். ஆர (ஆதகி) கண்ணியும் தாரும் ஆகும். நேரிமலை சேரர்க்குரியதாகப் பதிற்றுப்பத்தில் கூறப்பட்டிருப்பது சிந்திக்கற்பாலது.

சோழமன்னர்கள் அரசியல் நடாத்துதற்கு அமைச்சர்குழு, புரோகிதர்குழு, தாணத்தலைவர்குழு, தூதுவர்குழு, ஒற்றர்குழு என்னும் ஐந்தது பெரிய கூட்டங்களைத் துணையாக வைத்துக்கொண்டிருந்தனர்; இவர்களன்றி, கரணத்தியலவர், அரசனது ஆணையை நிறைவேற்றும் கரும் விதிகள், பண்டாரம் வகிப்போராகிய கணகச்சுற்றம், வாயில் காவலர், நகர மாந்தர், படைத்தலைவர், யானைவீரர், குதிரைவீரர் என்போரும் அவர்கட்கிருந்தனர். நட்பாளர், அறிவர், மடைத்தொழிலாளர், மருத்துவக்கலைஞர், நிமித்திகப் புலவர் என்பார் உறுதிச்சுற்றமாக விளங்கினர். இவை,

“ ஐம்பெருங் குழுவும் என்பே ராயமும் ”
எனச் சிலப்பதிகாரத்தும், மணிமேகலையிலும் வருதலாறும்,

“ அமைச்சா புரோகிதா சேனா பதியர்
தவாததொழிற் றுதுவா சாரணா என்றிவர்
பாாததிபாக கைமபெருங் குழுவெனப் படுமே ”

“ கரணத தியலவர் கரும விதிகள்
கனகச சுற்றம கடைகாப பாளர்
நகர மாநதா நளிபடைத் தலைவா
யாணை வீரர் இவுளி மறவா
இணையர் எண்பே ராயம என்ப ”

எனத் திவாகரம முதலிய நிகண்டுகள் அவற்றை விரித்
துரைத்தலானும், பிறவாற்றாணும் பெறப்படும். உறையூரி
லும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும் குடிகளின் வழக்குகளைக்
கேட்டு நூனெறி பிழையாது தீர்ப்பளிக்கும் உயர் நீதிமன்
றங்கள் (அறங்கூறவையம்) இருந்தன. இவற்றிலிருக்கும்
நீதிபதிகள் தருமாசனத்தாரா எனப்படுவார்.

“ அறங்கெழு நல்லவை உறநதை யன்ன ”

என அகத்திலும்,

“ உறநதை அவையத்து அறம் நின்று நிலைபிற்து ”

எனப் புறத்திலும்,

“ அரசுகோல் கோடினும் அறங்கூ றவையத்து
உரைநூல் கோடி ஒருதிறம் பற்றினும் ”

எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் வருதல் காண்க. மற்றும், அரசு
சியல் நடாத்துதற்கு இன்றியமையாத பலதிறப்பட்ட
வினைஞர்களும் இருந்தனராவர் எனக் கொள்ளுதல் வேண்
டும்.

இவர்கள் யானை, குதிரை, தேர், காலாள் என்னும் நால்
வகைப் படையும் உடையராயிருந்தனர். இவற்றை நடாத்தும்
தானைத்தலைவர் சோழிய ஏனாதி என்னும் பட்டம்
பெறுதற்குரியராவர். இவர்கள் வேற்று நாட்டினமீது
போருக்குச் செல்லும்பொழுது வெற்றிவாய், கொற்றக்

குடை, வீரமுரசு இவற்றை நன முழுததததிற புறப்பட்ச செய்தல் வழக்கம். இங்ஙனஞ் செய்தல் 'வாணட்கோள், குடைநாட்கோள், முரசுநாட்கோள் எனப்படும. இவர் வருசிகுடிப பகைமேற செல்லுமபொழுது தம் படையா ளர்க்குப் படைக்கலம் முதலியனவும், பரிசிலாக்குப் பொரு ளும் கொடுப்பா. போரினை மேற்கொண்ட பின்னாலிலே படைத்தலைவாக்கும் படைகட்கும் பெருவிருந்து செய்து மகிழ்விப்பா. இதனை,

“பிண்டம் மேய பெருஞ்சோற்று நிலை”

என்பா தொல்காப்பியா. ‘வேந்தன் போர்தலைக்கொண்ட பிறறை ஞான்று தானே போர் குறித்த படையாளரும் தானும் உடனுண்பான் போலவதோ முகமன் செய்தற் குப் பிண்டிதது வைத்த உண்டியைக் கொடுத்தல மேலின பெருஞ் சோற்று நிலை’ என்பா நச்சினூர்க்கினியர். இங்ஙனமாய் போர முறைகள் பலவும் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் முதலியவற்றான் அறியப்படும. இவை போல்வன ஏனைச் சேர பாண்டிய வேந்தாகட்கும் பொது வாவன எனக.

இவாகள் சேனைத் தலைவாக்கு ஏனாதி என்னும் பட்டம் அளித்தல் போன்றே அமைச்சர், கணக்கர், வேளாளர் முதலாயினார்க்குக் கானிதி என்னும் பட்டமும், வணிகர்க்கு எட்டி என்னும் பட்டமும் அளித்து அதற்கு அடையாள மாகப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட டூவினை அளிப்பர். அவை எட்டிப்பு, கானிதிப்பு எனப்படும்.

இவ்வேந்தர்கள் பிறந்தநாள் ஒவ்வொராண்டிலும் சிறப் பாகக் கொண்டாடப்பெறும். அப்பொழுது இவர்கள் மங்கல வண்ணமாகிய வெள்ளணி அணிந்து, செருச் செய் தல், சிறை செய்தல், கொலை செய்தல் முதலிய செற்றச் செயல்கள் செய்யாதொழிந்து, சிறைவிடுதல், இறை தனிர்

தல், புலவர் முதலிய தக்கார்க்கு வேண்டுவன தருதல், இரவலர்க்கீதல் முதலிய அறச செயல்கள் செய்யா நிற்பா. இது பெருமங்கலம் எனவும், வெள்ளணி எனவும் கூறப்படும். இங்ஙனமே இவாகள் முடிபுனைந்த நாள் தொடங்கி ஒவ்வோராண்டினும் முடிசூட்டு நாளும் கொண்டாடப்படும். இது முடிபுனைந்து நீராடுதலின் மண்ணுமங்கலம் எனப்படும். இவற்றை முறையே,

“சிறந்த நாளணி செற்றம் நீக்கிப்

பிறந்த நாள்வயிற் பெருமங் கலமும்”

“சிறந்த சீர்த்தி மண்ணுமங் கலமும்”

எனத் தொல்காப்பியர் கூறுதல் காண்க.

XVIII

இனி, அநநாளிலே சோனாட்டில் கைத்தொழில்களும் வாணிகமும் எங்ஙனம் பல்கியிருந்தனவென்பது கரிகாலன் வரலாறு கூறிய வழிக் காணப்படும். அங்கே ‘அரியவும் பெரியவும்’ எனச் சூருங்கக் கூறியவற்றை கைத்தொழில் இங்கே காட்டுதும். சிலப்பதிகாரம் ஊர் வாணிகம். காண் காதை உரையில் அடியார்க்கு நல்லார் கூறிய அருமணவன், தக்கோலி, கிடராவன், காரகில் எனப்பட்ட அகிலின் தொகுதியும், கோசிகம், பீதகம், பசசிலை, அரத்தம், றுண்டுகில், சுண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டு, பாடகம், கோங்கலர், கோபம், சித்திரக்கம்பி, குருதி, கரியல், பேடகம், பரியட்டக்காசு, வேதங்கம், புங்கர்க்காழகம், சில்லிகை, தூரியம், பங்கம், தத்தியம், வண்ணடை, கவற்றுமடி, நூல்யாப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னெழுத்து, குசசரி, தேவகிரி, காத்தூலம், இறஞ்சி, வெண்பொத்தி, செம்பொத்தி, பணிப்பொத்தி எனப்பட்ட துகிலின் தொகுதியும், மலையாரம், தீமுரண் பச்சை, கிழான் பச்சை, பச்சைவெட்டை, அரிசந்தனம், வேர்,

சுக்கொடி எனப்பட்ட ஆரத்தோகுதியும், அம்பரேச்சம், கத்தூரி, சவாது, சாநது, குங்குமம், பனிநீர், புழுகு, தக்கோலம், நாகபூ, இலவங்கம், சாதிக்காய், வசவாசி, நிரியாசம், தைலம் எனப்பட்ட வாசத்தோகுதியும், மலைச்சாக்கு, கலை, அடைவுசாக்கு, மார்பு, இளமார்பு, ஆரூர்க்கால், கையொட்டுக்கால், மார்ப்பற்று, வாராசான், குமடெறிவான், உருகருகரு, வாறோசு, சூடன், சீனசகூடன் எனப்பட்ட கருப்பூரத்தோகுதியும் புகார் முதலிய நகரங்களில் வாணிகம் செய்யப்பட்டவாதல ஒருதலை.

XIX

இமமன்னர்கள் காலத்தில் அரசியல் முதலிய யாவும் தமிழ்மொழி வாயிலாக நடைபெற்று வந்தமையாலும், பாண்டிநாட்டிலும் சோனாட்டிலும் சங்கங்கள் நிறுவித் தமிழ் ஆராயப்பெற்றமையாலும், மூவேந்தர்களும் கல்வி. வளவலகளும் வரையாத வண்மையுடன் புலவர் களை மிக மதித்துப் போற்றிவந்தமையாலும் தமிழ்க் கலவியானது மிக உயரிய நிலையில் இருந்தது; புலவா பல்லாயிரவர் திகழ்ந்தனர்; இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்க்கும் இலக்கணமாகிய அகத்தியமும், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், பூதபுராணம், பனமபாரம், பன்னிருபடலம், 'அவினயம், காக்கைபாடினியம், சிறு காக்கை பாடினியம், சங்கயாப்பு, நற்றத்தம், பல்காயம், மயேச்சரம், வாய்ப்பியம், இறையனார் களவியல் முதலிய இயற்றமிழ் நூல்களும், பெருநாளை, பெருங்குருகு, இசை நுணுக்கம், பெருங்கலம், இந்திரகாளியம், பஞ்சபாரதியம், பஞ்சமரபு முதலிய இசைத்தமிழ் நூல்களும், பாதம், குண நூல், கூத்தநூல், முறுவல், சயந்தம், செயிற்றியம், பாத சேனாபதியம், மதிவாணனார் நாடகத்தமிழ்நூல் முதலிய நாடகத்தமிழ் நூல்களும் தழைத்து விளங்கின; எண்ணி நந்த பரிபாடல், முதுநாளை, முதுகுருகு, களரியாவிரை உள்

ளீட்டன தலைச்சங்கத்தாராலும், கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழ மாலையகவல என இதெதொடக்கத்தன இடைச்சங்கத் தாராலும், நெடுநெதொகைநானூறு, குறுநெதொகை நானூறு, நற்றிணைநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பத்து கலி, எழுபத்து பரிபாடல், பத்துப்பாட்டு, முததொள்ளாயிரம், கூத்து, வரி, சிற்றிசை, பேரிசை என்று இதெதொடக்கத்தன கடைச்சங்கத் தாராலும் பாடப்பெற்று நிலவின; தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவ தேவரால் திருக்குறள் என்னும் செந் தமிழ்த் திருமறையும், சேரமுனியாகிய இளங்கோவடிகளால் சிலப்பதிகாரமும், கூலவாணிகன் சாதத்தனரால் மணிமேகலையும், கபிலா முதலிய நலலிசைப் புலவர்களால் இன்னு நார்ப்பத்து முதலிய ஏனைய கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் இயற்றப்பெற்று ஒளிர்ந்தன; வானநூல், எண்ணூல், மருத்துநூல் முதலிய கலைகளும் வழக்கில் இருந்தன. மறமும், அகமுழவு, அகப் புறமுழவு, புறமுழவு, புறப்புறமுழவு, பண்ணையமுழவு, நாண்முழவு, காலேமுழவு என ஏழுவகையாற் பகுக்கப்படும் பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, திமிலை, குடமுழா, தக்கை, கண்பப்பறை, தம்ருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திரவளையம், மொந்தை, முரசு, கண்விடுதூம்பு, நிசாளம், அடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தருணிச்சம், விரலேறு, பாகம், உபாங்கம், நாழிகைப்பறை, துடி, பெருமபறை முதலிய தோற்கருவிகளும், வங்கியம் என்னும் ஆகாக்கருவியும், பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் என்னும் நரப்புக்கருவிகளும், கஞ்சக்கருவியும் பயிலப்பெற்று வந்தன; ஆயிரம் நரம்புடைய ஆதியாழ் என்பதும் இருந்தது; குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம் என்னும் ஏழிசையானும் பிறக்கும் பண் விகற்பங்களும், பதினொராயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்

ரென்றாகிய ஆதியிசைகளும் தமிழ்ப் பாணர்களால் அறிந்து பாடப்பெற்று வந்தன; வேததியல், பொதுவியல் என்னும் இருதிறமுடைய அக்கூதது, புறக்கூததுகளும், குரவை, கலிரடம், குடக்கூதது, காணம், நோககு, தோறபாவை என்னும் விநோதக்கூததுகளும், அம்மனை, பந்து, கழங்காடல், உந்தி, சாமுல், பல்லாங்குழி, அவலிடி, கொற்றி, மிச்சி, வாரிச்சி, சிறதுப்பிழுக்கை, குடப்பிழுக்கை, பாண்டிப்பிழுக்கை, பாம்பாட்டி, ஆலங்காட்டாண்டி முதலிய பல்வகை கூததுகளும், பிறவும் நடிக்கப்பெற்று வந்தன.

இப்பொழுது வெளிவந்துள்ள எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டு முதலிய கடைச்சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறியப்படும் புலவா ஏறக்குறைய எழுநூற்றுவர் ஆவார் இவர்களில் ஒளவையார், ஆதிமந்தியார், காக்கைபாடினியார் நச்சேளையார், ஒக்கூர் மாசாததியார், வேள்ளிவீதியார், வேண்ணிக் குயத்தியார், குறமகள் இளவேயினி, குறமகள் குறியேயினி, காவற்பெண்டு, குன்றியாள், கழாக்கீரன் எயிறறியார், காமக்கணிப்பசலையார், நக்கண்ணையார், நன்னாகையார், பூங்கண்ணுத்திரையார், பொன்மணியார், மாறோகத்து நப்பசலையார், போந்தைப் பசலையார், அள்ளூர் நன்முல்லையார், பாரிமகளிர் முதலாயினார் நல்லிசைப்புலமை வாய்ந்த மெல்லியலாராவர். இவற்றிலிருந்து அக்காலத்தே கன்னியில இருபாலாரும் எங்ஙனம் சிறப்படைந்திருந்தன என்பது புலப்படும்.

XX

தமிழ்மக்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பே உயிர் உடல்களை வெவ்வேறாக உணர்ந்திருந்தனர் என்பது தமிழ் எழுத்துக்களுக்கு உயிர் என்றும் மெய் என்றும் பெயரிட்டிருந்தலானே பெறுபபின். எவ்வளவு பழங் சமயம். காலத்திற் சென்று நோக்கினும் தமிழர்கள் உலகம், உயிர், கடவுள் என்னும் மூன்று பொருளையுள் உணர்ந்திருந்தமைபோல, உலகம் மூலத்துக்களாலாயதென்

றும், உயிர்கள் வினைக்கட்டுடையன என்றும், கடவுள் வினைக்கட்டில்லாதவர் என்றும் அறிந்திருந்தனர் என்பது புலனாகின்றது. மிகக் பழமை வாய்ந்ததாகிய தோல் காப்பியத்தில்,

“காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்”

எனவும்,

“நிலநதீ நீாவளி விசுமபோ டைநதும்
கலநத மயக்கம் உலகம்”

எனவும்,

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின
முனைவன்”

எனவும் கூறப்பட்டிருந்ததல் காண்க. மறறும் அதிலே கடவுள் என்னும் பெயரும், கடவுளை வாழ்த்துதலும் கூறியிருப்பதினின்றும் பரம்பொருளானது எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் இயல்பினதென்பதும், அதனை நினைந்து வாழ்த்தி வழிபடுதலே உயிராகக் கட்டினின்றும் நீங்கி இன்புறுதற்குரிய நெறி என்பதும் அவர்கள் அறிந்திருந்தமை போதரும். இயல்பாகவே கட்டின்மையும், முற்றுணர்வும், வரம்பிலின்பமும் உடைய அம் மெய்ப்பொருளையே பல்வேறு காலங்களில் பற்பல தோய்த்தினுமுள்ள மாந்தர்கள் தாமதாம் அறிந்தவாறு வெவ்வேறு பெயரானும், வெவ்வேறு நெறியானும் வழிபட்டு வருகின்றனர்.

தமிழ் நாட்டிலே குறிஞ்சிநில மக்கட்கு முருகக்கடவுளும், முல்லைநில மக்கட்குத் திருமாலும், மருதநில மக்கட்கு இந்திரனும், நெய்தலநில மக்கட்கு வருணனும் தெய்வங்கள் எனத் தமிழ்நூல்கள் கூறுகின்றன. திணைப்பிரிவும், திணைமக்கட்பிரிவும் இயற்கையானவையே எனினும், திணைகட்குத் தெய்வ அடைவு ஏறக்குறைய நாலாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமெனத் தோன்று

கிறது. கண்ணபிரான ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து ஆயர்களுடன் சேர்ந்து ஆவினம மேய்ததல் முதலிய வினையாடல் களைச்செய்து போந்த பின்னரே முல்லை மக்களிடத்தது மாயோன் வழிபாடு கிறந்து விளங்கிற்று என்னலாம். ஆரியவேதங்களில் மிகுத்துக் கூறப்படும் இந்திரன் வழிபாடும், வருணன் வழிபாடும் அக்காலத்திற்குள் தமிழர்களாலே கைக்கொள்ளப் பட்டிருக்க வேண்டும். முருகன் வழிபாடு அங்ஙனம் இடையில் உண்டாயதென நினைக்கக் காரணமில்லை.

இனி, பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறப்பாகக் கூறப்படும் கடவுளா நால்வர். நகரீரர் பாடிய 56-ம் புறப் பாட்டிலே இடபக்கொடியும் கணிசசிப்படையும் மணிமிடறும் உடைய சிவபெருமானும், வால்வளை மேனியும் கலப்பைப் படையும் பனைக்கொடியும் உடைய பலராமனும், நீலமணியொக்கும் மேனியும் கலுழக்கொடியும் உடைய கண்ணனும், மயிலாகிய கொடியும் மயிலூர்தியும் உடைய முருகவேளும் முறையே கூறப்பெற்றுள். அதில்,

“ஞாலங் காக்கும் கால முன்பின்
தோலா நலவிசை நாலவர்”

என இவர்கள் உலகத்தைப் புரப்போராகக் கூறியிருப்பதும் சிந்திக்கற்பாலது. கபிலர் பாடிய இன்னொருப்பதிலும்

“முககட் பகவன் அடிதொழா தார்க்கின்னா
பொற்பனை வெள்ளையை உள்ளா தொழுகின்னா
சககரத் தானை மறப்பின்னா ஆங்கின்னா
சத்தியான் றுடொழா தார்க்கு”

என இந்நால்வரும் இம்முறையே கூறப்பெற்றனர். சிலப்பதிகாரம் இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதையில்,

“பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்

வாலவளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீல மேனி நெடியோன கோயிலும்”

எனவும், ஊரகாண காதையில,

“ நுதலவிழி நாட்டத் திறையோன் கோயிலும்
உவண்ச சேவல உயாததோன் நியமமும்
மேழிவலன உயர்தத் வெள்ளை நகரமும்
கோழிச சேவற கொடியோன கோட்டமும்”

எனவும் காவிரிபட்டமபட்டினத்திலும், மதுரைநிலும் இந்நான்கு தேவர்களின் கோயில்கள் இருந்தனவாக முறையே கூறப்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் நாலவரின் முறை முற்கூறிய வாறன்றிச் சிறிது பிறழ்ந்துள்ளது. எனினும், யாண்டும் சிவபெருமானே முதலில் வைத்துக் கூறப்படுகின்றனர். அன்றியும், அவர், பிறவாயாகக்கப் பெரியோன் எனவும், பகவன் எனவும், இறையோன் எனவும் தலைமை தோன்றக் கூறப்படுகிலும் சிறந்திருப்பாலும். வேறிடங்களில் இன்னும் வெளிப்படையாகவும் சிவபிரானாகக் முதன்மை கூறப்பெற்றுள்ளது.

“ நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்
மாக விசும்போ டைந்துடனியற்றிய
மழுவார் நெடியோன் தலைவனாக
மாசற விளங்கிய யாக்கையர்”

என மாங்குடி மருதனார் மதுரைக்காஞ்சியிலும்,

“ நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலார்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம் ருக்”

எனக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் மணிமேகலையிலும் கூறியிருத்தல் நோக்குக. இவ்வாற்றால், தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்மக்கள் முழுமுதற் கடவுளாகக்கொண்டு வழிபட்டு வந்த தெய்வம் சிவபெருமானே என்பது வெள்ளிடைமலைபோல் தெள்ளிதின் விளங்கும். பிற்காலத்துச் சமணவாசிரியர் முதலாயினரும் தமிழ் வழக்கின் இவ்வுண்மை

யுணர்ந்தே தம நூல்களில் பல கடவுளரையும் கூறுமிடத்த
துச சிவபெருமானை முதற்கண் வைத்துக் கூறிப்போந்த
னா. நச்சினூக்கினியா, அடியாக்குநல்லார் முதலிய
உரையாசிரியனமாறும் இந்நெறி பிழையாமலே உரை
வரைவாராயினா. இங்ஙனமாயினும், பண்டைத் தமிழ்
மக்கள திருமாவிடத்தும் செவவேளிடத்தும் நிறைந்த
அன்புடையராகவே விளங்கினா. இன்னோரையும் உலகங்
காக்கும் கடவுளராகப் போற்றிப் புகழ்ந்தனரே யன்றி ஒரு
சிறிதும் குறைவுபடக் கூறினரல்லா. மற்றும், தொகை
நூல்களின் கடவுள் வாழ்த்திலும், பரிபாடலிலும் சிவாரா
னேடு வேற்றுமையிலலாத் முதற நெய்வங்களாகவே இவர்
கள் பரவப்படுகின்றனா. இன்னும், சிவ வழிபாட்டினும்
செவவேள் வழிபாடு விஞ்சியிருந்ததெனக் கூறுதலும்
சாலும். பத்துப்பாட்டில் ஒருபாட்டிம் (திருமுருகாற்றுப்
படையும்), பரிபாடலில் முப்பத்தொரு பாட்டிம் முருகப்
பிரானாகு உரியவாயிருத்தலே இவ்வுண்மையை விளக்கும் ;
முருகவேள எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதிகள் பல சங்கச்
செய்யுட்களிற பயின்றிருத்தலும் அதற்குச் சான்றாகும்.
திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி,
திருவேரகம் முதலிய திருப்பதிகளைத் திருமுருகாற்றுப்
படை கூறுகிறது. பரிபாடலும், பிற தொகைகளும் அவற்
றைப் புகழ்நதுரைக்கின்றன ; சிலப்பதிகாரமும்,

“சீர்கெழு செந்திலும் ஸ்செங்கோடும வெண்குன்றும்

ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்”

என்றேத்துகின்றது.

ஸ்செங்கோடு எனபது திருச்செங்கோடு என்றும், வெண்குன்
றம் என்பது சுவாமியலை என்றும் கூறுவர் சிலப்பதிகார அரும்பத்
உரையாசிரியர். ஏரகம் மலைநாட்டத்தொரு திருப்பதி என்பர்
நச்சினூக்கினியர்.

இனி, பழைய தமிழ் மக்களின் சமயக் கோட்பாடு இது 'வெனக் கூறவே சோழர்களின் சமயமும் இததன்மைத் தென்பது கூறாமலே விளங்கும். சோழமன்னர்கள் சிவ பெருமானையே முதற்கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுவோர் என்பதும், திருமூலிடத்தும் செவவேளிடத்தும் பேரன் புடையாரா என்பதும் கடைப்பிடிக்க. கரிகாலவளவன், கோசசெங்கண்ணர் என்னும் சோழ வேந்தர்கள் பற்பல சிவாலயத் திருப்பணிகள் செய்து போந்தமையும் அவர்கள் சமயம் சைவம் என்பதனை நிலைநிறுத்தும். சோழர்கள் இந் திரனாகுப பெரியதோர் திருவிழாச் செய்து போந்ததி லிருந்து, அவர்கள் நாட்டின் நலங்கருதி இந் திரனையும் அன் புடன் பூசித்து வந்தன ரென்பது பெறப்படும். அவர்கள் இந்திரனைப் பெருஞ் சிறப்புடன் கொண்டாடி வந்த கார ணத்தால் அவனுடைய கற்பகத்தரு, வெள்ளையானை, வச சிரப்படை என்பவற்றுக்கும் புகாராகரிலே தனித்தனி யாகக் கோயில்கள் ஏற்படுவன வாயின.

இனி, வடநாட்டிற் செங்கோலோச்சிய பெருவேந்த னாகிய அசோகன் தன் மக்களாகிய சங்கமித்திரை, மகேந்து என்பவர்களுடன் புத்தமத போதகர் பலரைத் தேயந் தோறும் விடுத்து அம் மதத்தைப் பரவச்செய்தமையால், கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே பௌத்தமதம் தமிழ் நாட்டிலும் இடம்பெற்று வளரத்தொடங்கிற்று. சமண மதமும் அக்காலந் தொடங்கியே பரவலுற்றது என்னலாம். சிலப்பதிகாரம் முதலியன கொண்டு நோக்கு மிடத்து, கி. பி. முதல், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே, தமிழ் நாட் டின் தலைநகரங்களாகிய புகார், உறந்தை, மதுரை, வஞ்சி, காஞ்சி என்னும் இடங்களில் சமண பௌத்த மதங்கள் மிக்க வலிமையுற்றிருந்தமை புலனாகின்றது. அருகன் கோட்டமும், புத்த சைத்தியமும் நகர்ப் புறங்களில் கட்டப் பட்டிருந்தன; சமண முனிவர்களும், பௌத்த முனிவர்

களும் உறையும் பள்ளிகள் ஆங்காங்கிருந்தன; சாரணர்கள் இடையறாது மதபோதனை புரிந்து வந்தார்கள்; ஆடவர்களும் பெண்டிர்களும் மிகுதியாக அம்மதங்களிற் புகுவாராயினர். அக்காலத்துத் தமிழ் வேந்தர்கள் நடுவுநிலையுடன் இதனைக்கும் இடந்தந்து அவர்களையும் புரந்து வந்தமை பெரிதும் பாராட்டற் குரியது. சிவன், திருமால் முதலிய தெய்வங்களை எள்ளுதலின்றியே அவர்கள் தம் மதங்களைப் போதித்து வந்தமையற்றான் அவை விரைந்து பாவ லுற்றன எனக் கருதுதல் பொருந்தும்.

இனி, அக்காலத்திலுள்ள புலவர்களாயினும் பிறராயினும் அவர்கள் தம்மின் வேறுபட்ட சமயத்தார்களின் உணர்ச்சியை மதித்து அவற்றைச் சிறிதும் இகழாது பாராட்டி வந்தனர் என்பதும், ஓர் குடும்பத்திலுள்ள பலர் தத்தம் விருப்பத்திற் கியைந்தவாறு வெவ்வேறு மதங்களைக் கைக்கொண்டும தம்முள் வேற்றுமை சிறிதுமின்றி ஒழுகி வந்தனர் என்பதும் பழைய இலக்கியங்களினின்றும் அறியலாகின்ற உண்மைகளாம். எச்சமயத்தையும் இகழாது போற்றும் பெருந்தன்மையுடைமைக்குத் தெய்வபுலமைத் திருவள்ளுவனரையும் இளங்கோவடிகளையும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளல் தகும்.

வள்ளுவனார்,

“ நூலோர் தொகுத்தவற்று ளெல்லாம் தலை ”

“ பல்லாற்றால் தேரினு மஃதே துணை ”

என்றிங்நனம் எல்லா நூலினும் நல்லன எடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக் கூறிச்செல்வர்; எம் மதத்தையும் இகழார்.

இளங்கோவடிகள், தம் தமையனாகிய செங்குட்டுவன் சிவபெருமான் திருவருளாற் பிறந்தவன் என்றும், அவன் இமயஞ்செல்லப் புறப்பட்டபொழுது உலகுபொதியுருவத்

துபாந்தோனாகிய சிவபிரான் சேவடியை முடிமேற்
கொண்டு யாரையும் இறைஞ்சாச் சென்னியால இறைஞ்சி
வலங்கொண்டு போந்தது பாணையின் பிடரில் ஏறியருளி,
பின்பு ஆடகமாடத்து அறிதுயிலமாந்த திருமாவின்
சேடங் கொண்டு வந்தது சிலர் நின்று துதித்தகலையில்
தான் சிவபெருமான் திருவடியை மணிமுடிமேல வைத்த
திருத்தலின் அதனை வாங்கித் தோளினமீது தரித்தனன்
என்றும் கூறுமுகத்தால செங்குடவென் சிவபெரு
மானையே முழுமுதலாகக்கொண்டு வழிபடுவோன் என்பது
பெறவைத்து, தம கொள்கையும் அதுவாதலை 'பிறவா
யாககைப் பெரியோன' என்பது முதலியவற்றை குறிப்
பிட்டனா. அன்னராயினும், அவர், கவுந்தியடிகள் அருக
தேவனை வாழ்த்துதல கூறுமிடத்து,

“ஒருமுன றவித்தோன் ஓகிய ஞானத்
திருமொழிக் கல்லதென செவியகம் திறவா
காமனை வென்றோன் ஆயிரத் தெட்டு
நாமம் அல்லது நவிலா தென்னு
ஐவரை வென்றோன் அடியினை யல்லது
கைவரைக் காணினும் காணு என்கண்
அருளறம் பூண்டோன் திருமெய்க் கல்லதென்
பொருளில் யாக்கை பூமியிற் பொருந்தாது”

என்றிவனமும;

வேட்டுவவரியில் அவர்கள் கொற்றவையைப் பாவு
மிடத்து,

“அமரி குமரி கவுரி சமரி
சூலி நீலி மாலவற் கிளங்கிளை
ஐயை செய்யவள் வெய்யவாட் டடக்கைப்
பாப்கலைப் பாவை பைந்தொடிப் பாவை
ஆய்கலைப் பாவை அருங்கலப் பாவை”

“ஆனைத்தோல போரத்துப் புலியி னுரியுடுத்துக்
கானத் தெருமைக கருந்தலைமேல் நின்றாயால்
வானோர் வணங்க மறைமேன் மறையாகி
ஞானக கொழுந்தாய் நடுக்கின்றி யேநிற்பாய்”
என்று இவ்வாறாகவும் ;

ஆயசசியர்குரவையில் அவர்கள் திருமாலேப பரவு
மிடத்து,

“மூவுலகும் ஈரடியால் முறைநிரம்பா வகைமுடியத்
தாவியசே வடிசேப்பத தம்பியொடுங் கான்போந்து
சோவாணும போரமுடியத் தொல்லிங்கை கட்டழித்த
சேவகனசீர கேளாத செவியென்ன செவியே
திருமாலசீர கேளாத செவியென்ன செவியே”

“பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம
விரிகமல வுந்தியுடை விண்ணவனைக கண்ணும
திருவடியும் கையும் கனிவாயும் செய்ய
கரியவனைக காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக காண்பார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே”
என்று இததன்மையாகவும் ;

குன்றக்குரவையில் குறவர்கள் முருகவேளைப பாடு
மிடத்து,

“சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும்
ஏகமும் நீங்கா இறைவன்கை வேலன்றே
பாரிரும் பௌவத்தி னுள்புக்குப் பண்டொருநாள்
ஞாமா தடிந்த சுடரிலைய வெள்வேலே”

“அணிமுகங்க ளோராரும் ஈராறு கையும்
இணையின்றித் தானுடைபான் ஏந்தியவே லன்றே
அணிமுகமேற் கொண்டவுணா பீடபியும் வண்ணம்
மணிவிசும்பிற் கோனேத்த மாறட்ட வெள்வேலே”

என்று இன்னணமும; அவரவா உணாச்சிபுடன் கலந்து
எல்லாத தெய்வங்களையும் வாரபா மனமார வழுத்து
வாராபினா.

இனி, சிவபிரான் திருக்கோயில முதலாக முன் கூறிப
போந்த கோயில்களன்றி, மாசாததன், ஞாயிறு, திங்கள்
என்னும் தெய்வங்கட்கும், திருக்கைலை, செவ்வேளின்
கைவேல் என்பவற்றுக்கும தனித்தனியாக இயற்றப்பெற்ற
கோயில்கள் அநநாளிலே நிலவின வென்க.

குறிப்புரை.

முகவுரை: மூவா-மூவேரதர். பொழில்-உலகம். நூக-
தளா. துறக்கம்-சுவாககம். அகத்து உழிஞையான-
பகைவர் மதிலை முறறுகையிட்ட பொழுது உள்ளிருந்து
மதிலைப் பாதுகாப்போன.

பக்கம் 1. தெக்கணம்-தென்றேயம்; விந்தியமலைக்குத்தெற்
கிலுள்ள நாடு.

ப. 2. நிலைகளன-இடம். அலங்கு-அசையும். உளை-குதிரை
யின் பிடரி மயிரி; குதிரையின் தலையாட்டம் என்னும்
அணி. ஐவா-பாண்டவா. சினைஇ-கோபிதது. பொலம்-
பொன். ஈரைமபதின்மா-தூரியோதனன் முதலிய நூற்
றுவா. பதம்-உணவு.

ப. 3. சேய்-முருகன் போலும் அரசன். கபாடபுரம்-
இடைச்சங்கம் இருந்த நகரம். வழங்குவது-கொடுத்ததற்
குரிய பொருள். உளவீழ்ந்தக்கண்ணும்-குறைந்தவிடத்
தும். தலைப்பிரிதல்- நீங்குதல்.

ப. 4. கோல நிலைதிரிந்து-அரசன் செங்கோல கோணுத
லுற்று.

ப. 5. கழுமிய-நிறைந்த. கவான்-தொடை. பதிவழி-அறியா-
பதியினின்றும் பெயர்தல் அறியாத.

ப. 6. கருவனாய்-செருககுடையவனாய்; காரணமானவனாகி
என்றுமாம். மருவனாய்-மணம்போல்வானாகி.

ப. 8. கஞ்சம்-நீர். காரதமன்-கார்த்தனாகிய அரசன். செங்
கண் ஆயிரத்தோன்-இந்திரன். ஆரம் பூண்டோன்-பாண்
டியன்.

ப. 12. கழுவாய்-பிராயச்சித்தம். தூங்கியது-தொங்கியது.
துணுக்குற்று-திடுக்கிட்டு.

- ப. 13. சூழ்வுற-ஆலோசிக்க. உருறறுதல்-செய்தல்.
- ப. 15. ஆவின் கடைமணி-பசுவின் கடைக்கண்.
- ப. 16. விஞ்சையன-வித்தியாதரன்.
- ப. 17. முசு-குரங்கின் ஒருவகை. முசுக்கலை-ஆண்குரங்கு.
- ப. 18. விசிடடம-மேன்மை.
- ப. 19. வெள்ளிவிண்டு-வெள்ளிமலை. இக்குவேள்-கரும்பு, விலையுடைய மனமதன். ஆரியை-உமாதேவியார். கூவிளம்-விலவம். குபிறறிய-செய்த. வேலை சுலாவும்-கடல் சூழ்ந்த.
- ப. 20. மேகவாகனன-இந்திரன். அனிகம்-சேனை. சீகரம்-நீரத்தாளி. ஆரல்-காரத்திகை. துலையாம் திங்கள்-ஐப்பிசி மாதம்.
- ப. 21. அருத்தி-விருப்பம். ஒன்னலர்-பகைவர்.
- ப. 24. கொடுவரி-வளைந்தவரிகளையுடையது; புலி.
- ப. 25. விழாக்கோள்-திருவிழாசெய்தல்.
- ப. 29. வான ஊர்தி-தெய்வ விமானம்.
- ப. 30. புன்கண்-தூன்பம் அலமரல்-வருத்தம். கனலி-சூரியன். கால்-காற்று. கொட்கும-திரியும். மருள-விடக்க.
- ப. 31. ஏறு-எற்றுதல். தபுதி-அழிவு. சீரை-துலாம். மருகன்-சந்ததியில் வந்தோன்.
- ப. 33. குடகக்குவடு-குடகமலை. மழுவாள்ளெடியோன்-பாசுராமன். கன்னி-தூக்கை. கூஉய்-அழைத்து. உள்வரிக் கொண்டு-வேற்றுருக்கொண்டு.
- ப. 34. உட்கும்-அஞ்சும். ஊங்கனோர்-முன்னோர். மேம்படைய-மேம்படுத்த.
- ப. 35. உருமு-இடி. சுவல்-தோள்.
- ப. 36. வெண்ணி-கோயில் வெண்ணி என்னும் ஊர் எனக் கருதுவர். பறந்தலை-பொர்க்களம்.

- ப. 37. அறிவர்-சோதிடர்.
- ப. 38. கரவால்-வஞ்சனையால். செவ்வி-தருணம்.
- ப. 39. கொடுவரிக்குருளை-புலிக்குட்டி. பிணி-சிறை. காழ்-வயிரம்; வலிமை நண்ணா-பகைவா. காப்பு-மதில். உரு-உட்கு; அச்சம்.
- ப. 40. சககரம்-உலகம். அரிகால்-நெல் அரிந்த தாள்.
- ப. 42. செவியாறல்-கன்னபரம்பரை.
- ப. 43. கன்னிபபோரா-முதற்போரா; “காகுததன் கன்னிப் போரில்” என்பது கம்பராமாயணம். மீக்கூறல்-புகழ்தல். மொய்ம்பு-வலிமை.
- ப. 44. மொய்வலி-மிக்கவலி. தொய்யா-இளையாத. சூடாவாகை-வாகை என்னும் இடம்; வாகைப் பூவின நீக்குதற்குச் சூடாவாகை என்றா; இது வெளிப்படை எனப்படும. ஆடு-வெற்றி.
- ப. 45. பட்டி மண்டபம்-வித்தியா மண்டபம். காமகோட்டம்-காமாட்சி யமமை கோயில்.
- ப. 48. முகரி-ஆரவாரஞ்செய்வோன். குயம்-அரிவாள. சூடு கோடாகப்பிறக்கி-நெல்லரிந்த சூட்டை மலையாக அடுக்கி. குவைஇய-திரட்டின. குப்பை-நெற்பொலி. கடுநதெற்று மூடை-நெருங்கத்தெற்றினசேர்; மூடை-கோட்டையுமாம். சாலிநெல்-செநநெல்.
- ப. 49. பரி-செலவு. கால்-வண்டி; காற்றுமாம். கறிமூடை-மிளகுபொதி. வாரி-வருவாய். காழகம்-பர்மா. கூலம்-நெல் முதலிய தானியங்கள்.
- ப. 50. மயிர்-எலிமயிர். காருகமாக்கள்-பட்டுச்சாலியர். கஞ்சகாரர்-வெண்கலக்கன்னார். கருங்கை-வலியகை. கண்ணுள் வினைஞர்-சித்திரகாரிகள். மண்ணீட்டாளர்-சிற்பாசாரிகள். நன்கலம் தருநர்-இரத்தினப் பணித்தட்டார்.

துன்னகாரா-தையற்காரா. கிழி-சீரை. கிடை-நெட்டி.
உறந்தை போக்கி-உறையூரைப்பதுவதாகச்செய்து.

ப. 51. புழை-சிறுவாயில். ஞாயில்-மதின்மேற் சூட்டு.
புதை-அமபுககட்டு.

ப. 55. வஞ்சிக்கோன்-சேரமன்னன். மா தி ர ம் - தி சை.
துழைஇ-துழாவி.

ப. 58. அமலை-சோற்றுத்திரளை. கோயில்-அரண்மனை.

ப. 60. நொதுமலாளா-குறளை கூறுவார். உ ட ன் று
வெகுண்டு. வாய்-இடம்.

ப. 61. முறை-நீதி. முட்டாமல்-குறைவுபடாமல்.

“இறைகாக்கும் வைபக மெல்லாம் -அவனை
முறைகாக்கும் முட்டாச் சொரின்”

என்னுங் குறையும், ‘முட்டாமற் செலுத்தியவாறு மகனை
முறை செய்தானகண்ணும் கைகுறைத்தான் கண்ணும்
காண்க’ என்னும பரிமேலழகர் உடையும இங்கு நோக்
கற்பாலன.

ப. 62. தாரா-துசிப்படை. சிலைகொடி. சேரார்க்கும், கயற்
கொடி பாண்டியர்க்கும் உரியன.

ப. 63. வியா-கெடாத. துப்புஆகியர்என-வலியாகவேண்டு
மென்று. கூழ்-பொருள்.

ப. 64. கடும்பு-சுற்றம். பாணர்-புதுவருவாய். இமிர்ந்
தன்ன-ஒளித்தாற்போனற.

ப. 65. எழிவி-மேகம். வற்புலம்-மேட்டு நிலம். ‘எறும்பு
முட்டை கொண்டு திட்டை பேறினால் மழை பெய்யும்’
என்பது வழக்கு. வீற்றுவிற்று-வேறுவேறு. தெற்
றென-விரைய.

ப. 67. வேட்கோவர்-குயவர்.

ப. 69. திஞ்சேறு-இனிய செறிவு. மிடைந்தன்று-மிடைந்
தது ; கட்டப்பட்டது.

- ப. 71. நல்லதன நலனும தீயதன தீமையும்-நல்வினையினது நனமையும் தீவினையினது தீமையும்.
- ப. 73. புலன-பாட்டு. பாடு-ஒசை.
- ப. 75. மதிமருள்-சந்திரனையொக்கும்.
- ப. 77. வலசி-உணவு. புலமப-தனிமையுற.
- ப. 80. யாங்கு ஆகியா-எப்படி ஆயிற்று. மாண்ட-மாட்சி மைப்பட்ட. நிரமபினா-அறிவு நிரமபினா. இனையா-ஏவல் செய்வார். அதனறலை-அதன்மேலும். ஆனது-நற்குணங்களால் அமைந்தது. அவிந்தது—உயர்ந்தோரிடத்துப் பணிந்தது. அடங்கிய-ஐம்புலனும் அடங்கிய. உழுவல அன்பு-எழுமையும் தொடர்ந்துவரும் அன்பு.
- ப. 81. ஆடு-அடுதல்; கொல்லுதல். கோடு கூடு-இரண்டு பங்கும் வந்து பொருந்திய. கையறுபு-செயலற்று. குறும் பறை-பெடை. அடியுறை-பாத்ததின்மீழ் வாழ்வோன்.
- ப. 82. தக்கார-நடுவுநிலையுடையார். எச்சம்-மகசுள்.
- ப. 83. பைஅவிந்த-படம் ஒடுங்கிய.
- ப. 84. கசடு-அழுகு. வேட்டம்-விருப்பம். தொய்யா-இருவினையும் செய்துவருந்தாத.
- ப. 87. போற்றி-பாதுகாத்து. கந்து-பற்றுக்கோடு.
- ப. 88. தொடைபுணர்ந்து-கோவைபொருந்தி.
- ப. 90. பண்டாரம்-பொக்கிஷம். சந்திர திரததம்-ஸ்ரீரங்கத் திலுள்ள சந்திரபுடிகாணி.
- ப. 93. உதியன், வில்லவன், பொறையன் என்பன சேரர்க் குரிய பெயர்கள். அணங்கு படுத்து-துன்புறுத்தி.
- ப. 94. பற்றுக்கோப் பட்டு-சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு. கவ்வை-முழக்கம்.
- ப. 96. அருண்டு-பாபந்து.
- ப. 98. வாரணம்-பாணை, கோழி.

- ப. 101. முகமன்-உபசாரம்.
- ப. 102. மண்ணுதல்-கழுவுதல்.
- ப. 106. பால்-ஊழ். முனைவன-முதல்வன். கட்டு-பந்தம். மணிமிடறு-நீலகண்டம். முன்பு-வலிமை.
- ப. 108. உவணசசேவல்-கலுழன். நியமம், நகரம், கோட்டம் என்பன கோயிலைக்குறிக்கும் பெயர்கள். மழுவாள் நெடியோன்-சிவபெருமான்.
- ப. 112. ஆடகமாடம்-திருவநதபுரம் என்பர். சேடம்-பிரசாதம். ஒரு மூன்று அவித்தோன்-காம வெகுளி மயக்கங்களைக் கெடுத்தவன். ஐவரை-பஞ்சேந்திரியங்களை; செறலின்கண வந்த திணைமயக்கம். கைவரை-கையகத்தே. பொருள்இல்-பயனற்ற. இளங்கிளை-தங்கை. பாய்கலை-மான். ஆய்கலை-நூல்.
- ப. 113. மறைமேல் மறையாகி-நான்மறைக்கும் மறைப் பொருளாய். சோஅரண்-சோவாகிய அரண்; வாணசூனது கோட்டை. பௌவம்-கடல். சூர்மாதடிந்த-சூர பன்மனாகிய மாமரத்தினைத்துணித்த. பிணிமுகம்-முருகப் பெருமான் ஏறுமயானை; மயிலும் ஆகும். வெள்ளேவல்-வெள்ளொளி பொருந்திய வேல.

